

ทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ
Attitudes and English Language Learning Behaviors of Low English Proficient Students

ดีเด่น เบ็ญฮาวัน

Diden Benhawan

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Arts in Teaching English as an International Language

Prince of Songkla University

2556

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ ทักษะคิดและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้
ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ
ผู้เขียน ดิเด่น เบ็ญชิววัน
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.นิสากร จารุมณี)

.....ประธานกรรมการ
(ดร.พิทยธร แก้วคง)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธุ์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.นิสากร จารุมณี)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
เป็นภาษานานาชาติ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพล ศรีชนะ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้เป็นผลงานมาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านไว้ ณ ที่นี้

ลงชื่อ.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิสากร จารุมณี)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(นายดิเด่น เบ็ญฮาวัน)

นักศึกษา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และ
ไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นายดิเด่น เบ็ญฮาวัน)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์ ทักษะคิดและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้
ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

ผู้เขียน นายดีเด่น เบ็ญฮาวัน

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

ปีการศึกษา 2555

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ 1) เพื่อศึกษาทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ และ 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำ

กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่เข้าเรียนในปีการศึกษา 2554 จำนวน 322 คนและอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวน 11 คน โดยใช้แบบสอบถามนักศึกษา แบบสัมภาษณ์นักศึกษา และแบบสัมภาษณ์อาจารย์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสหสัมพันธ์

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) นักศึกษามีทัศนคติเชิงบูรณาการในด้านบวกต่อภาษาอังกฤษ มีความชอบและต้องการจะเป็นพลเมืองยุคโลกาภิวัตน์ที่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และจะรู้สึกภาคภูมิใจหากสื่อสารกับชาวต่างชาติได้เป็นที่เข้าใจ 2) นักศึกษามีทัศนคติด้านบวกเชิงใช้ประโยชน์ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะประโยชน์ที่เอื้อต่อการทำงานและการศึกษา 3) ในเชิงปฏิบัติ นักศึกษาไม่ได้มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่สม่ำเสมอ พฤติกรรมที่ปฏิบัติบ้างได้แก่ ความกระตือรือร้นในการเรียน การจดบันทึกคำศัพท์ การทำการบ้านหรือทำรายงานด้วยตนเอง การท่องกฎไวยากรณ์หรือคำศัพท์ เป็นต้น 4) ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ($r=0.389$) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มวิจัยนี้ไม่ได้เป็นตัวบ่งชี้ถึงพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีที่จะสามารถช่วยขับเคลื่อนหรือจูงใจในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนไปสู่ความสำเร็จได้

Title Attitudes and English Language Learning Behaviors of Low English Proficient Students
Author Mr. Diden Benhawan
Major Program Teaching English as an International Language
Academic Year 2012

ABSTRACT

This research aimed to investigate low English proficient students regarding 1) their English language learning attitudes 2) their English language learning behaviors and 3) the relationships between their attitudes and their English language learning behaviors.

The sample of the study was 322 PSU first year students accepted at Pattani campus in the 2011 academic year and 11 teachers teaching Preparatory English for University study. The data were obtained from student questionnaires and interviews with students and teachers. Percentages, means, standard deviations and correlation coefficient were employed in the data analysis.

The main results were as follows. 1) Students' integrative attitude towards English was positive. They liked English and wanted to be a citizen in the globalization age and able to communicate in English with foreigners, and they would feel proud if their English communication with foreigners was successful. 2) Students' instrumental attitude towards English was positive, especially the benefits related to future work and study. 3) Overall, in practice, students' English language learning behaviors were not frequent. Some practiced behaviors included enthusiasm in learning, keeping at vocabulary log, doing homework or assignments on their own, and attempting to memorize vocabulary and grammatical rules. 4) The relationship between attitudes and behaviors was found at a relatively low level ($r=0.389$). Based on the correlation results, it can be inferred that the positive attitudes of students in this study are not the predictors of good language learning behaviors which can motivate them to succeed in English language learning.

กิตติกรรมประกาศ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

บิสมิลลาฮิรุ เราะฮฺมานิรุ รอฮีม

(ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ)

ขอซูโกรเอกองค์อัลลอฮ์ (ซ.บ.) ที่พระองค์ทรงอนุมัติความเมตตาให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยการประทานอาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. นิสากร จารุมณี ซึ่งอาจารย์ได้ทุ่มเทและเสียสละเวลาเพื่อ ตรวจสอบ แก้ไขและให้คำแนะนำต่าง ๆ ในการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดียิ่ง รวมทั้งขอขอบคุณ ดร. พิทยาธร แก้วคง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ ศรีเพ็ชรพันธุ์ และดร. อุษา อินทร์รักษา ซึ่งช่วยตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ ในการแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยเช่นกัน

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชลลดา เลหาวิริยานนท์ ที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือลูกศิษย์คนนี้เสมอมา รวมถึงขอขอบคุณคณาจารย์ในสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติทุกท่านที่ได้ถ่ายทอดความรู้ที่มีค่าซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในงานสอนในอนาคต ขอขอบคุณเพื่อนๆ ร่วมรุ่นที่ให้การช่วยเหลือในการเรียน ขอขอบคุณทุกคนที่ให้การช่วยเหลือต่างๆ

ขอขอบคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันตกและนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาลย์วิทยา สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่ได้ให้ความร่วมมือให้ข้อมูลสำหรับงานวิจัยครั้งนี้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอขอบคุณแม่ และพี่น้องในครอบครัวทุกคนที่เป็นกำลังกาย กำลังทรัพย์ และกำลังใจที่ดีที่สุด

คุณค่าหรือประโยชน์อันพึงมีจากผลงานนี้ ผู้วิจัยขออุทิศแก่บิดา มารดา คณาจารย์ พี่น้องญาติมิตร และเพื่อนๆ ที่มีบุญคุณทุกคน

ดีเด่น เบ็ญญาวัน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(5)
ABSTRACT.....	(6)
กิตติกรรมประกาศ.....	(7)
สารบัญ.....	(8)
สารบัญตาราง.....	(10)
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 คำถามวิจัย.....	5
1.4 ความสำคัญของการวิจัย.....	5
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
1.6 นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	6
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 ทศนคติ.....	8
2.1.1 ความหมายและองค์ประกอบของทศนคติ.....	8
2.1.2 ทศนคติกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ.....	10
2.1.3 แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ.....	12
2.2 พฤติกรรมการเรียน.....	16
2.2.1 นิยามพฤติกรรมการเรียน.....	16
2.2.2 บทบาทของพฤติกรรมการเรียนต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ.....	18
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับทศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ.....	27
2.3.1 งานวิจัยต่างประเทศ.....	27
2.3.2 งานวิจัยภายในประเทศ.....	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	35
3.1 วิธีดำเนินการวิจัย.....	35
3.2 ประชากร.....	35
3.3 กลุ่มตัวอย่าง.....	35
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	36
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักศึกษา.....	45
4.2 ทักษะคิดต่อภาษาอังกฤษ.....	45
4.3 พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ.....	56
4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะคิดต่อภาษาอังกฤษกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ.....	64
5 การอภิปรายผลการวิจัยการอภิปรายผล.....	66
5.1 ทักษะคิดต่อภาษาอังกฤษ.....	66
5.2 พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	68
5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะคิดกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ.....	69
5.4 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย.....	70
5.5 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	72
รายการเอกสารอ้างอิง.....	73
ภาคผนวก.....	93
ประวัติผู้เขียน.....	111

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะ.....	36
3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์.....	40
4.1 ลำดับค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติเชิงบูรณาการ ต่อภาษาอังกฤษ.....	45
4.2 ลำดับค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติเชิงใช้ ประโยชน์ต่อภาษาอังกฤษ.....	49
4.3 ลำดับค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษ.....	56
4.5 ระดับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับพฤติกรรม การเรียนภาษาอังกฤษ.....	64

บทที่ 1

บทนำ

งานวิจัยเชิงสำรวจนี้มุ่งเน้นศึกษาทัศนคติต่อภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2554 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน รายงานวิจัยแบ่งออกเป็น 5 บทตามลำดับดังนี้ บทที่ 1 ประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย คำถามวิจัย ความสำคัญของการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และนิยามคำศัพท์เฉพาะ บทที่ 2 ประกอบด้วย เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทที่ 3 อธิบายวิธีดำเนินการวิจัย บทที่ 4 นำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล และบทที่ 5 อภิปรายผลการวิจัย ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนทั่วโลก ทั้งในด้าน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ธุรกิจบันเทิง ตลอดจนชีวิตด้านสังคมทั่วไป นานาประเทศเล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษและได้เน้นให้มีการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศของตนมากขึ้น เช่นเดียวกับประเทศไทยซึ่งให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศได้กำหนดให้นักเรียนไทยต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) แต่กระนั้นก็ตาม สัมพันธ์ พันธุ์พฤกษ์ (2553) กล่าวถึงการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยว่ายังได้ผลไม่เป็นที่น่าพอใจ เพราะนักเรียนไทยส่วนใหญ่ยังมีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ กล่าวคือ นักเรียนไทยมีผลคะแนนสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน Ordinary National Educational Test (ONET) ผลการสอบ General Aptitude Test (GAT) และ Professional and Academic Aptitude Test (PAT) อยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจ โดยผลคะแนนสอบภาษาอังกฤษย้อนหลัง 3 ปีนั้นพบว่ามีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 50% สอดคล้องกับ ธงทอง จันทรางศุ (2552) ที่ระบุว่าความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนไทยในปัจจุบันมีแนวโน้มลดลง ซึ่งแนวโน้มของความสามารถภาษาอังกฤษที่ลดลงของนักเรียนไทยดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อนักเรียนเมื่อศึกษาในระดับที่สูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจจะกระทบต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต เนื่องจากคนไทยอาจไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร หรือเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ได้เท่าทันประเทศอื่น ทั้งนี้เนื่องจากผลการสำรวจทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนใน 44 ประเทศทั่วโลกโดยสถาบัน Education First พบว่านักเรียนไทยอยู่ในอันดับที่ 42 ซึ่งจัดว่าอยู่ในกลุ่มที่มีทักษะภาษาอังกฤษต่ำกว่าระดับมาตรฐานมาก โดยมีผลคะแนนที่ต่ำกว่าหลายประเทศในอาเซียนไม่ว่าจะเป็น กัมพูชา (อันดับที่ 41) เวียดนาม (อันดับที่ 39) มาเลเซีย (อันดับที่ 9) เกาหลีใต้ (อันดับที่ 13) ใต้หวัน (อันดับที่ 25) จีน (อันดับที่ 29) อินเดีย (อันดับที่ 30) และอินโดนีเซีย (อันดับที่ 34) ผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย รัฐบาลไทยจึงได้วางเป้าหมายในการพัฒนาศักยภาพทางภาษาอังกฤษให้นักเรียนไทยว่าภายในระยะเวลาไม่เกิน 20 ปีนี้ นักเรียนไทยจะต้องเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมให้แรงงานไทยสามารถแข่งขันกับตลาดแรงงานในประเทศเพื่อนบ้านได้ (เอนก เพิ่มวงศ์เสนีย์, 2555) โดยเฉพาะเมื่อประเทศไทยเข้าสู่การเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community หรือ AEC) ในปีพุทธศักราช 2558 จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนไทยและคนไทยทุกคนที่จะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับประชาชนในประเทศสมาชิกอาเซียนไม่ว่าจะเป็นทางด้าน การศึกษา เศรษฐกิจการค้า สังคม การเมือง การท่องเที่ยว ตลอดจนการสร้างสัมพันธภาพและความเข้าใจอันดีระหว่างผู้คนในสมาคมอาเซียนที่มีเชื้อชาติและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันโดยผ่านภาษาอังกฤษ ด้วยความจำเป็นดังกล่าว รัฐบาลไทยได้เร่งพัฒนาแนวทางเพื่อกระตุ้น ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพในการใช้ภาษาอังกฤษที่ด้อยลงของนักเรียนไทยให้พัฒนาสูงขึ้นโดยกระทรวงศึกษาธิการ (2544) ได้ระบุให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยต้องครอบคลุม 4 แกนหลัก คือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

ทั้งนี้ถึงแม้ว่ากรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) จะได้ติดตามผลและดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาโดยตลอด แต่จากผลการวิจัยกลับแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่เรียนจบหลักสูตรการศึกษาในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา หรือในระดับปริญญาตรีนั้นยังมีความสามารถทางภาษาอังกฤษไม่ดีเท่าที่ควร จึงทำให้ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การทำงานหรือแสวงหาความรู้ได้อย่างเต็มความสามารถ (กรมวิชาการ, 2545) ซึ่งเมื่อพิจารณาความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ลดลงของ

นักเรียนหรือนักศึกษาไทย สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540), รุ่งศิริรินทร์ จันท์หอม (2549) และ Watcharajinda (2009) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ได้ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ว่า เนื่องจากผู้เรียนอาจไม่ได้สังเกตเห็นถึงความจำเป็นหรือประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ รวมถึงสาเหตุในแง่การขาดความพร้อมทั้งทางด้านครู ตำราเรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน และอื่นๆ สอดคล้องกับ Walberg (1989) ซึ่งให้ความเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่านอกเหนือจากปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนของผู้สอนแล้ว ปัจจัยที่สำคัญยิ่งอีกประการหนึ่งคือปัจจัยที่มาจากผู้เรียนโดยตรง เช่น สติปัญญาของผู้เรียน ความถนัด ผลสัมฤทธิ์เดิม ทักษะคิดต่อการเรียน การมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ การใช้กลยุทธ์การเรียน ทั้งนี้จากผลการศึกษาของ นุชนาถ วรยศศรี (2544) และ Srikrai (2008) พบว่าปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่พฤติกรรมในการเรียน แรงจูงใจและทักษะคิดต่อการเรียนรวมถึงปัจจัยทางการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เนื่องจากปัจจัยที่กล่าวมามีความสัมพันธ์กันอีกทั้งยังส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้อีกภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียนอีกด้วย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่ามิงานวิจัยหลายชิ้นที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ (Snow, 2007; Young, 2006 ; Brown, 2000; Fayeke, 2010) และระบุผลตรงกันคือปัจจัยด้านทัศนคติของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งปัจจัยหนึ่งต่อการเรียนภาษา เนื่องจากมีความสัมพันธ์กับสติปัญญา จิตใจ ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ ซึ่ง Stark & Paltridge (1996) และ Karahan (2007) กล่าวถึงทัศนคติว่าเป็นส่วนประกอบของแรงจูงใจซึ่งกระตุ้นความรู้สึกของผู้เรียนให้อยากเรียนรู้อีกภาษานั้นๆ อีกทั้งส่งผลโดยตรงต่อกระบวนการเรียนรู้อีกภาษาและควบคุมวิธีการเรียนรู้อีกภาษาแม่และภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ Kara (2009) ย้ำว่าทัศนคติของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนซึ่งจะช่วยเอื้อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สี่ขึ้น โดยเฉพาะทัศนคติที่เป็นบวกของผู้เรียนภาษาสามารถช่วยผลักดันผู้เรียนให้มีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนากลยุทธ์หรือพฤติกรรมตลอดจนนิสัยในการเรียนรู้อีกภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้น อันจะส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษามากขึ้น

ทั้งนี้ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538) ระบุนิสัยในการเรียนของผู้เรียนให้สำเร็จว่าประกอบด้วยพฤติกรรมเอาใจใส่ในการเรียน การวางแผนและการจัดระบบการเรียน การมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้ และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่ม

ขยัน อดทน รับผิดชอบ พึ่งตนเองและมีความภาคภูมิใจในผลการเรียนของตน สอดคล้องกับการศึกษาของ ศิราภรณ์ เทพฉิม (2541) ซึ่งได้พบว่า ทักษคติหรือนิสัยตลอดจนวิธีการปฏิบัติตนในการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นั่นก็คือหากผู้เรียนมีนิสัยในการเรียนดี จะมีแนวโน้มประสบความสำเร็จในการเรียนสูง นอกจากนี้ Lingren (1969: อ้างถึงในชลิสา รัตนสา, 2549) ยังได้สำรวจพบว่าผู้เรียนที่มีผลการเรียนดีนั้นส่วนใหญ่เนื่องมาจากมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี มีความสนใจในการเรียน และมาจากเขาว่าปัญญาเป็นส่วนน้อย Pearson (1996) ได้แสดงความเห็นนอกเหนือไปจากนี้ว่าผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนมักใช้กลวิธีในการเรียนรู้ภาษาบ่อยกว่าอีกทั้งเหมาะสมมากกว่าผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จน้อย

ดังนั้นบทบาทสำคัญของครูผู้สอนคือการช่วยส่งเสริมหรือสนับสนุนผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองอย่างกระตือรือร้น (Tudor, 1996; McCombs, 1997) โดยการกระตุ้นผู้เรียนให้มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาหรือพฤติกรรมกรเรียนภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมกับตนเอง เพื่อให้เป็นผู้เรียนที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ (Wenden & Rubin, 1987; O'Malley & Chamot, 1990; Oxford, 1990)

จากความสำคัญของทักษะคติและพฤติกรรมในการเรียนดังกล่าวนำไปสู่คำถามว่าการที่นักศึกษาไทยมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้อยลงมีผลมาจากปัจจัยดังกล่าวด้วยหรือไม่ เพียงใด งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นที่จะศึกษาทักษะคติและพฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ โดยศึกษาจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่เข้าเรียนในปีการศึกษา 2554 นักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีผลการสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษก่อนข้างต่ำ กล่าวคือนักศึกษาส่วนใหญ่ (70%) มีผลคะแนนสอบ (ONET) วิชาภาษาอังกฤษ อยู่ที่ระดับน้อยกว่า 30% (งานทะเบียนกลาง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 2554)

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะคติและพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ

ของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

1.3 คำถามวิจัย

1. นักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำมีทัศนคติอย่างไรต่อภาษาอังกฤษ
2. นักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำมีพฤติกรรมอย่างไรในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ทัศนคติและพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เพียงใด

1.4 ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำมีทัศนคติและพฤติกรรมอย่างไรในการเรียนภาษาอังกฤษและปัจจัยทั้งสองดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันหรือไม่เพียงใด ซึ่งผลที่ได้นี้จะประโยชน์ในการพัฒนาหาแนวทางมุ่งใจผู้เรียนและการพัฒนาหลักสูตร เทคนิค หรือวิธีการสอนเพื่อให้สอดคล้องและตรงกับความต้องการของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำให้มากที่สุด

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยครั้งนี้จะนำไปสู่ความเข้าใจนักศึกษามีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำว่าเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษหรือไม่ และมีพฤติกรรมที่สอดคล้องหรือขัดแย้งกับทัศนคติอันจะนำไปสู่การพัฒนาที่เหมาะสม นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษสามารถใช้ผลวิจัยนี้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนา รูปแบบวิธีการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะกับกลุ่มนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานีจะสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เพื่อพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เหมาะกับพื้นฐานความรู้ ศักยภาพและความสามารถ รวมทั้งความสนใจของนักศึกษาที่มาจากหลากหลายสาขาวิชาให้ได้รับประโยชน์จากการเรียนภาษาอังกฤษ

1.6 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

ทัศนคติต่อการเรียนภาษา หมายถึงความรู้สึกรับชอบหรือไม่ชอบในการเรียนภาษาอังกฤษ รวมไปถึงประโยชน์ที่คิดว่าจะได้รับจากการเรียนภาษาอังกฤษ

พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง กลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ การปฏิบัติตนในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนพฤติกรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษ

นักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ หมายถึงนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่มีผลคะแนนสอบเข้า ONET ประจำปีการศึกษา 2554 ต่ำกว่า 30%

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษและความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี ปีการศึกษา 2554 ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ดังนั้นเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องครอบคลุมประเด็นหลักดังต่อไปนี้

2.1 ทัศนคติ

2.1.1 ความหมายและองค์ประกอบของทัศนคติ

2.1.2 ทัศนคติกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ

2.1.3 แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ

2.2 พฤติกรรมการเรียน

2.2.1 นิยามพฤติกรรมการเรียน

2.2.2 บทบาทของพฤติกรรมการเรียนต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ

2.3.1 งานวิจัยต่างประเทศ

2.3.2 งานวิจัยภายในประเทศ

ผลการวิจัยจำนวนมากแสดงให้เห็นว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนภาษาของผู้เรียนมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากทัศนคติ กิจนิสัยหรือนิสัยการเรียน พฤติกรรมการเรียน กลยุทธ์และเทคนิควิธีการเรียน Chang, Chiu & Lee (2000), McLaughlin & Vacha (1992) และ Slavin (1989) พบว่าพฤติกรรมของผู้เรียนที่มีความสามารถภาษาอังกฤษในระดับต่ำเป็นผลมาจากการขาดทัศนคติที่ดี และขาดทักษะการใช้กลยุทธ์ในการเรียนที่ดี ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำก็คือ การขาดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นิสัยหรือพฤติกรรมการเรียนที่ไม่ถูกต้อง การขาดทักษะการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษา รวมถึงเทคนิคการเรียนที่ไม่ถูกวิธี งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติหรือพฤติกรรม

ในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาประเด็นดังกล่าวในกลุ่มของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ โดยครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

2.1 ทักษะ

2.1.1 ความหมายและองค์ประกอบของทักษะ

Longman's dictionary of contemporary English (2003) ให้คำจำกัดความว่า ทักษะเป็นความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเนื่องมาจากประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่ได้รับ โดยที่ความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดนั้นๆ อาจจะเป็นไปในทางชอบหรือไม่ชอบ เป็นไปในเชิงลบหรือเชิงบวก เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ซึ่งมีแนวโน้มที่จะทำให้บุคคลมีการแสดงปฏิกิริยาหรือการกระทำต่อสิ่งนั้น ๆ ทั้งในการสนับสนุนและต่อต้าน อีกทั้งทักษะเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน แต่สามารถจะแปลความหมายได้จากการแสดงออก

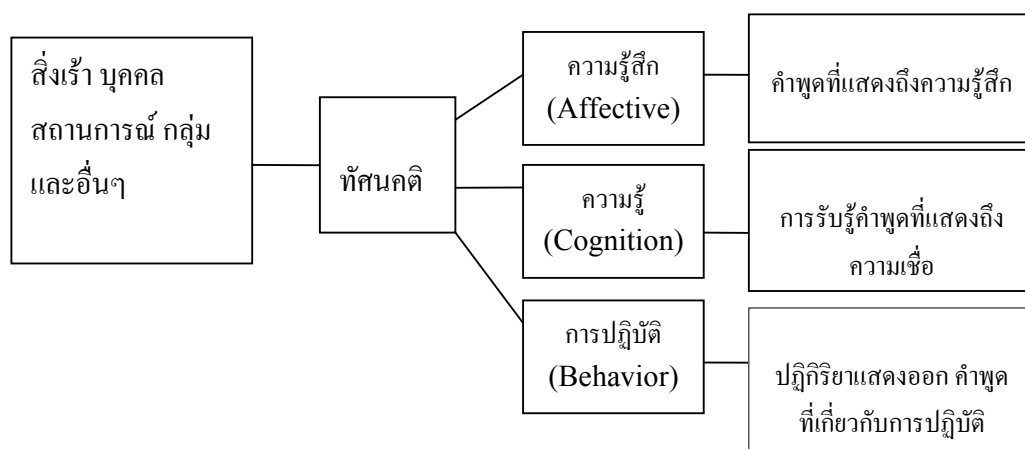
นอกจากนี้ นักวิจัยสาขาจิตวิทยาและการศึกษา โดยเฉพาะสาขาการเรียนรู้อังกฤษได้ให้ความหมายคำว่าทักษะไว้หลายความหมายตามความแตกต่างของมุมมองและบริบท (Alhmali, 2007) โดย Montano and Kasprzyk (2008) นิยามทักษะคิดว่าถูกกำหนดโดยความเชื่อของแต่ละบุคคลแล้วจึงแสดงพฤติกรรมออกมาตามความเชื่อนั้นๆ ซึ่งบุคคลที่มีความเชื่อในเชิงบวกต่อสิ่งหนึ่ง จะแสดงพฤติกรรมในทางบวกต่อสิ่งนั้น แต่หากบุคคลนั้นมีความเชื่อในเชิงลบต่อสิ่งหนึ่งแล้ว ก็จะแสดงพฤติกรรมในเชิงลบต่อสิ่งนั้น Wenden (1991) ได้ขยายคำจำกัดความของทักษะให้กว้างขึ้นว่าประกอบด้วย 3 ส่วน คือ 1) ความเชื่อ ความคิด หรือความเห็นเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง 2) ความรู้สึกที่ชอบหรือไม่ชอบที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และ 3) พฤติกรรมซึ่งหมายถึงการกระทำหรือการแสดงออกต่อบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง องค์ประกอบดังกล่าวสอดคล้องกับ Matsuda (2000) ที่ให้ความหมายทักษะของผู้เรียนว่าประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ 1) องค์ประกอบด้านสติปัญญา ความเชื่อ และค่านิยมของผู้เรียน 2) ด้านอารมณ์หรือความรู้สึกของผู้เรียนต่อภาษานั้น และ 3) ด้านความพยายามซึ่งเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับความตั้งใจในการวางแผนกระทำเพื่อเรียนรู้ภาษานั้นๆ

ในทำนองเดียวกัน Triandis (1971) กล่าวถึงองค์ประกอบ 3 ด้านของทัศนคติคือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) หมายถึงการรับรู้หรือความเชื่อ (belief) ของบุคคลที่มีต่อสิ่งๆหนึ่ง
2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component) หมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าหนึ่งๆ อาจจะเป็นในทางบวกหรือทางลบ ถ้าเป็นความรู้สึกทางบวกก็จะส่งผลต่อความชอบต่อสิ่งเร้านั้นๆ แต่ถ้าหากเป็นความรู้สึกเชิงลบ ก็จะเกิดความรู้สึกที่ไม่ชอบต่อสิ่งเร้านั้นเช่นกัน
3. องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง แนวโน้มที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมของตนให้สอดคล้องกับความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือไม่ยอมรับ ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ

องค์ประกอบทั้งสามด้านนี้จะต้องมีความสอดคล้องกัน ถ้าองค์ประกอบด้านใดด้านหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป ทัศนคติของบุคคลนั้นก็就会เปลี่ยนแปลงไปด้วย นอกจากนี้แล้ว Triandis (1971:3) ได้เสนอแผนภูมิมององค์ประกอบของทัศนคติดังนี้

แผนภูมิมององค์ประกอบของทัศนคติ

โดยภาพรวมอาจกล่าวได้ว่าทัศนคติเกี่ยวข้องกับความเชื่อ ความรู้สึกและพฤติกรรมเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีความสัมพันธ์กันในทางใดทางหนึ่ง

2.1.2 ทักษะคิดกับการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ

Reid (2003) กล่าวว่า “ทักษะคิดมีความสำคัญเนื่องจากไม่สามารถแยกออกจากการเรียนได้ เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางภาษาของผู้เรียน” ทั้งนี้เนื่องจากความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับความศรัทธาในด้านความฉลาดเท่านั้นแต่ยังขึ้นอยู่กับการมีทักษะคิดที่ดีต่อการเรียนภาษาด้วย (Visser, 2008)

Gardner (1975) และ Littlewood (1984) ได้ให้ความเห็นว่าความสำเร็จของผู้เรียนในการเรียนภาษาที่ 2 หรือ ภาษาต่างประเทศนั้นไม่ได้เป็นผลมาจากความถนัดทางภาษาหรือความเฉลียวฉลาดเท่านั้นแต่ขึ้นอยู่กับทักษะคิดของผู้เรียนที่มีต่อเจ้าของภาษานั้นๆด้วย เนื่องจากทักษะคิดเป็นกุญแจสำคัญสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียน เหมือนกับการเรียนรู้ในแขนงวิชาอื่นๆ ที่มีทักษะคิดเป็นกำลังสำคัญสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้เช่นกัน Padwick (2010) กล่าวว่าธรรมชาติของการเรียนภาษานั้นต้องเกี่ยวเนื่องกับปัจจัยทางด้านด้านสังคมและจิตวิทยาซึ่งโดยพื้นฐานแล้วขึ้นอยู่กับ แรงจูงใจและทักษะคิดต่อการเรียนภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้ Gardner & Lambert (1972) ได้ย้ำว่าความสำเร็จของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาที่สองมีอิทธิพลจากการมีความรู้สึกและทักษะคิดที่ดีต่อภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้การมีทักษะคิดที่ดียังช่วยให้กระบวนการเรียนภาษานั้นมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สามารถส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่ดีของผู้เรียนอีกด้วย สอดคล้องกับ Ellis (1994) ที่ระบุถึงความสามารถในการเรียนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียนว่ามาจากอิทธิพลของทักษะคิดที่มีต่อภาษาเป้าหมาย ต่อเจ้าของภาษารวมถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และค่านิยมทางสังคม นอกจากนี้ Brown (1994: 168) กล่าวว่า “ทักษะคิดมีผลต่อการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในทุกๆด้านของมนุษย์ซึ่งได้รับการพัฒนาในช่วงวัยเด็กโดยได้รับอิทธิพลจากการเลี้ยงดูของพ่อแม่ การคบเพื่อนในวัยเดียวกัน การติดต่อกับผู้อื่นที่หลากหลายด้วยวิธีการต่างๆ รวมไปถึงปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อจิตใจที่เกิดจากการสังสรรค์”

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นว่าทักษะคิดเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สอง โดยเป็นที่ยอมรับกันว่าหากผู้เรียนมีทักษะคิดเชิงบวก น่าจะนำไปสู่แรงจูงใจในการเรียนมากกว่าทักษะคิดเชิงลบ ทั้งนี้ศิริรัตน์ ภู่อุสภเจริญศักดิ์ และ วิชชุดา เดียวสกุล (2529) และ สุธฤทัย มุขยวงศา (2533) พบว่าทักษะคิดต่อการเรียนคือความรู้สึกและความคิดเห็นที่มี

เกี่ยวกับตัวครู การศึกษา การเรียนการสอน และเพื่อน จะนำไปสู่การแสดงออกในรูปพฤติกรรม 2 ลักษณะ คือ

1. ทักษะที่ดีต่อการเรียนหรือทักษะเชิงบวก ซึ่งนักเรียนจะแสดงออกในลักษณะความพึงพอใจในการเรียน สนใจการเรียน มาเรียนสม่ำเสมอ มีความรู้สึกว่า ครูเป็นบุคคลที่น่าเคารพ สามารถถ่ายทอดความรู้ได้ดี ยอมรับความสามารถและวิธีการสอนของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา โรงเรียน และระบบการศึกษา และเห็นว่าเพื่อนให้ความช่วยเหลือในด้านการเรียน
2. ทักษะที่ไม่ดีต่อการเรียนหรือทักษะเชิงลบ นักเรียนจะแสดงออกลักษณะไม่พอใจ ไม่ชอบการเรียน ไม่ตั้งใจเรียน ไม่ชอบครู ไม่ชอบเพื่อน ทำให้เกิดความท้อแท้ เบื่อหน่าย ขาดเรียนบ่อยๆ

Klein (1990) อธิบายว่าผู้เรียนที่มีทักษะที่ดีต่อภาษาที่สอง จะส่งผลให้ประสบความสำเร็จมากกว่าผู้เรียนที่มีทักษะไม่ดี สอดคล้องกับ Mantle-Bromley (1995) ซึ่งได้ชี้ถึงทักษะเชิงบวกที่ผู้เรียนมีต่อครูผู้สอน ต่อการเรียน ต่อภาษา ต่อเจ้าของภาษา และต่อวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายนั้นว่ามีความสำคัญทั้งต่อความสำเร็จและความตั้งใจที่จะเรียนภาษาต่อไปของผู้เรียน กล่าวคือผู้เรียนที่มีทักษะเชิงบวกจะแสดงความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งตรงกันข้ามกับผู้เรียนที่มีทักษะที่เป็นลบก็จะแสดงความไม่ชอบหรือรู้สึกลึกลับที่จะเรียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับสามารถ เลิศโอภาส (2539) ที่กล่าวถึงทักษะดีว่าเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความชอบหรือไม่ชอบในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งมีผลต่อการกระทำและความสำเร็จในการกระทำสิ่งนั้นๆด้วย ทั้งนี้ยังรวมไปถึงความสนใจ ความเต็มใจ และความเพียรพยายามในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองอีกด้วย

อาจกล่าวได้ว่าทักษะมีความสำคัญเทียบเท่ากับความถนัดซึ่งจะชี้ความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การมีทักษะที่ดีของผู้เรียนสามารถทดแทนความถนัดน้อยที่ผู้เรียนมีต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จได้ นอกจากนี้ทักษะของผู้เรียนยังส่งผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนอีกด้วย กล่าวคือ การมีทักษะเชิงบวกเอื้อต่อการมีพฤติกรรมเรียนที่ดีหรือการเลือกใช้วิธีการเรียนภาษาที่เหมาะสมกว่าการมีทักษะเชิงลบซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมเรียนที่ไม่เหมาะสม

จากรายละเอียดดังกล่าว สามารถสรุปตามที่ Gardner (1985) ระบุว่าผู้เรียนที่มีทักษะเชิงบวกต่อภาษา วัฒนธรรม และต่อการเรียนภาษาต่างประเทศจะเป็นผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยทักษะเชิงบวกจะช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้รู้สึกอยากสร้างปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษามากขึ้น ซึ่งจะเป็นการช่วยเพิ่มพูนความรู้ทางภาษาให้แก่ผู้เรียน อีกทั้งยังช่วยเอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้กลยุทธ์ต่างๆที่จำเป็นในการเรียนเพื่อเป็นประโยชน์ในการ

พัฒนาความรู้ทางภาษา รวมถึงช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มพูนความเพียรพยายามในการเรียนรู้ภาษาให้ประสบความสำเร็จมากขึ้น ทศนคติในเชิงบวกดังกล่าวยังสามารถจำแนกเป็นแรงจูงใจหลักดังนี้

2.1.3 แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ

แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญซึ่งมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง Vaezi (2008) และ Reimann (2001) ได้กล่าวไว้ว่าแรงจูงใจเป็นกุญแจสำคัญในการเพิ่มความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เนื่องจากมีอิทธิพลต่อการสร้างแรงบันดาลใจในการพัฒนาการเรียนภาษาให้บรรลุผลสำเร็จ

Sprat et al. (2005) ให้คำนิยามแรงจูงใจว่าเป็นความคิดหรือความรู้สึกของผู้เรียน ซึ่งส่งผลต่อความต้องการที่จะกระทำบางสิ่งบางอย่าง โดยแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการเรียนรู้ภาษาที่ส่งผลหรือมีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 (Brown, 2000) ทั้งนี้การมีแรงจูงใจที่ดีในการเรียนภาษานั้นสามารถทดแทนความถนัดทางภาษาที่ผู้เรียนแต่ละคนมีน้อยได้ โดย Masgoret & Gardner (2003) ได้อธิบายว่าการมีแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษาช่วยผลักดันผู้เรียนให้มีความพยายามหรือความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาที่ 2 ผู้เรียนจะเรียนภาษาอย่างตั้งใจและอย่างมีเป้าหมาย อีกทั้งแรงจูงใจในตัวผู้เรียนจะเป็นตัวกระตุ้นผู้เรียนในการเสาะหาพฤติกรรม หรือกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับวิธีการเรียนภาษาซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น และจะนำไปสู่การบรรลุผลในการเรียนภาษาที่ 2 ซึ่งต่างกับผู้เรียนที่มีแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาในระดับต่ำ

ทั้งนี้กล่าวได้ว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คือผู้เรียนที่ต้องการจะได้รับผลสำเร็จในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูง เช่น มีความตั้งใจเรียน ต้องการจะประสบความสำเร็จในการเรียน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วยเช่นกัน ตามที่ Gardner (1985) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการมีแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษาว่าจะช่วยเสริมสร้างการมีทัศนคติที่ดีที่จะส่งผลต่อการมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีในการเรียน ซึ่งผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่ดีนั้นคือ 1) มีความกระตือรือร้นต่อการเรียนภาษา 2) มีความเต็มใจที่จะใช้ความพยายามในกิจกรรมการเรียนรู้ และ 3) มีความยินดีที่จะสนับสนุนกิจกรรมการเรียนรู้ อีกทั้งผู้เรียนยังต้องมีความมุ่งมั่นที่จะเรียนภาษาให้ประสบผลสำเร็จให้ได้

แรงจูงใจดังกล่าวนี้หมายรวมถึงการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ด้วยเช่น เพื่อเป็นใบเบิกทางในการทำงาน หรือเพื่อให้สอบผ่านเกณฑ์ที่โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยกำหนด แรงจูงใจลักษณะนี้เรียกว่าแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์ (Instrumental motivation) ส่วนแรงจูงใจอีกลักษณะหนึ่งหมายถึงการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร หรือเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมเจ้าของภาษาซึ่งเรียกว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative motivation) Gardner (2001) ยังได้กล่าวเสริมว่าการปรับตัวเชิงบูรณาการของผู้เรียนนั้นเกิดจากความต้องการที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป้าหมาย การปรับตัวให้เข้ากับสังคมของภาษาเป้าหมาย รวมถึงความปรารถนาที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกเจ้าของภาษา สอดคล้องกับ Horwitz (1987, 2001) ที่กล่าวว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อภาษามาจากความความพยายามและความปรารถนาของผู้เรียนที่อยากจะรู้จักและคุ้นเคยกับเจ้าของภาษาเป้าหมาย สอดคล้องกับ Gardner and Lambert (1972) ที่ศึกษาพบว่าผู้เรียนภาษาที่ 2 มีความต้องการอยากรู้จักเจ้าของภาษาเป้าหมาย และสนใจที่จะเรียนรู้หรือเข้าใจวิถีชีวิตของประชาชนเจ้าของภาษา ส่วนการปรับตัวเชิงใช้ประโยชน์ของผู้เรียนต่อการเรียนภาษานั้น จุดประสงค์มิใช่เพื่อการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลแต่เกิดจากความต้องการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการเรียน เช่น เพื่อให้สอบผ่านตามเกณฑ์ที่โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยกำหนด หรือใช้เป็นเครื่องมือสร้างความก้าวหน้าในการทำงาน สอดคล้องกับ Horwitz (1990) ที่ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนภาษาของผู้เรียนว่าเป็นเหตุผลในเรื่องของผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการเรียนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ เช่น การตั้งใจเรียนเพื่อให้มีผลคะแนนสอบที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ Lambert (1967 อ้างใน Macnamara, 1973) ที่ได้แบ่งทัศนคติออกเป็น 2 ประเภทเช่นกัน คือ 1) ทัศนคติเชิงบูรณาการซึ่งเป็นความต้องการของผู้เรียนที่จะเป็นมิตรกับเจ้าของภาษา และ 2) ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ซึ่งเป็นความต้องการของผู้เรียนเพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือยกระดับตนเองให้ดีขึ้น

นอกจากนี้ Falk (1978) และ Finegan (1999) ได้ขยายความเข้าใจเกี่ยวกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการว่าช่วยพัฒนาระดับความสามารถทางภาษาแก่ผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จ เนื่องจากผู้เรียนมีความชอบและชื่นชมต่อประชาชนและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รวมถึงความต้องการที่จะสร้างความคุ้นเคยและเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือชุมชนของภาษาเป้าหมายเพื่อประโยชน์ในการมีปฏิสัมพันธ์กันทางสังคมและเพื่อให้การดำเนินงานทางสังคมในชุมชนดังกล่าวสำเร็จได้ ส่วนแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์นั้น Hudson (2000) กล่าวว่ามีส่วนช่วยผู้เรียนให้ได้รับประโยชน์ที่เป็นรูปธรรมซึ่งสามารถนำมาใช้ในการเรียนภาษาที่ 2 ได้เช่น เป็นเครื่องมือยังประโยชน์ในการเรียนใน

โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย การสมัครงาน ความต้องการค่าตอบแทนที่สูงกว่าในการทำงาน ความเข้าใจการอ่านวัสดุทางเทคนิค การแปลงาน หรือยกระดับฐานะทางสังคม อย่างไรก็ตาม Gardner และ Lambert (1972) ยังได้ยืนยันว่าผู้เรียนที่มีการปรับแรงจูงใจของตนเองในเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาจะประสบผลสำเร็จมากกว่าผู้เรียนที่ปรับแรงจูงใจของตนเพียงเพื่อประโยชน์ในการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในด้านต่างๆ

นอกเหนือจากแรงจูงใจเชิงบูรณาการและเชิงใช้ประโยชน์ที่เป็นปัจจัยส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศแล้ว ผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศแต่ละคนยังได้รับอิทธิพลจากแรงจูงใจอีกประเภทหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเองอีกด้วย แรงจูงใจดังกล่าวคือแรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) ซึ่งมาจากตัวผู้เรียนเองและแรงจูงใจภายนอก (extrinsic motivation) ที่เกิดจากปัจจัยอื่นที่ไม่ได้มาจากตัวผู้เรียน โดยแรงจูงใจทั้งสองประเภทจะส่งผลกระทบต่อระดับความพยายามที่แตกต่างกันในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนแต่ละคนมีการแสดงออกทางพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกันอีกด้วย แรงจูงใจดังกล่าวสามารถอธิบายในรายละเอียดได้ดังนี้

Deci and Ryan (1995) อธิบายว่าแรงจูงใจภายในจากตัวผู้เรียนเกิดจากการที่ผู้เรียนรู้สึกพอใจหรือสนใจในกิจกรรมการเรียนรู้ หรือบทเรียนที่ตนเห็นว่าสนุกหรือน่าสนใจ จึงแสดงพฤติกรรมที่พอใจต่อการเรียนออกมา ซึ่งจากการศึกษาของ Henderlong and Lepper (1997) พบว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจภายในต่อการเรียนภาษามักเป็นผู้เรียนที่มีความกระตือรือร้น ชอบการมีส่วนร่วมในการเรียน มีความตั้งใจในการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ โดยคาดหวังที่จะได้รับผลการเรียนที่ดี สอดคล้องกับ Gardner (2001) และ Oxford (2003) ที่กล่าวว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจภายในจะเรียนภาษาได้มีประสิทธิภาพกว่าผู้เรียนที่ไม่มีแรงจูงใจ เนื่องจากชอบการเรียนรู้หรือสนใจการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ อีกทั้งยังชอบการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม มีความพยายามและตั้งใจเรียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนตามที่ตนเองได้วางไว้ ผู้เรียนกลุ่มนี้จึงเป็นผู้เรียนที่มีผลการเรียนที่ดี ทั้งนี้ Gottfried (1990) และ Oxford and Shearin (1994) ยังได้ยืนยันว่าสำหรับผู้เรียนที่มีแรงจูงใจภายในต่อการเรียนภาษาที่สองนั้น ผู้สอนไม่ต้องกังวลในเรื่องการหาแนวทางเพื่อกระตุ้นผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนด้วยตนเองอยู่แล้ว ผู้เรียนจึงมีความพยายามอย่างมากต่อกระบวนการการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง และจากการศึกษาของ Chen and Huang (1999) พบความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายในกับพฤติกรรมการเรียนที่ผู้เรียนแสดงออกมา เช่น การวางแผนการเรียน การฝึกฝนตนเอง หรือความตั้งใจเรียน

นอกจากแรงจูงใจภายในซึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนเองแล้ว ยังมีพฤติกรรมการเรียนที่ผู้เรียนปฏิบัติอันเนื่องมาจากแรงจูงใจภายนอก (extrinsic motivation) เช่น การคาดหวังที่จะได้รับรางวัลจากผลการเรียนดี หรือคำชมเชยจากอาจารย์หรือจากเพื่อนๆ หรือการหลีกเลี่ยงที่จะได้รับการลงโทษ เช่น การถูกหักคะแนน เป็นต้น ซึ่ง Pintrich and Schunk (1996) กล่าวว่าผู้เรียนจะได้รับการกระตุ้นในการเรียนมากขึ้นหากได้รับแรงเสริมจากครูผู้สอนในรูปแบบของคำชมเชยหรือการได้รับคะแนนหรือผลการเรียนที่สูงขึ้น ทั้งนี้ Harackiewicz, Barron, Pintrich, Elliot and Thrash (2002) ศึกษาจากนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่มีแรงจูงใจภายนอกพบว่านักศึกษาเหล่านี้มีความตั้งใจที่จะบรรลุเป้าหมายในการเรียน และสามารถทำให้ตนเองเป็นผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จได้

อย่างไรก็ตามจากผลการวิจัยหลายชิ้นมีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกว่าแรงจูงใจประเภทใดสามารถส่งผลดีต่อผู้เรียนมากกว่ากัน แต่ทั้งนี้อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าแรงจูงใจทุกแบบของผู้เรียนจัดว่าเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยที่แรงจูงใจนั้นจะสัมพันธ์กับความคิดหรือพฤติกรรมการแสดงออกของผู้เรียน ในการทำกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน หรือการใช้ความพยายามในการเรียน ทั้งนี้ Spratt, Humphreys และ Chan (2002) ได้แสดงความเห็นว่าแรงจูงใจของผู้เรียนช่วยนำผู้เรียนไปสู่การเป็นผู้เรียนที่สามารถพึ่งพาตนเอง อย่างไรก็ตามทั้งนี้ก็ยังขึ้นอยู่กับผู้เรียนว่ามีการใช้แรงจูงใจประเภทใด

Savignon (1983) ได้สรุปความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองของผู้เรียนว่ามีตัวแปรสำคัญคือ ทักษะและแรงจูงใจ เนื่องจากเป็นตัวเชื่อมการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้แก่ผู้เรียน โดย Weinburgh (1998) ได้กล่าวถึงทัศนคติว่ามีอิทธิพลต่อการรับรู้และความเชื่อของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนโดยแสดงออกมาเป็นคำพูดหรือการกระทำที่สามารถมองเห็นได้จากพฤติกรรมการเรียนและผลการเรียน นอกจากนี้ ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541:112) ได้กล่าวว่าปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนก็คือพฤติกรรมการเรียน ซึ่งหากว่าผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นด้วย จึงอาจกล่าวได้ว่าถ้าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีจะนำไปสู่แนวโน้มการมีพฤติกรรมหรือนิสัยในการเรียนที่เอื้อต่อการพัฒนา สำหรับประเด็นที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน ได้อธิบายในหัวข้อต่อไป

2.2 พฤติกรรมการเรียน

2.2.1 นิยามพฤติกรรมการเรียน

Chamot (1987), Rubin (1987), O'Malley & Chamot (1990), Oxford (1990), Wenden (1991) ได้ให้คำนิยามคำว่ากลวิธีการเรียนหรือเทคนิควิธีการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกัน แต่มีจุดร่วมเดียวกัน ซึ่งหมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมที่ผู้เรียนใช้ในการพัฒนา ปรับปรุง ศักยภาพในการเรียนรู้ภาษาของตนเองให้ดีขึ้น ทั้งนี้ พฤติกรรมการเรียน (learning behaviors) มีความหมายเช่นเดียวกับ ทักษะการเรียน (study skills) เทคนิคการเรียน (study techniques) นิสัยในการเรียน (study habits) และกลยุทธ์ในการเรียน (learning strategies) ซึ่งพฤติกรรมการเรียน ภาษาเป็นกลยุทธ์ ยุทธวิธี หรือเทคนิควิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้การเรียนภาษาเป้าหมายประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น ซึ่ง Oxford (1990) และ Rubin (1975) ได้ให้นิยามพฤติกรรมการเรียนภาษาว่าเป็นเทคนิควิธีการต่างๆ ที่ผู้เรียนใช้เพื่อขวนขวายหาความรู้ พัฒนาทักษะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ สำหรับ Eysenck (1979) ระบุว่าพฤติกรรมการเรียนเป็นเทคนิคหรือทักษะการเรียนที่ผู้เรียนปฏิบัติ สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขได้เพื่อให้ได้ลักษณะนิสัยการเรียนที่ดี

นอกจากนี้ Ellis (1997) ได้ให้ความหมายของคำว่าพฤติกรรมการเรียนว่าเป็นเทคนิคหรือวิธีการเรียนที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 สอดคล้องกับ Rubin (1987) ซึ่งนิยามพฤติกรรมการเรียนว่าเกี่ยวข้องกับการใช้กลวิธีการเรียนที่ผู้เรียนใช้เพื่อพัฒนาระบบการเรียนรู้ภาษาของตนเองให้ประสบความสำเร็จ Oxford (1990) ให้ความเห็นว่าหากผู้เรียนสามารถเลือกใช้กลวิธี พฤติกรรมหรือเทคนิคการเรียนที่เหมาะสมกับตนเองแล้วก็จะช่วยเพิ่มพูนความสามารถทางภาษาได้มากขึ้น เนื่องจากพฤติกรรมหรือเทคนิคการเรียนดังกล่าวจะช่วยปรับปรุงหรือพัฒนาทักษะการเรียนภาษาของผู้เรียนให้ดีขึ้น

Yu (2006) ให้ความเห็นว่านอกจากปัจจัยด้านกรมีแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษาของผู้เรียนเองแล้ว ปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้เรียนเป็นผู้เรียนที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ทั้งในและนอกห้องเรียนนั้น คือปัจจัยในด้านพฤติกรรมการวางแผนการเรียน การสนใจหรือตั้งใจเรียนซึ่งถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ

Wenden and Rubin (1987) จำกัดความคำว่าพฤติกรรมการเรียนภาษาว่าเป็นวางแผนหรือการปฏิบัติตัวต่อการเรียนภาษาได้อย่างเป็นขั้นเป็นตอนและอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้การเรียนรู้นั้นเกิดความสะดวกและง่ายดายขึ้น เช่นในแง่ของการค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาการเรียน การเก็บรักษาข้อมูลที่ได้เรียนมา เช่น การจดบันทึกในช่วงที่มีการเรียนการสอนหรือภายนอกห้องเรียน การทบทวนเนื้อหาบทเรียนที่ได้เรียนมา รวมถึงการนำข้อมูลหรือความรู้ที่ได้ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้ เป็นต้น

Omally & Chamot (1990) ได้อธิบายพฤติกรรมการเรียนว่าเป็นวิธีการเรียนที่ผู้เรียนเลือกใช้ตามความเหมาะสมของตนเองเพื่อช่วยให้การเรียนรู้ภาษาประสบความสำเร็จมากขึ้น โดยได้อธิบายพฤติกรรมหรือกลวิธีการเรียนภาษาเป้าหมายให้ประสบผลสำเร็จ ดังนี้

1) พฤติกรรมก่อนเรียน ได้แก่ การเตรียมตัวก่อนเข้าชั้นเรียน การวางแผนเป้าหมายในการเรียน การวางแผนตารางเวลาเรียน

2) พฤติกรรมขณะเรียน เช่น การเลือกที่นั่งเรียนข้างหน้า การสร้างสมาธิในการเรียน การถามครูผู้สอนเพื่อทำให้ปัญหาในการเรียนกระจ่างขึ้น การจัดระเบียบของข้อมูลในการเรียนเป็นภาษาของตนเอง การจดจำคำศัพท์ใหม่ การท่องหรือการเขียนซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง การฝึกใช้เสียงหรือโครงสร้างประโยค เป็นต้น

นอกจากนี้ Wang (1997) ศึกษาวิธีการต่าง ๆ ของผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตนในการเรียน เช่น การพยายามฝึกฝนหรือท่องจำ วิเคราะห์และสังเคราะห์เนื้อหา และพยายามทำความเข้าใจเนื้อหาที่เรียน ซึ่งผู้เรียนที่ปฏิบัติตามวิธีการดังกล่าวมักประสบความสำเร็จในการเรียน สุทัศน์ สีแก้วเขียว (2548) และ พัทยา กงยุทธ์ (2548) ได้ระบุตรงกันว่าพฤติกรรมการเรียน หมายถึงทักษะและเทคนิคในการเรียนซึ่งรวมไปถึงการทำงานและการใช้เวลาอย่างเหมาะสมของนักศึกษาด้วย

พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช (2547) ให้ความหมายของคำว่าพฤติกรรมการเรียนโดยรวมว่า หมายถึง การทำกิจกรรม การตอบสนอง ปฏิบัติ หรือวิธีการและเทคนิคในการเรียนของผู้เรียน โดยเพื่อปรับปรุงหรือพัฒนาความรู้ ทักษะ ทักษะคติ ให้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนด โดยมี การแสดงออกอย่างสม่ำเสมอด้วยความพึงพอใจ และ มานะพยายามที่จะพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้น โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ซึ่งหากผู้เรียนสร้างพฤติกรรมการเรียนที่ดีอยู่ตลอดเวลาจะทำให้ติดเป็นนิสัยและจะเป็นหนทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในด้านการเรียนได้

นอกจากนี้ Crede & Kuncel (2008) และ Gettinger & Seibert (2002) ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์เรียนของผู้เรียนว่านอกเหนือจากเทคนิคหรือทักษะการเรียนที่ผู้เรียนเลือกใช้ตามความเหมาะสมของตนเองแล้ว ยังรวมไปถึงเทคนิคการจัดการกับข้อมูลที่ได้รับ โดยการสังเคราะห์หรือประเมินค่า ซึ่งข้อมูลเหล่านั้นจำเป็นต้องได้รับการบันทึกเพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียน โดยได้แบ่งพฤติกรรมเหล่านั้นเป็น 4 ประการ คือ

- 1) กระทำซ้ำจนติดเป็นนิสัย
- 2) การช่วยเหลือกันในการเรียน
- 3) การวางแผนการเรียน เช่น การบริหารเวลา การกำหนดเป้าหมายในการเรียน
- 4) การฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ เช่น การจดบันทึก การอ่าน และการทดสอบ

ตนเองจากสิ่งที่ได้เรียน

สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์แสดงออกทั้งในขณะที่เข้าชั้นเรียน เช่น การเข้าเรียน การตั้งใจเรียน การให้ความสนใจในการเรียน การจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน เป็นต้น และพฤติกรรมการณ์แสดงออกนอกห้องเรียนของนักศึกษา เช่น การช่วยเหลือกันในการเรียน การทู่แทในการเรียน ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ เช่น การทำการบ้าน หรือรายงาน ตลอดจนการฝึกฝนหรือพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง เป็นต้น

2.2.2 บทบาทของพฤติกรรมการณ์เรียนต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ

Maddox (1965) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการเรียนของผู้เรียนอย่างเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการณ์เรียนและวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย ทั้งนี้ความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนนอกจากจะขึ้นอยู่กับสติปัญญาและความสามารถทางสมองแล้ว ยังขึ้นอยู่กับความพยายาม และวิธีการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพด้วย หากผู้เรียนมีพฤติกรรมการณ์เรียนหรือวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพ เช่น รู้จักการบริหารตารางเวลาในการเรียน รู้จักเทคนิควิธีเรียนที่ถูกต้อง หรือวางแผนวิธีการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากผู้สอนให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ สิ่งนี้จะช่วยเอื้อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้ เช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนจะต้องรู้จักเลือกใช้พฤติกรรมการณ์เรียนหรือเทคนิคการเรียนภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม เพื่อจะสามารถใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการเรียนภาษาของตนเอง พฤติกรรมหรือเทคนิควิธีการเรียนถือได้ว่า

เป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายความสามารถทางภาษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของผู้เรียนอีกด้วย

พฤติกรรมการเรียน เป็นวิธีการการประพฤติปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียนที่ผู้เรียนใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ ซึ่งช่วยให้ได้พบแนวทางแก้ปัญหาการเรียนรู้อังกฤษได้เร็วขึ้นและง่ายขึ้น ซึ่ง Richards and Platt (1992) ได้กล่าวไว้ว่าผู้เรียนที่มีการเลือกใช้พฤติกรรมการเรียนในขณะที่เรียนที่ถูกต้องและเหมาะสมนั้นจะช่วยให้การเรียนนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้นเนื่องจากการมีพฤติกรรมหรือวิธีการเรียนที่ถูกต้องและเหมาะสมดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ความเข้าใจในการจดจำข้อมูลที่ได้เรียนมาได้ดีขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้อังกฤษได้เร็วขึ้นและสามารถพัฒนาให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น

นอกจากนี้นักวิชาการหลายท่านระบุตรงกันว่าผู้เรียนที่เลือกใช้พฤติกรรมการเรียนที่หลากหลายและเหมาะสมกับตนเองนั้นจะช่วยส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จในการเรียนรู้อังกฤษที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ โดย Oxford (1990) กล่าวว่าพฤติกรรมการเรียนรู้อังกฤษที่จำเป็นและเหมาะสมกับผู้เรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญเนื่องจากผู้เรียนสามารถใช้เป็นเครื่องมือเพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์ในการเรียนภาษา โดย Lee & Oxford (2008) ยังได้กล่าวว่าผู้เรียนที่มีการปรับปรุงพฤติกรรมในการเรียนรู้อังกฤษ จะเป็นผู้เรียนที่สามารถพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้อังกฤษของตนเองให้ดีขึ้น และถ้าหากผู้เรียนเลือกใช้พฤติกรรมหรือเทคนิคการเรียนที่เหมาะสมกับตนเองแล้วจะยังช่วยให้ตนเองจัดการกับภาระงานหรือปัญหาในการเรียนภาษาเป้าหมายได้ง่ายขึ้น

จึงอาจกล่าวได้ว่าการมีพฤติกรรมการเรียนภาษาที่เหมาะสม หรือการเลือกใช้กลวิธีการเรียนที่ถูกต้องนั้นเป็นปัจจัยบ่งชี้ความสำเร็จในการเรียนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม Chamot และ Kupper (1989) กล่าวถึงผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงว่าเป็นผลเนื่องจากรู้และเข้าใจวิธีการใช้พฤติกรรมการเรียนที่ถูกต้อง ขณะที่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาดำไม่ชำนาญการเลือกใช้พฤติกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสมในการเรียนมากนัก โดย Oxford (1990) ได้ชี้ว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จใช้ความหลากหลายของกลยุทธ์การเรียนที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ กล่าวคือหากผู้เรียนใช้กลยุทธ์ในการเรียนได้อย่างเหมาะสม กลยุทธ์ดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้มีความสามารถและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ทั้งนี้จากการศึกษาของ O'Malley (1987) พบว่าผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นเนื่องมาจากไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเรียนเดิมๆ ของตนเอง และการศึกษาของ Porte (1988) พบว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษต่ำเนื่องจากเลือกใช้พฤติกรรมเรียนภาษาไม่เหมาะสมกับตนเอง ดังนั้นควรให้ผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวมีความรู้ความเข้าใจกลวิธีการเรียนที่ถูกต้อง

ตามที่ Chamot (2005) กล่าวว่ากลวิธีการเรียนภาษามีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ในขณะที่กำลังเรียน อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้ด้วยตนเองมากขึ้น

นักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนะพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาไว้ดังนี้

Rubin and Wenden (1987) อธิบายพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ของผู้เรียนว่าเกี่ยวข้องกับเทคนิคหรือวิธีการดังนี้ คือ

- 1) เป็นกลยุทธ์การเรียนที่มีบทบาทต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 เนื่องจากช่วยให้การเรียนรู้ภาษาที่ 2 ง่ายขึ้น
- 2) ผู้เรียนควรเลือกพฤติกรรม วิธีหรือเทคนิคการเรียนให้เหมาะสมกับตนเอง
- 3) พฤติกรรมการเรียน เป็นเทคนิควิธี หรือกลไกในการแก้ปัญหาการเรียนภาษาให้ผู้เรียนสามารถจัดการกับกระบวนการเรียนภาษาที่ซับซ้อนได้
- 4) พฤติกรรมการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่สามารถฝึกฝนได้และยืดหยุ่นได้

Oxford (1990) เสนอแนะเทคนิคพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาแบบกว้างๆเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาซึ่งเข้าใจง่ายและนำไปปฏิบัติได้จริง ดังนี้

1. ผู้เรียนควรมีเทคนิคในการจดจำข้อมูลที่ได้เรียนมา เช่น การจดบันทึกข้อมูลในขณะที่อาจารย์สอนอย่างเป็นระบบเพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นมาทบทวนนอกห้องเรียนได้อย่างเข้าใจแม่นยำ และมีความเที่ยงตรงมากขึ้น
2. ผู้เรียนควรมีการสรุปเนื้อหาที่เรียนเป็นคำพูดของตนเองให้เข้าใจเพื่อเป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจหรือเชื่อมระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ รวมถึงควรมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือเนื้อหาการเรียน เช่น จัดกลุ่มตัวกันระหว่างเพื่อนๆ เพื่อช่วยให้เข้าใจบทเรียนมากขึ้น
3. เมื่อมีปัญหาในเรื่องการเรียน ผู้เรียนควรปรึกษาหรือซักถามอาจารย์ หรือหากผู้เรียนต้องการฝึกฝนการใช้ภาษา ผู้เรียนสามารถหาคู่สนทนาที่เป็นชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษาได้ หรืออาจจะฝึกฝนการใช้ภาษาจากสื่อประเภทต่างๆ เนื่องจากผู้เรียนที่เรียนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศอาจประสบปัญหาในเรื่องข้อจำกัดในการใช้ภาษา
4. ผู้เรียนควรมีการวางแผนการเรียน เช่น การทำตารางอ่านหนังสือ ทำการบ้านหรือรายงาน หรือการทบทวนบทเรียนหลังเลิกเรียนทุกครั้ง
5. ผู้เรียนอาจหาเพื่อนชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษาเพื่อฝึกฝนการใช้ภาษา

นอกจากนี้ O'Mally และ Chamot (1990) ได้เสนอแนะเทคนิคพฤติกรรมในการเรียนภาษาที่ถูกต้อง ดังนี้

พฤติกรรมก่อนเรียน

- 1) การวางเป้าหมายในการเรียน
- 2) การจัดการกับตนเองต่อการเรียน
- 3) การวางแผนและเตรียมตัวก่อนเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ

พฤติกรรมขณะเรียน

1. การเลือกที่นั่งเรียนข้างหน้า
2. การสร้างสมาธิในการเรียน
3. การจดบันทึกระหว่างอาจารย์สอน
4. เมื่อมีปัญหาไม่เข้าใจบทเรียนในขณะที่เรียนให้ถามอาจารย์ทันที

พฤติกรรมหลังเรียน

1. การขยันท่องคำศัพท์ หรือการจดจำคำศัพท์ใหม่ๆ หรือท่องกฎไวยากรณ์
2. หมั่นฝึกฝนทักษะการออกเสียงจากสื่อ
3. การสรุปเนื้อหาที่เรียนเป็นคำพูดของตนเอง
4. เมื่อมีปัญหาไม่เข้าใจบทเรียนในขณะที่เรียนให้ถามอาจารย์ทันที
5. การจับกลุ่มติวบทเรียนกับเพื่อนๆ
6. หมั่นฝึกฝนการใช้ภาษากับเจ้าของภาษาหรือชาวต่างชาติ
7. หมั่นทบทวนบทเรียนหลังเลิกเรียน
8. ประเมินการเรียนรู้ของตนเองหลังจากการเรียน
9. การร่วมกันแก้ปัญหาในการเรียน เช่น การแบ่งปันข้อมูลตลอดจนการซักถาม

ปัญหาการเรียนระหว่างกัน

Intaraprasert (2000: 102-103) สรุปพฤติกรรมที่พึงกระทำให้ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งที่เป็นพฤติกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ดังนี้ คือ

พฤติกรรมก่อนเรียน

1. การเตรียมตัวก่อนเข้าชั้นเรียน ดูหรือศึกษาบทเรียนมาก่อนล่วงหน้า
2. ทำแบบฝึกหัดล่วงหน้า
3. ทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว

พฤติกรรมในชั้นเรียน

1. ฟังในสิ่งที่อาจารย์สอนอย่างตั้งใจ
2. เข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ
3. จดบันทึกสิ่งที่อาจารย์สอน
4. คิดตามในสิ่งที่อาจารย์สอน
5. พยายามสร้างปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ผู้สอน โดยการถามอาจารย์เมื่อมีปัญหาไม่เข้าใจบทเรียนหรือพยายามตอบคำถามถ้าหากอาจารย์ป้อนคำถาม
6. พยายามมีส่วนร่วมกิจกรรมในห้องเรียน
7. พยายามสร้างปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์นอกห้องเรียน

การสร้างสมาธิในการเรียน

1. พยายามเลือกที่นั่งเรียนแถวหน้า
2. ไม่คุยกับเพื่อนในขณะที่เรียน
3. นั่งใกล้เพื่อนที่ตั้งใจเรียนหรือเพื่อนที่เรียนเก่งหรือเพื่อนที่ไม่ค่อยคุย
4. ไม่ควรใส่ใจในสิ่งที่เพื่อนทำขณะเรียน

การแก้ปัญหาการเรียน

1. ถามอาจารย์ทันทีหากมีประเด็นที่ไม่เข้าใจทั้งในและนอกห้องเรียนในเวลาที่เหมาะสม
2. ปรึกษาปัญหาการเรียนกับเพื่อนทั้งในและนอกห้องเรียน
3. ปรึกษาปัญหาการเรียนกับบุคคลอื่นนอกเหนือจากอาจารย์หรือเพื่อนๆ เช่น รุ่นพี่ เป็นต้น

การสอบให้ผ่าน

1. ทบทวนบทเรียน
2. ทบทวนแบบฝึกหัด
3. รวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ทิวเนื้อหาในบทเรียน

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเองนอกห้องเรียน

1. เรียนรู้คำศัพท์โดยการจดบันทึก และท่องคำศัพท์ใหม่
2. อ่านนิตยสาร หนังสือพิมพ์ ปรกาศ ต่างที่เป็นภาษาอังกฤษ
3. เล่นเกมส์ภาษาอังกฤษ
4. ดูหนัง ฟังเพลงภาษาอังกฤษ
5. ฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษ
6. ฟังวิทยุภาคภาษาอังกฤษ
7. ดูโทรทัศน์รายการภาษาอังกฤษ
8. เลียนเสียงเจ้าของภาษาจากสื่อ เช่น จากหนังสือ หรือ เครื่องเล่นเทป หรือ CD
9. ฝึกสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ พี่น้อง หรือชาวต่างชาติ
10. ฝึกภาษาอังกฤษจากเล่น โปรแกรม แชนท จากคอมพิวเตอร์
11. ฝึกโต้ตอบภาษาอังกฤษผ่าน e-mail
12. เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ
13. หาโอกาสเพื่อฝึกการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น หาเพื่อนชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษา เป็นต้น
14. เรียนรู้ภาษาอังกฤษจาก websites ต่างๆ ผ่าน Internet

ทั้งนี้ ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541) และ กิ่งกาญจน์ ปานทอง (2545) ยังได้แนะแนวทางการปฏิบัติตัวเกี่ยวกับพฤติกรรมกรเรียนเพื่อ นำผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จในการเรียน ซึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนของผู้เรียน ได้อย่างเหมาะสมกับวัน เวลา และสถานที่ ดังนี้คือ

1) การปฏิบัติตัวในห้องเรียนหรือขณะที่ครูกำลังสอนในชั้นเรียน เช่น การเตรียมอุปกรณ์กรเรียนให้พร้อมที่จะเรียน การเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลา การตั้งใจฟังครูสอน รวมถึงการจดคำอธิบายของครูผู้สอนและสรุปเป็นคำพูดตามความเข้าใจของนักเรียนเอง

2) การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียน ซึ่งได้แก่ การทบทวนบทเรียน การทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสิ้นและส่งตามกำหนดเวลา การไม่ละเลยหรือหลีกเลี่ยงงานที่ได้รับมอบหมาย และพยายามติดตามผลงานของคนที่ได้ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขหรือปรับปรุงงานที่มีข้อบกพร่องให้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะดังกล่าวสอดคล้องกับ อัลนันทน์ ทินกระโทก (2547) ที่ระบุพฤติกรรมความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนว่าหมายถึง 1) การขึ้นเรียนทุกครั้งและตรงเวลา 2) ตั้งใจเรียนและทำกิจกรรมในชั้นเรียน เช่น ตั้งใจฟัง จดบันทึก ซักถามอาจารย์ในสิ่งที่สงสัย การตอบคำถามของอาจารย์ผู้สอน และไม่นำงานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่เรียน 3) ส่งการบ้านหรือแบบฝึกหัดที่ได้รับมอบหมายเสร็จและส่งตามกำหนดเวลา 5) แก้ไขแบบฝึกหัดหรือการบ้านหรืองานที่ผิดพลาดให้ดีกว่าก่อนนำมาส่ง

นอกจากนี้ ชัยพร วิชชาวุธ (2541) ได้เสนอแนะแนวทางปฏิบัติแก่นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาให้ประสบผลสำเร็จ ดังนี้

1. นักศึกษาควรเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยพยายามติดตามในขณะที่ฟังบรรยาย หากว่ามีข้อสงสัยก็ให้ยกมือถามทันทีเพื่อความกระจ่าง และควรจดบันทึกคำอธิบายของอาจารย์ให้ครบถ้วน หากเป็นกลุ่มเล็กการยกมือถามอาจารย์นั้นก็สมารถทำได้ไม่ยาก แต่ถ้าหากเป็นกลุ่มใหญ่ก็อาจจะต้องหาโอกาสถามอาจารย์ที่หลัง

2. อ่านหนังสือล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน โดยเฉพาะในหัวข้อที่อาจารย์จะสอน จะช่วยนักศึกษาให้เกิดความเข้าใจง่ายขึ้น ถูกต้องมากขึ้น สมบูรณ์มากขึ้น

3. ควรฝึกหัดอย่างสม่ำเสมอ การทำแบบฝึกหัดจะสามารถให้ประโยชน์แก่ผู้เรียน เช่น ช่วยให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น ฝึกความชำนาญในทักษะที่เรียน ตรวจสอบความเข้าใจหรือทักษะของตนเองในสิ่งที่เรียนรู้ว่าถูกต้องสมบูรณ์หรือไม่ หากยังไม่ถูกต้อง หรือยังไม่สมบูรณ์ ก็จะทำให้ทราบว่าต้องแก้ไข ปรับปรุงเรื่องหรือทักษะใด

4. ควรทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการทำแบบฝึกหัดของบทเรียนนั้นๆ การทบทวนบทเรียนจะช่วยให้เกิดความต่อเนื่องในการเรียนได้เป็นอย่างดี

5. อภิปรายแลกเปลี่ยนความเข้าใจกับเพื่อนๆ โดยการติวซึ่งการติวจะเป็นประโยชน์อย่างมากกับผู้ติว และจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้รับการติวด้วย และจะเป็นประโยชน์มากขึ้นถ้าหากมีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความเข้าใจซึ่งกันและกัน เพราะจะช่วยทำให้ตนเองและเพื่อนๆ เกิดความกระจ่างในสิ่งที่เรียนมา และยังช่วยให้จดจำได้ดีขึ้น เพราะได้ผ่านกระบวนการคิดและอธิบายสิ่งนั้นๆ ด้วยตนเองมาแล้ว

นอกจากนี้ จากการศึกษา ของ Weinstein and Palmer (2002) ยังได้แบ่งกลยุทธ์ การเรียนเป็น 10 ด้านเพื่อเป็นประโยชน์ในการให้ความช่วยเหลือนักศึกษาที่มีปัญหาทางการ เรียนหรือมีผลการเรียนต่ำ ซึ่งจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นและประสบ ความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น กลยุทธ์ดังกล่าวคือ คือ

1. ทักษะคิดในการเรียน ถ้าผู้เรียนรู้สึกสับสนและไม่แน่ใจในจุดมุ่งหมายในการ เรียน สถานศึกษาจะต้องสร้างความเชื่อมั่นและพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อการเรียนเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย ชีวิตในอนาคต

2. แรงจูงใจในการเรียน ผู้เรียนควรได้รับการเสริมแรงจูงใจในการกำหนด เป้าหมายหรือวิธีการเรียนของตนเองให้ไปสู่ความสำเร็จ เช่น มีความขยันเอาใจใส่ต่อการเรียน มี ระเบียบวินัย และมีความพยายามที่จะทำให้การเรียนนั้นประสบความสำเร็จโดยผู้เรียนจะต้อง ยอมรับและรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย

3. การจัดการกับเวลาในการเรียน ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนให้มีการวางแผน บริหารจัดการเวลาของตนเองตามสถานการณ์และด้วยเทคนิคในการเรียนต่างๆ เช่น การทำตาราง อ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบรวมถึงหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง

4. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน ผู้เรียนอาจมีความกังวลต่อ เรื่องรอบๆตัว เพื่อลดความวิตกกังวลผู้เรียนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะพัฒนาเทคนิคการเรียนต่างๆ ที่ จะสามารถดึงดูความสนใจของตนให้จดจ่อกับการเรียนได้

5. การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน ผู้เรียนต้องมีความสนใจต่อเหตุการณ์ ในขณะนั้น เช่น การตั้งใจฟังบทเรียนในขณะอาจารย์สอน โดยผู้เรียนอาจจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการ ตรวจสอบความสนใจของตนเองและพัฒนาเทคนิคที่ทำให้มีสมาธิในการเรียนมากยิ่งขึ้น

6. กระบวนการรวบรวมข้อมูล และความกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้ ผู้เรียน ควรได้ใช้การจินตนาการกลวิธีในการจัดการ ทักษะของเหตุผลหรือวิธีการในการ เรียนเพื่อช่วยให้ตนเองเชื่อมโยงความรู้เดิมที่มีอยู่ให้เข้ากับสิ่งที่กำลังเรียนรู้

7. การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ ผู้เรียนควรได้ฝึกใช้ทักษะ ความสามารถในการจับใจความสำคัญของเนื้อหาว่าส่วนใดเป็นประเด็นหลัก และส่วนใดเป็น ประเด็นรองหรือรายละเอียดสนับสนุนประเด็นหลัก เพื่อพัฒนาทักษะในการแยกเนื้อหาออกเป็น ส่วนต่างๆ และเน้นส่วนที่ควรสนใจ เช่น การอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ ซึ่งนักศึกษาจะสามารถ เข้าใจความหมายถ้าหากจับใจความสำคัญได้

8. การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน ผู้เรียนควรที่จะสามารถใช้ข้อมูลหรือตัวอย่างที่มีอยู่ช่วยเหลือในการเรียนและค้นคว้าข้อมูล เพื่อพัฒนาความเข้าใจว่าข้อมูลหรือตัวอย่างบทเรียนที่มีอยู่มีความสำคัญและวิธีการใช้ข้อมูลนั้นเพื่อช่วยเหลือตนเองให้เป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

9. การเตรียมตัวในการเรียนและ การทบทวนบทเรียน การทดสอบตนเอง ผู้เรียนจินตนาการหรือสร้างภาพเพื่อเป็นเทคนิคช่วยให้เข้าใจบทเรียนมากยิ่งขึ้น เป็นการทบทวนและทดสอบความเข้าใจโดยตนเอง

10. ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ การใช้เทคนิคต่างๆ ในการท่องจำเพื่อเตรียมตัวสอบของผู้เรียน โดยที่ผู้เรียนอาจจะต้องการเรียนรู้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อเตรียมตัวในการสอบซึ่งผู้เรียนสามารถหาวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการใช้ความรู้ที่เรียนมาในการสอบได้

กลยุทธ์การเรียนดังกล่าวสอดคล้องกับแบบสำรวจพฤติกรรมการเรียน The Learning and Study Strategies Inventory ที่เรียกย่อว่า LASSI ซึ่งเป็นเครื่องมือในการวัดพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา โดยแบบทดสอบพฤติกรรมการเรียน LASSI นั้น เป็นแบบวัดของ Claire E. Weinstein, David R. Palmer and Ann C. Schulte ซึ่งสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1987 เพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจุดเด่น และจุดด้อยอันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียน ซึ่งแบบทดสอบนี้วัดลักษณะสำคัญของ พฤติกรรมการเรียนทั้ง 10 ด้าน คือ

1. ทักษะคิดในการเรียน
2. แรงจูงใจในการเรียน
3. การจัดการกับเวลาในการเรียน
4. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการเรียน
5. การมีสมาธิและการเอาใจใส่ต่อการเรียน
6. กระบวนการรวบรวมข้อมูล และการกระตือรือร้นในการค้นหาความรู้
7. การเลือกใจความสำคัญและการจดจำเนื้อหาที่สำคัญ
8. การใช้เทคนิคและเครื่องมืออุปกรณ์ช่วยเหลือในการเรียน (Study Aids)
9. การทบทวนและทดสอบตนเอง
10. ยุทธวิธีในการสอบและการเตรียมตัวสอบ

ตามที่ Willing (1989) ได้กล่าวไว้ว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำหรือผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นเนื่องจากเลือกใช้พฤติกรรมการ

เรียนที่ไม่เหมาะสมหรือใช้เทคนิคและกลวิธีการเรียนยังไม่ถูกต้อง งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นที่จะศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำโดยใช้ LASSI เป็นกรอบแนวคิดในการค้นคว้าวิจัย เนื่องจาก LASSI เป็นเครื่องมือที่ครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้รอบด้าน กล่าวคือสามารถใช้วิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้ทั้งในเชิงบวกและเชิงลบของผู้เรียนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศได้

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

2.3.1 งานวิจัยต่างประเทศ

Oller, et al. (1977) ศึกษาทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีน ญี่ปุ่น และเม็กซิกันที่เข้ามาเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกา ปรากฏว่าทัศนคติของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง ต่อพ่อแม่ และต่อภาษาอังกฤษจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงด้วย

Oxford & Nyikos (1989) สํารวจตัวแปรที่ส่งผลต่อการเลือกใช้พฤติกรรมกรเรียนของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ จำนวน 1,200 คน ในประเทศสหรัฐอเมริกาโดยใช้ เครื่องมือการวิจัยคือ The Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) เป็นเครื่องมือในการวัดพฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษา ซึ่งผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจที่แตกต่างกันของนักศึกษามีผลต่อการเลือกใช้พฤติกรรมกรเรียนที่แตกต่างกัน นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาสูงกว่ามีการใช้เลือกพฤติกรรมกรเรียนภาษาที่หลากหลายกว่า

Green & Oxford (1995) ศึกษานักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ใน 3 ระดับ เพื่อสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการใช้พฤติกรรมกรเรียนกับความสามารถทางภาษากับเพศของผู้เรียน เครื่องมือวิจัยคือ SILL ซึ่งแบบสำรวจพฤติกรรมกรเรียนของ Oxford (1990) ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษใช้พฤติกรรมกรเรียนแบบต่อไปนี้มากกว่า 1) การฝึกซ้ำ เช่น การท่องคำศัพท์ การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท 2) การวางแผนกรเรียน 3) การตั้งใจเรียน 4) การถามคำถาม 5) การช่วยเหลือกันในการเรียน นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนหญิงใช้กลวิธีแบบเทคนิคกรจำ การวางแผนกรเรียน การตั้งใจเรียน การให้กำลังใจตนเองในการเรียน และ การช่วยเหลือกันในการเรียนบ่อยครั้งกว่านักเรียนชาย

Yang (1993) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้เรียนภาษาและพฤติกรรมหรือกลวิธีการเรียนรู้ภาษา กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาปริญญาตรีจำนวน 505 คนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ในประเทศไต้หวัน เก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม 3 แบบ คือ แบบสำรวจความเชื่อในการเรียนภาษา แบบสำรวจพฤติกรรมกรเรียนภาษา และโดยการสำรวจภูมิหลังของนักศึกษาแต่ละคน ซึ่งผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีทัศนคติเชิงบวกต่อภาษาอังกฤษ และมีการใช้พฤติกรรมหรือกลวิธีการเรียนภาษาแบบ การท่องจำ เช่นการท่องจำคำศัพท์ ใช้กลวิธีในการสื่อสารเมื่อประสบกับข้อจำกัดทางด้านภาษา การช่วยเหลือในการเรียน การวางแผนการเรียน การฝึกฝนการใช้ภาษากับเพื่อนๆ และเจ้าของภาษา การดูหนัง หรือรายการทีวี และ การเชื่อมโยงความรู้ ทั้งนี้จากผลการวิจัยยังสรุปได้ว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อทางภาษาของผู้เรียนกับการใช้พฤติกรรมหรือกลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียน

Tamada (1996) ศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจ ความสามารถทางภาษากับการใช้กลวิธีการเรียนภาษาของนักศึกษาชาวญี่ปุ่นที่เรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 3 ในประเทศอังกฤษ 24 คน ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ได้ผลที่แสดงให้เห็นว่าความแตกต่างระหว่างผู้เรียนที่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการกับผู้เรียนที่มีแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์ส่งผลต่อความแตกต่างในการเลือกใช้กลวิธีการเรียนของผู้เรียน

Chang and Huang (1999) ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวไต้หวันที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจำนวน 46 คนในสหรัฐอเมริกา ซึ่งพบว่าแรงจูงใจของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์ต่อการเรียนภาษาใช้กลวิธีการเรียนภาษาแบบการเชื่อมโยงด้านความคิด และการให้กำลังใจตนเอง ในขณะที่นักศึกษาที่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการใช้กลวิธีการเรียนภาษาแบบการฝึกฝนแบบซ้ำๆ การตั้งใจเรียน และการวางแผนการเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์และผู้เรียนที่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการใช้กลวิธีการเรียนแบบการเดาอย่างมีหลักการโดยใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์เท่ากัน

Tragant and Mu~noz (2000) ได้รายงานผลการวิจัยระยะยาวเพื่อประเมินแรงจูงใจและทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งพบว่า การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับจำนวนชั่วโมงเรียนที่เพิ่มขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น ยังพบอีกว่า นักเรียนอายุน้อยกว่ามีความต้องการเรียนภาษาอังกฤษและมีทัศนคติเชิงบวกต่อภาษาทั่วไปมากกว่านักเรียนที่มีอายุมากกว่าซึ่งมีการปรับตัวในเชิงใช้ประโยชน์ในการเรียนภาษาสูงกว่า

Embi et al. (2001) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 แห่งในรัฐ Selangor ประเทศมาเลเซียเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษา โดยผลการศึกษาค้นคว้านี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษามากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า

Sedaghat (2001) ศึกษาผลของทัศนคติ แรงจูงใจ และระดับความสามารถ ในการใช้กลยุทธ์ความเข้าใจในการฟังกับนักศึกษาหญิงชาวอิหร่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยจำนวน 109 คน ที่เรียนวิชาเอกด้านการสอนภาษาอังกฤษและวรรณคดีอังกฤษจากทั้ง Shiraz Islamic Azad University และ Shiraz University ผลจากการศึกษาพบว่านักศึกษาที่มีทัศนคติเชิงบวกใช้พฤติกรรมการวางแผนการเรียน การจดจำ การเชื่อมโยงความรู้เก่าและความรู้ใหม่ ใช้กลยุทธ์ในการสื่อสารเมื่อประสบกับข้อจำกัดทางด้านภาษา และการช่วยเหลือกันในการเรียน มากกว่านักศึกษากลุ่มที่มีทัศนคติเชิงลบ โดยทั้งสองกลุ่มไม่ได้แสดงให้เห็นถึงการใช้กลยุทธ์แบบการให้กำลังใจตนเองในการเรียนเพื่อเป็นการลดความวิตกกังวลอย่างมีนัยสำคัญแตกต่างกันแต่อย่างใด

Arani (2004) ศึกษาความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาแพทย์ในประเทศอิหร่านที่เรียนใน Kashan University of Medical Sciences ซึ่งหนึ่งในจุดประสงค์ของการศึกษาค้นคว้านี้เพื่อระบุทัศนคติของนักศึกษาต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น การเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนก่อนเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาแพทย์จำนวน 45 คน ได้ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคการศึกษาที่ 1 และภาคการศึกษาที่ 2 เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามประเภทต่างๆ ในตอนเริ่มต้นภาคการศึกษา กลางภาคการศึกษา และ ปลายภาคการศึกษา ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการแพทย์ โดยผลของการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีทัศนคติเชิงบวกทั้งต่อการเรียนภาษาอังกฤษและต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

Chen & Huang (2003) และ Ho (1999) ได้สำรวจเพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างในการใช้กลยุทธ์การเรียนระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงและนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาดำกว่าพบว่านักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงกว่ามีการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษามากและบ่อยกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาดำกว่า

จากการศึกษาของ Gan, Humohreys & Hamp-Lyons (2004) เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักศึกษาที่ประสบ

ผลสำเร็จและนักศึกษาที่ไม่ประสบความสำเร็จ นักศึกษาที่ประสบความสำเร็จคือนักศึกษาที่เข้าชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษสม่ำเสมอ ซึ่งช่วยให้พวกเขามีโอกาสพัฒนาความรู้และทักษะทางภาษาพร้อมกับคำแนะนำที่มีประโยชน์จากผู้สอน ในขณะที่นักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จแสดงทัศนคติเชิงลบเช่นรู้สึกเบื่อต่อการสอนของครู เห็นว่าครูไม่ค่อยช่วยเหลือ ไม่สามารถเข้าถึง และทำให้พวกเขาขาดความมั่นใจในตัวผู้สอน

Broussard & Garrison (2004) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 122 คน และนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 129 คน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 251 คน ซึ่งผลวิจัยได้พบว่ามีผลสอดคล้องกันกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ที่ว่าการมีระดับแรงจูงใจที่สูงในการเรียนภาษาอังกฤษส่งผลต่อการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นด้วย

Csizer and Donyei (2005) ศึกษาในกลุ่มนักเรียนชาวฮังการีที่มีอายุ 13-14 ปี จำนวน 8, 593 คน ที่เรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาโดยยึดจาก องค์ประกอบทั้ง 7 ของแรงจูงใจ คือ 1) แรงจูงใจเชิงบูรณาการ 2) แรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์ 3) ความสำคัญของชุมชนภาษาที่สอง 4) ทัศนคติต่อชุมชนหรือเจ้าของภาษาที่สอง 5) การสนใจวัฒนธรรม 6) ความมั่นใจในตนเองต่อตัวภาษา และ 7) สภาพแวดล้อม โดยการใช้ ซอฟต์แวร์แบบจำลองโครงสร้าง (structural equation modeling software) ผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบของแรงจูงใจในเชิงบูรณาการนั้นเป็นปัจจัยเดียวที่สำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษา

Su (2005) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้พฤติกรรมการเรียนภาษากับการประเมินความสามารถด้านภาษาของตนเองของนักเรียนได้วันที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกในโรงเรียนอาชีวศึกษา จำนวน 430 คนพบว่า นักเรียนได้หวันมีพฤติกรรมการเรียนภาษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งพฤติกรรมการเรียนที่นักเรียนใช้บ่อยที่สุดคือ พฤติกรรมการช่วยเหลือกัน และพฤติกรรมการเรียนที่นักเรียนใช้น้อยที่สุดคือ กลยุทธ์ด้านการจำ นักเรียนที่ประเมินความสามารถทางภาษาของตนเองสูงมีการใช้พฤติกรรมการเรียนภาษาบ่อยกว่านักเรียนที่ประเมินความสามารถทางภาษาของตนเองต่ำ

Petrides (2006) ศึกษาเรื่องทัศนคติและแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าเด็กที่ชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะเห็นว่าเป็นการเรียนภาษาอังกฤษนั้นไม่ยาก แต่สนุกและน่าสนใจ มีผลการเรียนดีกว่ากลุ่มเด็กอื่นๆ การศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติเชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Chang และคณะ (2007) ได้ศึกษาอิทธิพลของเพศกับการใช้กลวิธีการเรียนภาษาของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไต้หวันซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 1758 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษาของ Oxford (SILL) ซึ่งพบว่า การใช้กลวิธีในแต่ละด้านของนักศึกษาไม่มีความแตกต่างกัน นักศึกษามีการใช้กลวิธีการเรียนภาษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง กลวิธีการเรียนที่นักศึกษาใช้สูงที่สุด คือ กลวิธีด้านการทดแทน และกลวิธีการเรียนที่นักศึกษาใช้ต่ำที่สุด คือ กลวิธีด้านอารมณ์ความรู้สึก ยังพบว่าปัจจัยเรื่องเพศมีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีการเรียน คือ นักศึกษาเพศหญิงมีการใช้กลวิธีการเรียนสูงกว่านักศึกษาเพศชายในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลวิธีด้านการฝึกฝนตนเอง กลวิธีด้านการวางแผนการเรียน และกลวิธีด้านการช่วยเหลือกันในการเรียน การถามเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน ผลการศึกษาปรากฏว่านักศึกษาเพศหญิงใช้สูงกว่านักศึกษาเพศชายอย่างมีนัยสำคัญ

Lui (2007) ศึกษาทัศนคติและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษและศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้ง 2 ที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาปี 3 ที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกในมหาวิทยาลัยจีน ผลที่ได้พบว่านักศึกษามีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีแรงจูงใจสูงในการเรียนภาษาอังกฤษ และพบความสัมพันธ์ในเชิงบวกระหว่างทัศนคติและแรงจูงใจกับความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ และนักศึกษามีแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือมากกว่าเชิงบูรณาการ

Wu (2008) ศึกษาเทคนิควิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจาก นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 137 แห่งในประเทศไต้หวัน ซึ่งได้ผลที่แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูงกว่ามีการใช้กลวิธีการเรียนบ่อยครั้งกว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาต่ำกว่า โดยเฉพาะเทคนิควิธีเกี่ยวกับการควบคุมหรือวางแผนการเรียน และเทคนิควิธีเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษาโดยตรงเพื่อเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของภาษานั้นๆ

Vaezi (2008) ศึกษาแรงจูงใจเชิงบูรณาการและเชิงใช้ประโยชน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวอิหร่านต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวอิหร่านมีแรงจูงใจสูงและมีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและมีแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์สูงกว่าเชิงบูรณาการ

จากผลการทบทวนงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ แรงจูงใจ และพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ สามารถกล่าวได้ว่า ปัจจัยดังกล่าวมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้าองค์ประกอบดังกล่าวเป็นไปในเชิงบวก ผลสัมฤทธิ์ก็จะเป็นไปในเชิงบวกเช่นเดียวกัน ในทางตรงกันข้ามหากผู้เรียนมีทัศนคติ แรงจูงใจ หรือพฤติกรรมในเชิงลบ ก็จะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวไปด้วย ปรากฏการณ์ดังกล่าวพบในการวิจัยในประเทศไทยด้วยเช่นกัน

2.3.2 งานวิจัยภายในประเทศ

นุชนาถ วรยศศรี (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนคร ผลจากการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ ทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ การส่งเสริมทางการเรียนของทางบ้าน

รัชดา วิเศษกุล (2544) สำรวจปัจจัยด้านจิตวิทยา (ทัศนคติ แรงจูงใจ และกลยุทธ์การเรียน) และภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 410 คน ซึ่งได้ถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาในระดับต่ำและระดับสูง โดยยึดจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างปัจจัยทางจิตวิทยา ภูมิหลังทางสังคม และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ยังพบว่าทัศนคติเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา เช่น นักศึกษามีความชอบและมีทัศนคติที่ดีต่อเจ้าของภาษา และนักศึกษารู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษนั้นง่ายและภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่น่าสนใจ นอกจากนี้พบว่านักศึกษาชอบกิจกรรมภาษาอังกฤษ เช่น การสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมชั้น

นฤมล โคตรสมบัติ (2546) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งปริญญาโทและปริญญาเอก สาขาจุลวิทยาและชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 39 คน โดยใช้แบบสอบถาม Strategy Inventory for Language Learning ของ Rebecca Oxford (1990) ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาทุกกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่หลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้กลวิธีการเรียนแบบการเดาโดยใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ เป็นวิธีที่พบมากที่สุด ส่วนพฤติกรรมอื่นๆในการเรียนภาษา ได้แก่ การวางแผนการเรียน การตั้งใจเรียน การช่วยเหลือกันในการเรียน การให้กำลังใจตนเองในการเรียนเพื่อเป็นการลดความวิตกกังวล กลวิธีด้านการจำ อยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สูงและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีพฤติกรรมการเรียนและกลวิธีการเรียนไม่แตกต่างกัน

Nuchnoi (2006) ศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิตจำนวน 150 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูง ซึ่งการมีแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่สูงดังกล่าวมีประโยชน์ต่อการสอบวิชาภาษาอังกฤษให้ผ่านเพื่อให้ได้ผลการเรียนที่ดีขึ้น ทั้งนี้ยังพบว่านักศึกษามีแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์สูงกว่าเชิงบูรณาการเล็กน้อย

Pruksashewa et al. (2008) ศึกษาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 88 คน เกี่ยวกับการกระตุ้นแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในแบบแรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์ ผลการศึกษาพบว่านักเรียน 6 คนมีแรงจูงใจเชิงบูรณาการ และจำนวน 76 คนมีทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ในการจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตน ส่วนนักเรียนที่เหลือจำนวน 6 คนมีทัศนคติเชิงบูรณาการและเชิงใช้ประโยชน์ในระดับเท่ากัน ในงานวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีการใช้แรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์มากกว่าและแพร่หลายกว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ

Rattanayart (2007) สำรวจทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดยะลาซึ่งผลวิจัยได้แสดงให้เห็นว่านักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ และมีทัศนคติที่ดีมากต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษ อุปกรณ์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ตลอดจนพอใจในพฤติกรรมการเรียนของตนเอง

Degang (2010) ศึกษาระดับและประเภทของแรงจูงใจ (แรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์) ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ซึ่งเรียนสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจในมหาวิทยาลัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน จำนวน 50 คน โดยผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าเชิงใช้ประโยชน์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการต่อภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มนี้

จากผลการทบทวนงานวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ แรงจูงใจและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษพบว่าทัศนคติและแรงจูงใจส่งผลต่อความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนกล่าวคือหากผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกต่อภาษาอังกฤษ จะส่งผลให้มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีด้วย และหากผู้เรียนมี

ทัศนคติเชิงลบต่อภาษาอังกฤษก็จะส่งผลต่อการมีพฤติกรรมในเชิงลบหรือการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ต่ำ อย่างไรก็ตามยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยหรือในกลุ่มนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้มุ่งศึกษาว่าผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำนั้นจะมีทัศนคติไม่ดี และพฤติกรรมการเรียนไม่ดีด้วยหรือไม่ โดยได้ดำเนินการวิจัยดังรายละเอียดในบทต่อไปนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ โดยมีรายละเอียดการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ประชากร

กลุ่มประชากรสำหรับงานวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2554 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่มีคะแนนสอบ (O-NET) วิชาภาษาอังกฤษ น้อยกว่า 30% จำนวน 2,054 คน จาก 7 คณะ คือคณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาลัยอิสลามศึกษา คณะรัฐศาสตร์ คณะวิทยาการสื่อสาร และคณะศิลปกรรมศาสตร์ (งานทะเบียนกลาง, 2554) และอาจารย์ผู้สอนรายวิชา 417-100 Preparatory English for University Study สังกัดภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 11 คน

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 นักศึกษา

ผู้วิจัยใช้วิธีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามแบบของ Krejcie and Morgan (1970) โดยยึดตารางการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากจำนวนกลุ่มประชากรทั้งหมด ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวนประชากรนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่มีคะแนนสอบ O-NET วิชาภาษาอังกฤษ น้อยกว่า 30% มีจำนวนทั้งสิ้น 2,054 คน และขนาดกลุ่มตัวอย่างของจำนวนประชากรดังกล่าวคือ 322 คน หลังจากนั้นผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของแต่ละคณะ และการสุ่มอย่างง่ายตามลำดับ ตารางที่ 3.1 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะ

ตารางที่ 3.1: กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะ

คณะ	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
		2,054
1. คณะศึกษาศาสตร์	618	97
2. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	539	84
3. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	158	25
4. คณะวิทยาลัยอิสลามศึกษา	336	53
5. คณะรัฐศาสตร์	230	36
6. คณะวิทยาการสื่อสาร	163	25
7. คณะศิลปกรรมศาสตร์	10	2
รวม	2,054	322

3.2.2 อาจารย์

ผู้วิจัยศึกษาจากอาจารย์ผู้สอนวิชา Preparatory English for University Study ทั้งหมดจำนวน 11 คน เพื่อให้อาจารย์ได้สะท้อนมุมมองในเชิงลึกเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำ

3.3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ 1) แบบสอบถามนักศึกษา 2) แบบสัมภาษณ์นักศึกษา และ 3) แบบสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชา Preparatory English for University Study ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือตามหลักการที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์นักศึกษาอย่างไม่เป็นทางการ การพัฒนาเครื่องมือวิจัยสามารถอธิบายตามขั้นตอนดังนี้

3.3.1 การสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาเป็นกรอบทฤษฎีในการวิจัย

2. สัมภาษณ์นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีการศึกษา 2554 ที่มี ความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำจำนวน 10 คน ที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้ข้อมูลเบื้องต้น เกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษและนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ ประกอบในการร่างแบบสอบถาม

3. สร้างแบบสอบถาม โดยมีเนื้อหาหลักเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นคำถามชนิดปลายปิด (close-ended items) และปลายเปิด (open-ended items) แบบสอบถามฉบับร่างแบ่งเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 คือข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุ ระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ สถาบันที่จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เกรดเฉลี่ยที่ได้เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คณะและสาขาที่เรียนในปัจจุบัน ประสบการณ์การเดินทางไป ต่างประเทศและใช้ภาษาอังกฤษในประเทศนั้น

ตอนที่ 2 ทัศนคติของนักศึกษาต่อภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 25 หัวข้อ ข้อที่ 1-13 เป็นทัศนคติเชิงบูรณาการ (integrative) และข้อ 14-25 เป็นทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ (instrumental) ข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษาต่อภาษาอังกฤษได้ปรับจากแบบสอบถาม งานวิจัยของ Gardner & Lambert (1972) และ Gardner (1985)

คำถามมีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ (Rating Scale)

- 5 = เห็นด้วยมากที่สุด
- 4 = เห็นด้วยมาก
- 3 = เห็นด้วยปานกลาง
- 2 = เห็นด้วยน้อย
- 1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด
- 0 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง/ไม่จำเป็น

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ประกอบด้วย 24 หัวข้อ ซึ่งเป็นพฤติกรรมต่างๆ ไป เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ โดยปรับมาจากแบบสอบถามของพรพจน์ เพชรทวีเดช (2547) ซึ่งใช้ LASSI (Learning and Study Strategies for Language Learning) อันเป็นแนวคิดของ Clair E. Weinstein และ David R. Palmer (1987)

คำถามมีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 6 ระดับ ตามความถี่ของพฤติกรรมดังนี้

5	=	เป็นประจำ
4	=	บ่อยครั้ง
3	=	บางครั้ง
2	=	น้อยครั้ง
1	=	แทบจะไม่ปฏิบัติ
0	=	ไม่เคยปฏิบัติ

ตอนที่ 4 การแสดงความคิดเห็นอื่นๆ เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ สาเหตุของความชอบหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษ ประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ

4. ส่งแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาและคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา (content validity) ตลอดจนความเหมาะสมของการใช้ภาษา แล้วจึงปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะ

3.3.2 การทดลองใช้แบบสอบถาม การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม และการปรับปรุงแบบสอบถาม

ผู้วิจัยทดลองใช้และปรับปรุงแบบสอบถามตามขั้นตอนดังนี้

1. ทดลองใช้แบบสอบถาม (try out) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่มีความสามารถภาษาอังกฤษต่ำจำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยให้นักศึกษาทดลองตอบแบบสอบถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นคำถาม รูปแบบของแบบสอบถามและให้ข้อเสนอแนะอื่นๆ ผู้วิจัยปรับในเบื้องต้นตามข้อเสนอแนะ

2. นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านประเมินความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (IOC: Index of Item Objective Congruence) โดยกำหนดเกณฑ์ในการตรวจพิจารณาข้อคำถาม กล่าวคือให้

คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ และให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามไม่ได้วัดตรงตามจุดประสงค์ หลังจากนั้น นำผลคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC และประเมินตามเกณฑ์ดังนี้

เกณฑ์ประเมินข้อคำถาม

1. ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีค่าความเที่ยงตรง ใช้ได้
2. ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.05 ต้องปรับปรุง

จากการวิเคราะห์ค่า IOC พบว่า คำถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำทั้งหมด 25 ข้อ มีค่า IOC อยู่ในระดับ 0.67-1.00 และคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรเรียนทั้ง 24 ข้อ มีค่า IOC อยู่ในระดับ 1.00 ทุกข้อ ดังนั้นข้อคำถามทุกข้อ จัดว่ามีความเที่ยงตรงใช้ได้ (ภาคผนวก 1: แบบสอบถาม และ ค่า IOC)

3.3.3 การสร้างแบบสัมภาษณ์

ผู้วิจัยได้ออกแบบสัมภาษณ์ 2 ชุดคือ แบบสัมภาษณ์นักศึกษาและแบบสัมภาษณ์อาจารย์เพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยมีคำถามปลายเปิดขยายความประเด็นที่ครอบคลุมในแบบสอบถาม

ชุดที่ 1 แบบสัมภาษณ์สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีความสามารถภาษาอังกฤษในระดับต่ำ โดยตั้งคำถามเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรม และความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แบบสัมภาษณ์ดังกล่าวมุ่งศึกษาข้อมูลเชิงลึกที่อาจไม่สามารถครอบคลุมได้ในแบบสอบถาม

ชุดที่ 2 แบบสัมภาษณ์สำหรับอาจารย์สอนวิชา Preparatory English for University Study เพื่อสะท้อนจากมุมมองของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมในการเรียนของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

ผู้วิจัยได้นำร่างแบบสัมภาษณ์ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา (content validity) และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ (ภาคผนวก 2: แบบสัมภาษณ์)

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามในภาคเรียนที่ 2 ระหว่างวันที่ 2- 22 กุมภาพันธ์ 2555 โดยแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างและรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง จำนวนแบบสอบถามที่ได้รับคืนรวมทั้งสิ้น 322 ฉบับ คิดเป็น 100% ของจำนวนเป้าหมายและเป็นแบบสอบถามที่มีค่าตอบสมบูรณ์ทั้งหมด

2. การสัมภาษณ์นักศึกษา

ผู้วิจัยติดต่อสัมภาษณ์โดยกำหนดวันเวลานัดหมายที่แน่นอนกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คนที่ได้ตอบแบบสอบถามก่อนหน้านี้ โดยใช้เวลาสัมภาษณ์ประมาณคนละ 20 นาที ระหว่างวันที่ 10 -20 กุมภาพันธ์ 2555 ผู้วิจัยจดบันทึกและบันทึกเสียงระหว่างการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ จำแนกได้ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2: กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์

คณะ	สาขาวิชา	เพศ	จำนวน
1.คณะศึกษาศาสตร์	เคมี	ชาย	1
	คณิตศาสตร์	ชาย	1
	เทคโนโลยีและการสื่อสาร	หญิง	1
	ภาษาอังกฤษ	หญิง	1
	ศิลปะ	หญิง	1
2. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	ภาษาเกาหลี	ชาย	1
	ภาษามลายู	ชาย	1
	อาหรับ	หญิง	1
	อาหรับ	หญิง	1

คณะ	สาขาวิชา	เพศ	จำนวน
3.คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	วิทยาศาสตร์อาหาร	หญิง	1
	คณิตศาสตร์ประยุกต์	หญิง	1
4.คณะวิทยาลัยอิสลาม	กฎหมายอิสลาม(ซารีอะห์)	ชาย	1
	ตะวันออกกลาง	ชาย	1
	ครุศาสตร์อิสลาม	ชาย	1
5.คณะรัฐศาสตร์	ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	ชาย	1
	ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	ชาย	1
	ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	หญิง	1
6. คณะวิทยาการสื่อสาร	เทคโนโลยีสารสนเทศการสื่อสาร		
	และการจัดการ	ชาย	1
	นวัตกรรม	ชาย	1
7. คณะศิลปกรรมศาสตร์	ทัศนศิลป์	ชาย	1

3. การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชา Preparatory English for University Study

ผู้วิจัยได้ติดต่อและสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชา Preparatory English for University Study ซึ่งเป็นอาจารย์จากภาควิชาภาษาตะวันตกคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ทั้งหมด 11 ท่านระหว่างวันที่ 26 –กุมภาพันธ์ 2555 – 5 มีนาคม 2555 โดยขออนุญาตใช้เวลา สัมภาษณ์ประมาณท่านละ 30 นาที ทั้งนี้ผู้วิจัยได้บันทึกเสียงและจดบันทึกระหว่างการสัมภาษณ์ ด้วย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากคำถามปลายปิดในแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ คำนวณค่าสถิติดังนี้

ค่าความถี่ (Frequency) และ ร้อยละ (Percentage) เพื่อวิเคราะห์สถานภาพของผู้ตอบ จำนวน 7 รายการคือ ชื่อ เพศ อายุ ระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ สถาบันที่จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษเมื่อจบมัธยมศึกษาตอนปลาย คณะและสาขาวิชาที่เรียนในปัจจุบัน และประสบการณ์การเดินทางไปต่างประเทศและใช้ภาษาอังกฤษในประเทศนั้นๆ

ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้วิเคราะห์ระดับทัศนคติและพฤติกรรมการเรียน

การแปลผลค่าเฉลี่ยระดับทัศนคติ ใช้เกณฑ์การแปลความหมายของ Best (1970:190) ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.51- 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.51- 4.50	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.51- 3.50	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.51- 2.50	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00- 1.50	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด
ค่าคะแนนเฉลี่ย 0.00 - 0.99	หมายถึง	ไม่จำเป็น/ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การแปลผลค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมการเรียน ใช้เกณฑ์การแปลความหมาย ของ Best (1970:190) ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.51- 5.00	หมายถึง	ปฏิบัติเป็นประจำ
ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.51- 4.50	หมายถึง	บ่อยครั้ง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.51- 3.50	หมายถึง	บางครั้ง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.51- 2.50	หมายถึง	น้อยครั้ง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 -1.50	หมายถึง	แทบจะไม่ปฏิบัติ
ค่าคะแนนเฉลี่ย 0.00 -0.99	หมายถึง	ไม่เคยปฏิบัติ

ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมการเรียน

เกณฑ์การแปลความหมายระดับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมการ
เรียนภาษาอังกฤษซึ่งมีดังนี้

1.0	หมายความว่า	มีความสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์
.80-.99	หมายความว่า	มีความสัมพันธ์กันอย่างสูง
.60-.79	หมายความว่า	มีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูง
.40-.59	หมายความว่า	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
.20-.39	หมายความว่า	มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำ
.00-.19	หมายความว่า	ไม่มีความสัมพันธ์กัน

(Hinkle, William & Stephen, 1998)

ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากคำถามปลายเปิดและข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาและ
อาจารย์ผู้สอนมาวิเคราะห์โดยการจัดกลุ่มและนำเสนอประกอบข้อมูลเชิงปริมาณในการตอบคำถาม
วิจัย ผลการวิเคราะห์ทั้งหมดได้นำเสนอในบทที่ 4

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ โดยใช้แบบสอบถามนักศึกษา แบบสัมภาษณ์นักศึกษา และแบบสัมภาษณ์อาจารย์ เป็นเครื่องมือการเก็บข้อมูล ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี ปีการศึกษา 2554 จาก 7 คณะ จำนวน 322 คน สัมภาษณ์นักศึกษาจำนวน 20 คน และอาจารย์ผู้สอนวิชา Preparatory English for University Study ทั้งหมดจำนวน 11 คน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ได้นำมาเรียบเรียงในรูปแบบตารางและความเรียงโดยแบ่งเป็นประเด็นหลักดังนี้

- 4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักศึกษา
- 4.2 ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ
- 4.3 พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ
- 4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักศึกษา

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 วิเคราะห์โดยหาค่าความถี่ และร้อยละพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเพศหญิง 58.70% และเพศชาย 40.99 % ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 18- 20 ปี (93.48%) เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล (60.25%) และสำเร็จการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม (63.04%) นักศึกษาเหล่านี้มีคะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ระดับ 2.50 ขึ้นไป ทั้งนี้ส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์เดินทางไปต่างประเทศ (84.47%) สำหรับนักศึกษาที่เคยเดินทางไปต่างประเทศ (15.53%) พบว่าประเทศที่นักศึกษาเดินทางไปมากที่สุดคือประเทศมาเลเซีย (84.00%) และประเทศสิงคโปร์ (10%) โดยใช้เวลาในประเทศดังกล่าวไม่เกิน 1 เดือน สำหรับจุดประสงค์หลักในการเดินทางคือเพื่อการศึกษาต่างประเทศ

4.2 ทักษคติต่อภาษาอังกฤษ

จากแบบสอบถามตอนที่ 2 ทักษคติต่อภาษาอังกฤษ 25 ข้อ นักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติต่อภาษาอังกฤษในเชิงบูรณาการ (integrative) 13 ข้อ และเชิงการใช้ประโยชน์ (instrumental) 12 ข้อ ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

4.2.1 ทักษคติเชิงบูรณาการ

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษในส่วนที่สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติเชิงบูรณาการ สามารถแสดงผลดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 : ลำดับค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติเชิงบูรณาการต่อภาษาอังกฤษ

ลำดับ	ทัศนคติเชิงบูรณาการต่อภาษาอังกฤษ (N= 322)	\bar{X}	SD	ความหมาย
1.	ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลสำหรับพลเมืองในยุคโลกาภิวัตน์	4.50	0.64	มาก
2.	ข้าพเจ้าอยากมีเพื่อนเป็นชาวต่างชาติเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาอังกฤษ	4.10	0.89	มาก
3.	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีทัศนคติและมุมมองของชีวิตที่กว้างขึ้น	4.05	0.67	มาก
4.	ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจหากได้ใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	4.03	0.89	มาก

ลำดับ	ทัศนคติเชิงบูรณาการต่อภาษาอังกฤษ (N= 322)	\bar{X}	SD	ความหมาย
5.	การรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจ ขึ้นเมื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ	4.02	0.92	มาก
6.	การเรียนภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยให้ข้าพเจ้าพัฒนาตนเองไปสู่สังคมโลก	3.96	0.91	มาก
7.	การรู้ภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มพูนและส่งเสริมความเข้าใจรวมทั้งช่วยรักษาความสัมพันธ์อันดีกับประเทศและประชาชนเจ้าของภาษา	3.96	0.73	มาก
8.	ข้าพเจ้าอยากไปใช้ชีวิตในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก	3.94	0.96	มาก
9.	การรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้าเรียนรู้วัฒนธรรมด้านต่างๆ ของเจ้าของภาษา	3.88	0.78	มาก
10.	ข้าพเจ้าจะมีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้นถ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้	3.79	0.93	มาก
11.	ข้าพเจ้าอยากยึดแบบอย่างวิถีการดำเนินชีวิตบางประการของประชาชนเจ้าของภาษามาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การมีระเบียบวินัย	3.57	1.02	มาก
12.	การรู้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องบ่งบอกว่าบุคคลนั้นๆ เป็นผู้มีการศึกษา	3.51	1.06	มาก
13.	10 ข้าพเจ้าชื่นชอบชาวอเมริกัน ออสเตรเลีย อังกฤษ แคนาดา และนิวซีแลนด์ในฐานะเจ้าของภาษา	3.27	1.09	ปานกลาง
ภาพรวม		3.89	0.88	มาก

ทัศนคติเชิงบูรณาการ ซึ่งเป็นทัศนคติในเชิงความชอบและชื่นชมต่อประชาชนและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษารวมถึงความต้องการที่จะสร้างความคุ้นเคยและเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือชุมชนภาษาเป้าหมายโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.89$) เมื่อพิจารณาข้อ (ข้อ 1-13) พบว่าอยู่ในระดับมากเช่นกัน โดยเฉพาะส่วนใหญ่มองเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลหรือภาษากลางของพลเมืองในยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (ลำดับ 1 $\bar{X} = 4.50$) และรองลงมาตามลำดับคืออยากมีเพื่อนเป็นชาวต่างชาติเพื่อว่าจะได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาอังกฤษ (ลำดับ 2 $\bar{X} = 4.10$) และความเชื่อมั่นว่าการรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้มีมุมมองของชีวิตที่กว้างขึ้น (ลำดับ 3 $\bar{X} = 4.05$) อย่างไรก็ตามทัศนคติเกี่ยวกับ ความชื่นชอบชาวอเมริกัน ออสเตรเลีย อังกฤษ แคนาดา และนิวซีแลนด์ในฐานะเจ้าของภาษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ลำดับ 13 $\bar{X} = 3.27$) ซึ่งแสดงให้เห็น

เห็นว่า นักศึกษาให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารมากกว่าตัวบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของภาษา

ผลดังกล่าวสอดคล้องกับข้อมูลจากคำถามปลายเปิดซึ่งมีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 20% โดยทั้งหมดตรงกันว่าชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้กันทั่วโลก นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาพบว่านักศึกษาทั้งหมดมีความเห็นตรงกันว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร นักศึกษาอยากมีโอกาสไปใช้ชีวิตในต่างประเทศเพื่อสัมผัสบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมจริง ดังแสดงในบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ชอบภาษาอังกฤษครับ...เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล และทุกประเทศก็ต้องเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาพื้นฐานที่ทุกคนต้องใช้” (นักศึกษา 19)

“ประเทศที่อยากไปก็มี ประเทศอังกฤษกับ ออสเตรเลีย อยากไปประเทศที่เป็นต้นตำรับของภาษาอังกฤษค่ะ อยากได้รับประสบการณ์ตรงค่ะ” (นักศึกษา 15)

“ถ้ามีโอกาสก็อยากไปเปิดหูเปิดตาว่าต่างประเทศเป็นอย่างไรบ้าง เช่น อเมริกา หรือ อังกฤษ อยากไปศึกษาความเป็นอยู่และสนทนาโดยใช้ภาษาอังกฤษ ” (นักศึกษา 9)

ถึงแม้ว่าร้อยละ 60 ของนักศึกษาที่ให้สัมภาษณ์ กล่าวว่าไม่ค่อยได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันกับผู้คนรอบข้าง เช่น เพื่อนๆหรืออาจารย์มากนัก แต่ร้อยละ 30 ระบุว่าอยากเก่งภาษาอังกฤษเพราะมีประโยชน์ในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ โดยร้อยละ 20 เล่าว่าพวกเขาจะรู้สึกสนุกและตื่นเต้นหากมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษา เพราะไม่ต้องกังวลเรื่องหลักไวยากรณ์และอย่างน้อยก็ได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ ดังเช่นจากตัวอย่างบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“อยากเก่งภาษาอังกฤษค่ะ..ถ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ก็จะสามารถใช้สื่อสารกับชาวต่างชาติได้ด้วยค่ะ” (นักศึกษา 16)

“อยากเก่งภาษาอังกฤษค่ะ..เพราะภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาหลักของอาเซียน ซึ่งสามารถนำมาใช้สนทนาในชีวิตประจำวันได้ค่ะ” (นักศึกษา 12)

“จะรู้สึกสนุกเวลาได้พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติเพราะว่าเราไม่ต้องเป๊ะ grammar เขาเข้าใจ แล้วถ้าเราพูดผิด...เขายังแก้ให้เราด้วย” (นักศึกษา 18)

นอกจากนี้ศึกษาร้อยละ 80 ในกลุ่มสัมภาษณ์กล่าวเพิ่มเติมว่ารู้สึกดีใจและภูมิใจ ทุกครั้งหากสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติได้เข้าใจ นอกจากนี้ร้อยละ 55 กล่าวว่าตั้งใจจะพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้สามารถใช้สื่อสารกับชาวต่างชาติได้ ซึ่งนักศึกษาได้แสดงความรู้สึกผ่านการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความรู้สึกของตนเองหากสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษให้เป็นที่เข้าใจแก่ชาวต่างชาติได้ดังนี้

“ภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาของเรา แต่ถ้าเราสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ก็จะรู้สึกภูมิใจในตัวเองค่ะ” (นักศึกษา 7)

“รู้สึกดีใจค่ะ...หนูมีโอกาสสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติตอนที่ไปเที่ยวจังหวัดกระบี่ เรารู้สึกว่าเราสนทนากับชาวต่างชาติได้เข้าใจ ทำให้หนูคิดว่าต้องฝึกฝนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นเรื่อยๆ ค่ะ” (นักศึกษา 15)

เมื่อนำผลวิเคราะห์การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมาประกอบพบว่ามีความสอดคล้องกันในเรื่องที่นักศึกษาชื่นชอบที่จะสื่อสารกับชาวต่างชาติโดยอาจารย์ท่านหนึ่ง ให้ความเห็นว่านักศึกษายากสื่อสารกับชาวต่างชาติได้

“เท่าที่ดูจากข้อมูลการประเมินผลการศึกษา ส่วนใหญ่นักศึกษาต้องการพูดได้ สื่อสารได้ คุยกับชาวต่างชาติได้รู้เรื่องเป็นหลักค่ะ... เช่น ถ้านักศึกษาเจอฝรั่ง ก็อยากที่จะรู้ว่า จะพูดอย่างไร จะทักทายอย่างไร จะบอกทางอย่างไร ” (อาจารย์ 8)

ผลการวิเคราะห์ข้างต้นแสดงให้เห็นทัศนคติเชิงบูรณาการในด้านบวก นักศึกษามีความชอบภาษาอังกฤษ ต้องการจะเป็นพลเมืองยุคโลกาภิวัตน์ที่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ นักศึกษาต้องการที่จะสื่อสารให้ได้ และจะเกิดความภาคภูมิใจถ้าสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้ นอกจากนี้ทัศนคติเชิงบูรณาการ นักศึกษาได้สะท้อนให้เห็นทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ ซึ่งจะแสดงผลวิเคราะห์ในหัวข้อถัดไป

4.2.2 ทักษคติเชิงใช้ประโยชน์

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษที่สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ สามารถแสดงผลดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ลำดับค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ต่อภาษาอังกฤษ

ลำดับ	ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ต่อภาษาอังกฤษ (N= 322)	\bar{X}	SD	ความหมาย
1.	ภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากขึ้น	4.19	0.75	มาก
2.	ภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการศึกษา	4.19	0.74	มาก
3.	ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถเดินทางไปต่างประเทศได้สะดวกและง่ายขึ้น	4.07	0.89	มาก
4.	ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้าค้นคว้าหาข้อมูล เช่น จากอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ หรือ วารสารต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษได้	4.06	0.82	มาก
5.	ภาษาอังกฤษช่วยให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านต่างๆ เช่น ด้าน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา เป็นต้น	4.05	0.82	มาก
6.	ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้รับทุนศึกษาต่อในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร	4.03	0.86	มาก
7.	ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือช่วยให้เข้าใจการใช้เทคโนโลยีประเภทต่างๆ เช่น อ่านข้อปฏิบัติเรื่องวิธีการดูแลรักษาโทรศัพท์มือถือ	4.03	0.74	มาก
8.	ภาษาอังกฤษช่วยส่งเสริมความสำเร็จในการติดต่อค้าขายกับประชาชนเจ้าของภาษาหรือประเทศอื่นๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ	4.02	0.83	มาก
9.	ภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มพูนความรู้ในสาขาวิชาต่างๆ แก่ข้าพเจ้า	3.96	0.82	มาก
10.	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ได้รับความบันเทิงจากภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ หรือ นิตยสารภาษาอังกฤษ มากกว่าคนที่ไม่ได้เรียน	3.90	0.89	มาก

ลำดับ	ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ต่อภาษาอังกฤษ	\bar{X}	SD	ความหมาย
11.	ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ตลอดชีวิต	3.86	0.97	มาก
12.	ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้และติดตามเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบโลก ได้โดยผ่านภาษาอังกฤษ	3.72	1.00	มาก
ภาพรวม		4.00	0.84	มาก

ทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์เป็นทัศนคติที่ช่วยเอื้อประโยชน์แก่ผู้เรียนต่อการพัฒนาทักษะด้านต่างๆ เช่นการเรียนในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย การใช้เป็นเครื่องมือในการสมัครงาน ความต้องการค่าตอบแทนที่สูงกว่าในการทำงาน การใช้เป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้เป็นต้น การเสาะแสวงหาความร่วมมือระหว่างประเทศ และแม้กระทั่งการใช้เป็นเครื่องมือในการเข้าถึงเทคโนโลยีหรือความบันเทิงต่างๆ โดยภาพรวมพบว่าทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.00$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อก็พบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประโยชน์สูงสุดในด้านที่จะช่วยให้มีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานและการศึกษามากขึ้น (ข้อ 1. $\bar{X}=4.19$, ข้อ 2 $\bar{X}=4.19$) ประโยชน์ที่สำคัญในลำดับถัดมาได้แก่การใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเมื่อเดินทางไปต่างประเทศ ใช้ค้นคว้าข้อมูล เข้าถึงเทคโนโลยี และการรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาในต่างประเทศมากขึ้นด้วย การให้น้ำหนักความสำคัญของประโยชน์ในการใช้ภาษาอังกฤษสอดคล้องกับข้อมูลที่ระบุในคำถามปลายเปิดซึ่งมีผู้ให้ข้อมูลประมาณร้อยละ 24 ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดตรงกันเกี่ยวกับการเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษในแง่ประโยชน์ในการทำงานและการศึกษา นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์จากบทสัมภาษณ์ได้พิสูจน์ให้เห็นถึงทัศนคติหรือความเชื่อมั่นที่ว่าภาษาอังกฤษจะนำไปสู่ความก้าวหน้าหรือความสำเร็จทั้งในการทำงานและการศึกษา กล่าวคือร้อยละ 35 ยากแก่ภาษาอังกฤษเพราะสามารถจะใช้ในการทำงานได้ และร้อยละ 65 กล่าวว่า การรู้ภาษาอังกฤษจะช่วยให้ได้รับการพิจารณาในการเข้าทำงานมากขึ้น ทำงานได้สะดวกขึ้นและสำเร็จมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่ออย่างเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558 ดังตัวอย่างการให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ภาษาอังกฤษจะมีประโยชน์ในการทำงาน คือ เมื่อเราเรียนจบ เราก็ต้องสอบสัมภาษณ์เพื่อเข้าทำงาน บริษัทหรือว่าองค์กรต่างๆจะเน้นในส่วน of ภาษาอังกฤษด้วย และอีกอย่าง ASEAN ก็กำลังจะเปิด ภาษาอังกฤษจะต้องเข้ามามีส่วนอย่างมากแน่นอนครับ” (นักศึกษา 20)

“อยากเก่งภาษาอังกฤษครับ เพราะจะเป็นข้อได้เปรียบเมื่อเราสมัครงานครับ” (นักศึกษา 19)

“อีก 2-3 ปี เมื่อมีการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและมีการแลกเปลี่ยนแรงงาน ถ้าภาษาอังกฤษเราไม่ดีพอ เราจะเสียเปรียบทุกเรื่อง เราจะเสียโอกาสเรื่องงาน .เรื่องการสื่อสารอะไรต่างๆ เรื่องเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ ตอนนี้เด็กไทยอ่อนภาษาอังกฤษมาก” (นักศึกษา 5)

“ภาษาอังกฤษเอื้อประโยชน์ต่อการทำงาน of ผมนะครับ... โดยเฉพาะ ASEAN กำลังจะเปิดด้วย.. งาน of ผมหลังจากที่เรียนจบนะครับ... จะเกี่ยวกับการออกแบบการใช้งานคอมพิวเตอร์ เช่นออกแบบเกมส์ ซึ่งถ้ารับทำให้ชาวต่างชาติ..ก็จะได้ค่าตอบแทนที่สูงกว่า” (นักศึกษา 3)

นอกจากภาษาอังกฤษจะช่วยเอื้อประโยชน์ในการทำงานให้แก่นักศึกษาแล้ว ภาษาอังกฤษยังเอื้อประโยชน์ต่อการศึกษาเล่าเรียน of นักศึกษาเช่นกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาพบว่าร้อยละ 40 ให้ความเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่การอ่านตำราและการสืบค้นข้อมูล นักศึกษาร้อยละ 10 ระบุว่าอยากเก่งภาษาอังกฤษเนื่องจากจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน การสอบชิงทุนและการดำรงชีวิตเมื่อเข้าสู่ยุคประชาคมอาเซียน ตัวอย่างที่สนกคิดดังกล่าวสะท้อนผ่านการให้สัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

“ผมว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อการเรียนนะครับ...อย่างสาขาที่ผมเรียนอยู่เป็นสาขาทาง IT ต้องใช้ศัพท์ที่เป็นภาษาอังกฤษ อ่านตำราภาษาอังกฤษ ” (นักศึกษา 2)

“ความสำคัญของภาษาอังกฤษคือ...ในการเรียนต้องหาข้อมูลต่างๆซึ่ง บางครั้งไม่มีแหล่งที่เป็นภาษาไทย..ต้องหากจาก website ของต่างประเทศ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ถ้าหากว่าเราไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ..ก็จะลำบากในการค้นคว้าหาข้อมูลนะครับ” (นักศึกษา 3)

“ผมทราบว่าเราต้องสอบ TOEFL ในการเรียนต่อ เพราะสำคัญมาก แล้วยังต้องใช้ในการทำงานด้วยครับ” (นักศึกษา 17)

“การเรียนภาษาอังกฤษนอกจากจะเป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้กับตนเองแล้ว ยังสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสอบชิงทุนอะไรต่างๆ ได้ค่ะ..และอีกอย่างคือ..หนูคิดว่าเราสามารถใช้อังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติเมื่อมีการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนด้วยค่ะ” (นักศึกษา 10)

“ภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาก เพราะว่าในปี 2558 ก็จะเปิด ASEAN และจะมีการแข่งขันในการศึกษาสูง ถ้าหากเราไม่พยายามตอนนี้ เราจะพยายามตอนไหน เมื่อถึงเวลาเปิด ASEAN จริงๆ เราอาจจะเสียเปรียบ เพราะว่าประเทศอื่นๆ ใน ASEAN จะเก่งทางด้านภาษาอังกฤษมากกว่าเรา” (นักศึกษา 2)

อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ยังแสดงให้เห็นอีกด้วยว่านักศึกษาร้อยละ 90 ให้ความเห็นว่าการรู้ภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ต่อการทำให้สอบผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 417-100 เพื่อสามารถไปเรียนวิชา English I และ English II ได้ โดยเฉพาะข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักศึกษพบว่าร้อยละ 75 เห็นว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อการเรียน เนื่องจากตำราเรียนส่วนใหญ่ต้องอิงจากภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล จากกรวิเคราะห์รายละเอียดบทสัมภาษณ์พบว่านักศึกษาจำนวนมากแสดงทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์เมื่อเข้าสู่การเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนสมาคมอาเซียน แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญหรือความจำเป็นในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมตัวเข้าเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ASEAN ดังได้แสดงในตัวอย่างการให้สัมภาษณ์ดังนี้

“ผมคิดว่าการเรียนภาษาอังกฤษสำคัญสำหรับผมมาก สาขาที่ผมเรียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน และ อีก 3-4 ปีข้างหน้า สมาคม ASEAN ก็จะเปิดขึ้น และภาษาพื้นฐานที่ใช้คือภาษาอังกฤษ ถ้าหากเราไม่รู้ภาษาอังกฤษ มันจะเป็นปมด้อยสำหรับเรามากครับ นี่คือความสำคัญ” (นักศึกษา 19)

“ผมก็อยากเก่งภาษาอังกฤษ เพราะว่าถ้าเก่งภาษาอังกฤษ อีก 3 ปีข้างหน้าเราจะเป็นในส่วนหนึ่งของ ASEAN และต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ถ้าเราเก่งภาษาอังกฤษ เราก็สามารถสื่อสารกับผู้คนได้ และสามารถเดินทางไปทำงานในประเทศอื่นได้” (นักศึกษา 20)

“อีกไม่กี่ปี สมาคม ASEAN ก็จะเปิดแล้ว และภาษาอังกฤษก็จะเป็นภาษากลางภาษาหนึ่งที่มีความสำคัญมากขึ้น ถ้ายังใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้ ก็มีโอกาที่จะตกงาน。” (นักศึกษา 9)

“ก่อนหน้านี้ผมไม่ค่อยชอบภาษาอังกฤษ แต่กระแสของ ASEAN ทำให้ผมพยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด คือ ทำอย่างไรก็ได้ให้เราพูดได้ เพราะถ้าไม่มีการพัฒนาหรือห่างไกลจากภาษาอังกฤษ ก็จะเป็นปัญหาในอนาคตแน่นอน” (นักศึกษา 20)

ตัวอย่างที่กล่าวมาแสดงให้เห็นทัศนคติที่ดีของนักศึกษาต่อภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ผลจากการวิเคราะห์ห้วงสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจว่านักศึกษาเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ ดังตัวอย่างการให้ข้อมูลดังนี้

“จุดมุ่งหมายจริงๆของนักศึกษา คือให้ผ่านไปก่อน เพื่อจะได้ไปเรียน Eng I Eng II อย่างนี้นะครับ นักศึกษาที่สอนประมาณ 50 คน ส่วนใหญ่ไม่สนใจที่จะตอบโต้เป็นภาษาอังกฤษ อาจจะสนใจบ้างประมาณ 2-3 คน แต่ส่วนใหญ่เรียนเพื่อให้ผ่าน ไม่รู้สีกว่ามันจะต้องใช้ประโยชน์เหมือนถูกบังคับให้ลงเรียน ” (อาจารย์ 3)

อาจารย์อีกท่านหนึ่งยังได้กล่าวเสริมว่า

“ไม่แน่ใจว่านักศึกษาเห็นความสำคัญหรือไม่ ถ้าสำคัญในระดับนี้ จุดนี้ก็คือ... ภาษาอังกฤษจะทำให้นักศึกษาเรียนจบค่ะ นักศึกษาจะต้องสอบผ่านเพื่อให้อ่าน... แต่สำหรับในอนาคต นักศึกษาคิดว่าตนเองจะไปใช้ในงานหรือ ในชีวิตประจำวัน อันนี้ไม่แน่ใจ คือ..ถ้าเรามองโลกในแง่ลบสักหน่อย เราก็จะมองว่านักศึกษา ไม่ค่อยเห็นความสำคัญสักเท่าไร อาจจะเห็นความสำคัญ ณ เวลานี้ คือ วิชานี้นั้นต้องเรียน มันต้องผ่าน เพราะมันบังคับ” (อาจารย์ 5)

“ส่วนใหญ่ที่ผมสอนไม่ได้เรียนทางภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกเลย เป็นคณะอื่น เป็นสาขาอื่น ซึ่งไม่ค่อยเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ และมักจะคิดว่าไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษก็เคยถามว่า...ต่อไปจะใช้ภาษาอังกฤษหรือไม่อย่างไร ก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับ .. นักศึกษารู้สึกเฉยๆ (อาจารย์ 3)

อาจารย์ท่านหนึ่งให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับสาเหตุของการไม่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดังนี้

“นักศึกษาอาจจะไม่ได้ถูกปลูกฝังมาก่อนถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ เนื่องจากบางคนก็ไม่ได้เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษมาตั้งแต่แรกเลยว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสาร นักศึกษาที่มาเรียนที่นี่ โดยส่วนใหญ่แล้วจะมีแค่สังคมเล็กๆ ที่จะมีแค่โรงเรียน บ้าน มหาวิทยาลัย เขาไม่มีสังคมอื่น เพราะฉะนั้นก็ยังไม่ตระหนัก ไม่รู้หรือไม่เห็นความสำคัญของวิชานี้เท่าที่ควรจะเป็น” (อาจารย์ 4)

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีทัศนคติที่ดี เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่การใช้ประโยชน์ในอนาคต การทำงานและการศึกษา แต่สำหรับอาจารย์ผู้สอนนั้น ไม่มั่นใจว่านักศึกษามีทัศนคติที่ดีหรือไม่ โดยผลจากการสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ให้ความเห็นตรงกันว่านักศึกษาอาจจะยังไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษมากเท่าใดนัก

4.2.3 สรุปทัศนคติต่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

ถึงแม้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันมากนักและอาจารย์บางส่วนระบุว่านักศึกษาอาจไม่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษแต่นักศึกษากลับเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษว่ามีความจำเป็นมากในยุคโลกาภิวัตน์ ทั้งนี้ นักศึกษายังให้ความเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษว่ามีส่วนเอื้อให้พัฒนาทัศนคติและมุมมองของชีวิตให้กว้างขึ้น นักศึกษาจำนวนมากจึงอยากมีเพื่อนชาวต่างชาติเพื่อฝึกฝนและพัฒนาทักษะการสื่อสารให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันมากขึ้น ซึ่งหากพวกเขาสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้เข้าใจก็จะเกิดความภาคภูมิใจและรู้สึกมั่นใจในการสื่อสารมากขึ้น นอกจากนี้โดยรวมของนักศึกษายกย่องโอกาสได้ไปใช้ชีวิตในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสารซึ่งสิ่งนี้จะช่วยเอื้อให้ตนเองมีโอกาสได้เรียนรู้วัฒนธรรมด้านต่างๆของเจ้าของภาษา ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยในการพัฒนาตนเองไปสู่สังคมโลก ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น นักศึกษาให้ความเห็นว่าการรู้ภาษาอังกฤษสามารถใช้เป็นเครื่องมือเพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าในการศึกษาให้แก่ตนเองได้ เช่น การได้รับโอกาสในเรื่องทุนการศึกษาต่อในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เป็นต้น อีกทั้งการรู้ภาษาอังกฤษยังช่วยเอื้อประโยชน์ต่อการทำงานด้วยเช่นกัน กล่าวคือ นักศึกษาสามารถใช้

ความรู้ภาษาอังกฤษที่ตนมีเป็นเครื่องมือในการสร้างความสำเร็จหรือความก้าวหน้าในหน้าที่การงานในอนาคต ทั้งนี้การมีความรู้ภาษาอังกฤษที่ดียังช่วยทำให้เกิดความง่ายและความสะดวกในการเดินทางไปยังต่างประเทศมากขึ้น ช่วยเอื้อให้เกิดความรวดเร็วในการค้นคว้าหาข้อมูลจากสื่อประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น จากอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์หรือวารสารต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ รวมถึงการช่วยให้เข้าใจการใช้เทคโนโลยีประเภทต่างๆ และเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของพลเมืองในยุคโลกาภิวัตน์ ภาษาอังกฤษจึงสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านต่างๆ เช่น ด้าน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา เป็นต้น

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้นสามารถกล่าวได้ว่านักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษทั้งในเชิงบูรณาการ เป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษ และในเชิงการใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาศักยภาพของตน อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากมุมมองของอาจารย์ผู้สอนพบว่าในขณะนี้นักศึกษาอาจจะยังไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษมากนัก และเมื่อศึกษาในเชิงพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ยังมีช่องว่างระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมดังจะได้แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้ในหัวข้อถัดไป

4.3 พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามตอนที่ 3 ครอบคลุมประเด็นเกี่ยวกับพฤติกรรมเรียนรู้ของนักศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ โดยให้ระบุระดับพฤติกรรมนั้นๆ ว่าปฏิบัติเป็นประจำ บ่อยครั้ง บางครั้ง น้อย แทบจะไม่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติเลย ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังแสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ลำดับค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

ลำดับ	พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ (N= 322)	\bar{X}	SD	ความหมาย
1.	ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้ง	3.98	0.94	บ่อยครั้ง
2.	ข้าพเจ้าให้ความสนใจและตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษใน ขณะที่อาจารย์สอน	3.90	0.88	บ่อยครั้ง
3.	ข้าพเจ้าชอบนั่งใกล้เพื่อนๆที่ตั้งใจเรียน	3.86	0.98	บ่อยครั้ง
4.	ข้าพเจ้าจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน	3.86	0.95	บ่อยครั้ง
5.	ข้าพเจ้าส่งการบ้านหรือรายงานภาษาอังกฤษตรงเวลาเสมอ	3.74	0.97	บ่อยครั้ง
6.	ข้าพเจ้าจับกลุ่มติวบทเรียนภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ เมื่อใกล้ สอบ	3.60	0.96	บ่อยครั้ง
7.	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นเมื่อถึงเวลาเรียนภาษาอังกฤษ	3.46	0.99	บางครั้ง
8.	ข้าพเจ้าจดบันทึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	3.43	0.97	บางครั้ง
9.	ข้าพเจ้าทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาอังกฤษ	3.37	1.01	บางครั้ง
10.	ข้าพเจ้าสรุปประเด็นภาษาอังกฤษเมื่ออาจารย์สอนให้เป็น คำพูดของตนเอง	3.36	1.11	บางครั้ง
11.	ข้าพเจ้าทำการบ้านหรือทำรายงานภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	3.36	1.06	บางครั้ง
12.	ข้าพเจ้าท่องกลไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	3.27	0.99	บางครั้ง
13.	ข้าพเจ้าฝึกฝนการสร้างสมาธิในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.24	0.93	บางครั้ง
14.	ข้าพเจ้านำความรู้ภาษาอังกฤษจากการเรียนไปฝึกฝนใน ชีวิตประจำวัน	3.22	1.10	บางครั้ง
15.	ข้าพเจ้าศึกษาหรือค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากที่อาจารย์สอน	3.19	1.05	บางครั้ง

ลำดับ	พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ	\bar{X}	SD	ความหมาย
16.	ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น ทำตารางอ่านหนังสือ ทำรายงานหรือทำการบ้านภาษาอังกฤษ ในแต่ละวัน และได้ทำตามนั้น	3.18	1.01	บางครั้ง
17.	ข้าพเจ้าเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น คำศัพท์ อ่านบทเรียนล่วงหน้า	3.18	0.96	บางครั้ง
18.	ข้าพเจ้ามักตอบคำถามในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ	3.15	1.02	บางครั้ง
19.	ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษทั้งสี่ทักษะด้วยตนเอง	3.11	1.06	บางครั้ง
20.	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียน	3.06	0.99	บางครั้ง
21.	ข้าพเจ้าฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษจากสื่อประเภทต่างๆ เช่น CD หรือเครื่องเล่นเทป	3.05	1.19	บางครั้ง
22.	ข้าพเจ้าถามอาจารย์ในขณะที่เรียนทันทีเมื่อไม่เข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษ	2.91	1.12	บางครั้ง
23.	ข้าพเจ้าหาเพื่อนที่เป็นชาวต่างชาติทางอินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกใช้ทักษะภาษาอังกฤษ	2.59	1.53	บางครั้ง
24.	ข้าพเจ้าเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ	2.56	1.42	บางครั้ง
ภาพรวม		3.32	3.12	บางครั้ง

ตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง หรือ ปฏิบัติบางครั้ง ($\bar{X}=3.22$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าพฤติกรรม 6 ข้อ (ข้อ 1-6 $\bar{X} = 3.98, 3.90, 3.86, 3.86, 3.74$ และ 3.60 ตามลำดับ) เป็นข้อที่นักศึกษาปฏิบัติบ่อยครั้งและสูงกว่าข้ออื่นๆ พฤติกรรมดังกล่าวได้แก่ การเข้าเรียนทุกครั้ง และให้ความสนใจเรียนในขณะที่อาจารย์สอน นักศึกษามักจะนั่งใกล้เพื่อนๆ ที่ตั้งใจเรียน และจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน ส่งการบ้านหรือรายงานตามเวลาที่กำหนด และมักจะจับกลุ่มตัวกับเพื่อนๆ เมื่อใกล้สอบ สำหรับพฤติกรรมอื่นๆ (ข้อ 7- 24) ที่นักศึกษาปฏิบัติเพียงบางครั้งหรือน้อยกว่าเกี่ยวข้องกับวางแผนการเรียน การเตรียมตัวก่อนเข้าเรียน การตอบคำถามหรือการซักถามระหว่างเรียน การทบทวนหลังเลิกเรียน การศึกษาหรือฝึกฝนเพิ่มเติมด้วยตนเองด้วยวิธีการต่างๆ ผลการวิเคราะห์การศึกษาพฤติกรรมการเรียนดังกล่าวยังแสดงให้เห็นด้วยว่าพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในระหว่างเรียนในชั้นเรียนมากกว่านอกชั้นเรียน

ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์อาจารย์แสดงให้เห็นว่าร้อยละ 54 พอใจพฤติกรรมของนักศึกษาในเรื่องการเข้าเรียนสม่ำเสมอ ตรงเวลา รวมถึงมีการส่งงานตามเวลานัดหมาย และทำการบ้านตามปกติ ดังบทสัมภาษณ์อาจารย์ต่อไปนี้

“พฤติกรรมกรเรียนของนักศึกษาที่ผมพอใจก็คือ..นักศึกษามีความมุ่งมั่น เข้าเรียนสม่ำเสมอ คือไม่ใช่ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ผมมองโดยภาพรวม” (อาจารย์ 10)

“นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยขาดเรียน 45 จาก 50 คน จะเข้าเรียนตลอด อันนี้ก็ไม่รู้ว่านักศึกษาสนใจหรือว่ามาเรียนเพื่อให้เราช่วย คือให้เราเห็นหน้าอยู่ตลอด ต่อไปถ้าคะแนนไม่ดี ผมอาจจะช่วยเขาได้ ผมไม่แน่ใจเด็กมีประเด็นนั้นหรือเปล่า แต่ว่าเด็กก็ไม่ขาดเรียน ให้ทำการบ้านก็ส่งตามปกติ เด็กไม่ค่อยคือ ไม่เกร ไม่ค่อยมีปัญหาในการเรียน” (อาจารย์ 3)

แม้ว่านักศึกษาอาจจะมีวินัยในการเข้าชั้นเรียนแต่ผลวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์อาจารย์พบว่าร้อยละ 55 กล่าวถึงพฤติกรรมหรือการแสดงออกในเชิงลบขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเช่นแอบทำงานวิชาอื่น นั่งหลับ แสดงอาการเหม่อลอย ง่วงนอน นั่งนิ่งไม่ค่อยกล้าถามอาจารย์เมื่อมีปัญหาภาษาอังกฤษในขณะที่อาจารย์สอน ทั้งนี้อาจารย์ท่านหนึ่งระบุว่า

“เวลาเรียนในห้อง นักศึกษานั่งนิ่งมาก ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์เท่าที่ควร” (อาจารย์ 7)

ยิ่งไปกว่านั้นอาจารย์ร้อยละ 72 จากกลุ่มสัมภาษณ์ยังได้กล่าวเสริมถึงพฤติกรรม การนั่งนิ่งของนักศึกษา หรือการไม่ตั้งใจหรือสนใจฟังในสิ่งที่อาจารย์สอนและการทำกิจกรรมอื่นๆ ว่าเป็นการรบกวนการเรียนการสอนและการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาอีกด้วย ดังบทสัมภาษณ์อาจารย์ ดังนี้

“นักศึกษานิ่งๆก็ถือว่ารบกวนนะครับ คือ..ไม่ lively ถามไม่ตอบ น่าเบื่อ..คิดว่าอาจารย์ท่านอื่นก็คงรู้สึกอย่างนี้เหมือนกัน นักศึกษาไม่ค่อยตอบเลย” (อาจารย์ 8)

“เท่าที่ดูในห้อง สมมุติว่าในกลุ่ม 50 คนก็จะประมาณ 2 แถวหน้า ที่พอดูออกว่ามีส่วนร่วมในการเรียน ส่วนที่นั่งข้างหลังก็สนใจบ้าง ไม่สนใจบ้าง บางคนลุกออกไปจากห้อง บางคนถึงขั้นหลับในห้องเรียนหรือ นิ่งหาว ” (อาจารย์ 5)

“จะเห็นได้ชัดเลยว่า สำหรับเด็กที่ไม่ตั้งใจเรียน ก็จะสอบไม่ผ่าน หรือไม่ก็ลงทะเบียนซ้ำ แต่ก็ยังนั่งแถวหลังตลอด คือ ไม่มีการเปลี่ยนพฤติกรรม เดิมเคยเป็นอย่างไร ก็ยังคงเป็นอย่างนั้น มาเรียนจริง แต่ ไม่รับในสิ่งที่เราสอน รับบ้าง ไม่รับบ้าง แล้วก็หายไปเลย เวลาสอบก็ทำไม่ได้” (อาจารย์ 7)

อย่างไรก็ตามผลวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์นักศึกษากลับพบว่าร้อยละ 50 ระบุว่าตั้งใจฟังและจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน พยายามตอบโต้กับอาจารย์ แต่ร้อยละ 30 ระบุว่าตนเองนั่งหลับบ้าง คุยหรือนั่งเงิบบ้าง ตรงกับที่อาจารย์ระบุ ดังตัวอย่างบทสัมภาษณ์นักศึกษา

“ก็เต็มที่ เวลาอาจารย์สอน ก็ฟัง ถ้าอาจารย์ถามมา ก็ตอบไปบ้าง ถ้าตอบได้ ก็ตอบเต็มที่” (นักศึกษา 1)

“บางครั้งหลับหรือคุยกับเพื่อน ถ้าหลับอาจจะเพราะเวลาเรียนตอนเช้า 8 โมง บางช่วงก็มีกิจกรรม ทำให้อ่อนตึก และง่วงเวลามาเข้าเรียน” (นักศึกษา 2)

“ถ้าเจอภาษาอังกฤษแบบยากๆ ก็จะนั่งเงิบ นั่งเหม่อลอย ถ้าคุยเดี่ยวอาจารย์ก็จะถาม นั่งเงิบๆดีกว่า เงิบแต่ไม่ได้ฟังหรอก แต่ว่าเราจะ สบตาอาจารย์ให้อาจารย์รู้ว่าเราตั้งใจ กลัวอาจารย์ถามด้วย” (นักศึกษา 13)

สำหรับพฤติกรรมนอกชั้นเรียนพบว่าปฏิบัติเพียงบางครั้งเท่านั้น นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้าและไม่ได้ทบทวนหรือศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเองนอกเวลาเรียน และจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์พบว่านักศึกษาร้อยละ 65 พยายามทำความเข้าใจบทเรียนก่อนเข้าเรียนบ้างแต่ไม่มากนัก และจุดประสงค์ในการเตรียมตัวเพราะกลัวว่าอาจารย์อาจจะถามส่วนร้อยละ 20 ระบุว่าตนเองไม่ได้เตรียมตัวแต่อย่างใด มีเพียงร้อยละ 15 ที่กล่าวว่าตนเองมีการเตรียมตัวก่อนเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ ดังบทสัมภาษณ์นักศึกษาต่อไปนี้

“ตรงนี้อาจจะเป็นข้อบกพร่องของผม คือไม่ได้เตรียมตัวเรียน จะโทษสภาพแวดล้อมก็ไม่ใช่ ต้องโทษตัวเองที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับมัน เราอยากเก่ง แต่เราไม่พยายามผมเข้าเรียนทุกครั้ง แต่ผมไม่ค่อยได้เตรียมตัวล่วงหน้า เวลาเข้าเรียนจะตั้งใจเรียนทุกครั้ง ไม่เข้าใจก็ถาม แต่ไม่ค่อยได้อ่านล่วงหน้า” (นักศึกษา 2)

“ก่อนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ..ผมก็เตรียมตัวแต่ไม่ค่อยมากเท่าไร ส่วนมากก็จะเป็นการเตรียมคำศัพท์ ถ้าเราได้คำศัพท์แล้วตอนเรียนก็จะได้ไม่รู้สึกว่าหนักมาก” (นักศึกษา 6)

“สมมุติว่าพรุ่งนี้จะมีการ quiz จะดูบ้าง อ่านบ้าง แต่ก็ไม่มากนัก เมื่อก่อนจะแยกว่านี่อีก เข้าเรียนภาษาอังกฤษทุกครั้ง..แต่จะไม่เตรียมตัว แต่ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว ผมจะดูบ้างว่าอาจารย์จะสอนอะไรต่อไป..ก็ตอนนี้จะดีกว่าเมื่อก่อนเล็กน้อย” (นักศึกษา 11)

“ผมก็จะดูบทเรียนก่อนเข้าห้องเรียนทุกครั้ง เพราะอาจารย์ชอบถาม ถ้าเราไม่อ่านล่วงหน้าก่อน เราจะไม่รู้เรื่องเลย เตรียมตัวตลอด แต่บางครั้งเตรียมไม่ทันก็มีบ้างครับ” (นักศึกษา 4)

อาจารย์ท่านหนึ่งกล่าวถึงการไม่ฝึกฝนเพิ่มเติมของนักศึกษา ดังนี้

“นักศึกษาไม่เข้าใจหลักการเรียนในมหาวิทยาลัยเพราะมักเข้าใจว่าการเรียนเกิดขึ้นเฉพาะในห้องเรียน เช่นเวลาผมสอนเรื่องๆ หนึ่ง มีการอธิบาย แล้วให้ทำแบบฝึกหัด ลองทำให้นักศึกษาคูเป็นตัวอย่าง และดูเหมือนนักศึกษาเข้าใจ ผมคิดว่าถ้านักศึกษาเอาไปทำด้วยตัวเอง แล้วอ่านเพิ่มเติม ทำความเข้าใจ มี reinforcement เมื่อเจอกันในคาบต่อไป ผมก็สามารถสอนเรื่องอื่นต่อได้เลย แต่ในความเป็นจริง เมื่อจะเริ่มเรื่องใหม่ ได้ลองทวนเรื่องเก่าๆดู ประมาณ 10 นาที กลับกลายเป็นว่านักศึกษาคอบไม่ได้ ไม่รู้เรื่อง แสดงว่าไม่ได้ไปทบทวน อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาเข้าใจว่าการเรียนเกิดขึ้นเฉพาะในห้องเรียน พอไปสู่นอกห้องเรียน การเรียนก็หมด” (อาจารย์ 10)

“ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งก็คือนักศึกษาไม่เข้าใจกระบวนการเรียนที่ถูกต้อง นักศึกษาไม่เข้าใจว่าการเรียนภาษาเป็นวิชาทักษะ *skill* ซึ่งต่างกับวิชา *content* ที่ต้องอ่านและต้องฝึกฝนให้สม่ำเสมอ เช่น การท่องคำศัพท์ ทบทวนไวยากรณ์บ้าง จะมาท่องหรือทบทวนตอนใกล้สอบ *skill* มันจะไม่เกิด แต่ถ้าเราให้เวลากับมันทุกๆวัน พอถึงเวลาสอบเราแทบไม่ต้องอ่านเลย” (อาจารย์ 10)

ส่วนผลวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์นักศึกษาในด้านความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ไม่ว่าจะเป็นรายงานหรือการบ้านพบว่า ร้อยละ 60 รับผิดชอบที่หลังจากที่อาจารย์สั่งรวมทั้งพยายามส่งงานสม่ำเสมอและส่งงานตรงเวลา ส่วนร้อยละ 40 ระบุว่าความ

รับผิดชอบต่อการทำการบ้านหรือรายงานวิชาภาษาอังกฤษของตนเองอยู่ในระดับพอใช้ เช่น บางครั้งก็ลืมทำและบางครั้งก็เร่งรีบทำก่อนเข้าเรียน

ส่วนผลวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมความช่วยเหลือกันด้านการเรียนของ นักศึกษาเมื่อตามบทเรียนไม่ทันหรือการเตรียมตัวเมื่อใกล้สอบ ผลข้อมูลจากคำถามปลายเปิดแสดงให้เห็นว่ามีนักศึกษาเพียงร้อยละ 7 ที่มีพฤติกรรมช่วยเหลือกันเรียน ทั้งนี้ผลวิเคราะห์ข้อมูลการ สัมภาษณ์นักศึกษาร้อยละ 20 ระบุว่าตนเองจะนัดเพื่อนๆ มาช่วยกันติวเนื้อหาหรือบทเรียนที่เรียนไม่ เข้าใจหรือตามไม่ทัน และร้อยละ 20 เช่นกันจะถามเพื่อนๆ หรือรุ่นพี่ ทั้งนี้ร้อยละ 40 ระบุว่า จะ ทบทวนบทเรียนด้วยตนเองก่อนหลายๆ รอบ ถ้ายังไม่เข้าใจจะถามเพื่อน และถ้ายังไม่เข้าใจก็จริงจะ ถามอาจารย์

ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์อาจารย์ร้อยละ 9 ได้ระบุพฤติกรรม การเรียนของนักศึกษาที่เป็นการรบกวนหรือกระทบการเรียนการสอนและการพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษของตนเองคือการไม่ได้วางแผนการเรียน ไม่ได้เตรียมตัวในการเรียนมาก่อนล่วงหน้า และการลอกงานของเพื่อนนักศึกษาด้วยกัน ร้อยละ 18 กล่าวว่านักศึกษาเองมาทำระหว่าง สอน และร้อยละ 36 กล่าวว่านักศึกษานั่งนิ่ง ถามอะไรไม่ค่อยตอบ ตามตัวอย่างความคิดเห็นดังนี้

“จริงๆ แล้วสิ่งที่มีมารบกวนการเรียนการสอนก็คือ...อืม...การที่นักศึกษาไม่ปฏิบัติตาม ข้อตกลงที่วางไว้ เช่น เราในฐานะผู้สอนวางแผนไว้ว่าคาบนี้เราจะสอนให้ได้เท่านี้..ให้ถึง กิจกรรมนี้ที่เราเตรียมมา แต่ปรากฏว่านักศึกษาไม่พร้อมเพราะไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า เราก็สอนต่อ ไม่ได้ ส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาที่ reading หรือ text ที่ให้อ่านล่วงหน้า ซึ่งเมื่อถามว่าเป็นเรื่อง เกี่ยวกับอะไร เกิดอะไรขึ้น กับใคร ที่ไหน และผลเป็นอย่างไร ...นักศึกษาเงียบ...ก็แสดงว่าไม่ได้ เตรียมมา” (อาจารย์ 1)

“ทุกครั้งที่ผมสั่งงานให้นักศึกษาไปทำ ผมมักจะย้ำว่าให้คุณส่งงานมา ถูกคิดเราไม่ ว่ากัน แต่พอนักศึกษามาส่งงาน ปรากฏว่าลอกกันมา ประเด็นนี้ผมรับไม่ได้ แสดงว่าคุณไม่ยอม เรียนรู้จริงจัง คุณมาเรียนเพื่อเอาคะแนนอย่างเดียว” (อาจารย์ 10)

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการศึกษาหรือการฝึกฝนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เพิ่มเติมนอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียนนั้นพบว่าร้อยละ 55 ของนักศึกษาที่ให้สัมภาษณ์ ต้องการพัฒนาภาษาอังกฤษของตนเองให้สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ ซึ่งร้อยละ 15 ระบุว่า

อยากพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเองให้เก่งและชำนาญขึ้น อีกทั้งนักศึกษาร้อยละ 5 อยากพัฒนาด้านการออกเสียงด้วยเช่นกัน นักศึกษาร้อยละ 45 มีวิธีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจากการอ่านหนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น นิทาน หนังสือนอกเวลา คู่มือพจนานุกรม การทบทวนหนังสือเรียน เป็นต้น ร้อยละ 15 ฝึกสนทนากับเพื่อนๆ จดบันทึกคำศัพท์เพื่อเอามาท่อง และฟังเพลง เป็นต้น ดังตัวอย่างจากบทสัมภาษณ์บางส่วนดังนี้

“ผมพยายามที่จะดูหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ สังเกตการณ์เรียบเรียงประโยค อีกอย่างคือฟังเพลงภาษาอังกฤษ ก็คือ อัลนาฮีด ที่เป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ก็ดูหนังบ้าง” (นักศึกษา 17)

“ชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษแต่ไม่ได้อ่านเล่มยาวๆ จะเป็นแค่ อ่านนิทานภาษาอังกฤษ ชอบอ่านภาษาอังกฤษที่มาจากหนัง เพราะว่าเวลาเปรียบเทียบกับภาษาไทย จะจำได้ง่าย เพลงภาษาอังกฤษก็ฟังบ้าง รู้เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง” (นักศึกษา 1)

“อ่านหนังสือเกี่ยวกับการสนทนาในชีวิตประจำวันครับ” (นักศึกษา 4)

“ผมแชทกับเพื่อนชาวต่างประเทศ...เขาอยู่มาเลเซีย...นอกจากนี้...ก็ดูหนังที่มี subtitles ครับ” (นักศึกษา 3)

“จดคำศัพท์ใหม่ไปติดไว้ในห้อง ทำเป็น list และระบุว่าเป็นคำนามหรือกริยาละ” (นักศึกษา 8)

4.3.1 สรุปพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

จากผลการวิจัยครั้งนี้สามารถกล่าวได้ว่านักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำไม่ได้มีพฤติกรรมกรเรียนที่จะช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษมากเท่าใดนัก พฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับพฤติกรรมที่นักศึกษปฏิบัติบ่อยครั้งเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ พฤติกรรมดังกล่าวได้แก่ พฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 417-100 โดยมีความสอดคล้องกันระหว่างผลข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักศึกษาและอาจารย์ในแง่กรเข้าชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

พื้นฐาน 417-100 อย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากต้องการให้ผ่าน ไปเรียนวิชาภาษาอังกฤษ I และ II ต่อไปได้ พฤติกรรมต่อมาคือ พฤติกรรมการให้ความสนใจและตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษในขณะที่เรียน เช่น สนใจจดบันทึกประเด็นต่างๆที่อาจารย์สอน สนใจที่จะตั้งคำถามหรือการตอบคำถามจากอาจารย์ผู้สอน ซึ่งพบว่ามีความสอดคล้องกันเช่นกันระหว่างผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์อาจารย์และนักศึกษา เนื่องจากนักศึกษากลุ่มที่สนใจในวิชาภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความตั้งใจเรียนและใส่ใจต่อการจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน รวมถึงการตั้งใจตอบคำถามในสิ่งที่อาจารย์ถาม และให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม แต่มีนักศึกษางานส่วนหนึ่งที่ยืนยันว่าเข้าเรียนแต่ไม่ตั้งใจเรียนเกือบตลอดเวลาจนถือได้ว่าเป็นการรบกวนการเรียนการสอนตามที่อาจารย์หลายท่านระบุไว้ อย่างไรก็ตามพบว่านักศึกษามีพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายอยู่ในระดับมาก เช่นกัน เช่นการส่งการบ้านหรือรายงาน ซึ่งพบว่ามีความสอดคล้องกับผลข้อมูลการสัมภาษณ์อาจารย์และนักศึกษาโดยส่วนใหญ่จะแสดงความกระตือรือร้นที่จะทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้เสร็จและส่งตรงตามเวลาที่อาจารย์กำหนดถึงแม้จะมีบางส่วนลอกงานจากเพื่อนเช่นกัน ส่วนพฤติกรรมการช่วยเหลือกันในการเรียนคือการติวบทเรียนก่อนสอบอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับข้อมูลการสัมภาษณ์นักศึกษาที่แสดงให้เห็นว่านักศึกษามักจะจัดกลุ่มติวบทเรียนกับเพื่อนๆ ก่อนสอบหรือมีรุ่นพี่มาช่วยติวให้ ถ้ายังไม่เข้าใจจึงถามอาจารย์

เป็นที่น่าสังเกตว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งนักศึกษปฏิบัติในระดับมาก เช่น การเข้าเรียนเพื่อให้ได้คะแนน การตั้งใจเรียน การนั่งใกล้เพื่อนที่ตั้งใจเรียน การบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน การส่งการบ้านหรือรายงานตรงเวลา หรือการจับกลุ่มติวบทเรียนกับเพื่อน เมื่อใกล้สอบนั้นเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจภายนอกของผู้เรียน ซึ่งเกิดจากการคาดหวังของนักศึกษาถึงผลที่จะได้รับ เช่น ส่งผลต่อคะแนนของนักศึกษาที่อาจเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากผู้สอนอาจแสดงความพอใจต่อพฤติกรรมดังกล่าว

สำหรับพฤติกรรมที่นักศึกษปฏิบัติน้อยคือการศึกษาเพิ่มเติมนอกห้องเรียน ซึ่งมีความสอดคล้องที่ชัดเจนระหว่างผลข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ พฤติกรรมดังกล่าวได้แก่การไม่วางแผนการเรียนของนักศึกษา ไม่เตรียมตัวก่อนเข้าเรียน ไม่ทบทวนหลังเลิกเรียน และขาดการศึกษาหรือฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพิ่มเติมด้วยวิธีต่างๆ ทั้งนี้มีนักศึกษาเพียงบางส่วนเท่านั้นที่มีการวางแผนหรือการเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน และมีนักศึกษาน้อยที่ใช้เวลาในการทบทวนบทเรียนหลังเวลาเรียน หรือพยายามพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเองเพิ่มเติมด้วยการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษประเภทต่างๆ ฝึกสนทนากับเพื่อนๆ หรือ ฟังเพลงภาษาอังกฤษ

สำหรับพฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติในระดับน้อย ส่วนใหญ่เป็นพฤติกรรมที่ควรทำนอกเหนือจากในเวลาเรียนซึ่งเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในของผู้เรียนเอง เกิดจากความพอใจของผู้เรียนต่อการกระทำกิจกรรมการเรียนนั้นๆ โดยไม่ได้คาดหวังผลทางการเรียนใด นับว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำแสดงพฤติกรรมการเรียนดังกล่าวอยู่ในระดับน้อย นักศึกษาขาดการทุ่มเทให้กับการเรียน ขาดแรงจูงใจที่มาจากความตั้งใจ หรือความต้องการของตัวเอง สิ่งที่นักศึกษปฏิบัติส่วนใหญ่มาจากระบบการจัดการเรียนการสอน หรือมาจากครูผู้สอนซึ่งเป็นแรงจูงใจภายนอกแทบทั้งสิ้น

จากผลการวิจัยที่ได้รายงานเกี่ยวกับทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษในระดับต่ำและพฤติกรรมการเรียนที่พบว่าอยู่ในระดับน้อยเช่นกัน เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ ระหว่าง 2 ปัจจัยดังกล่าว พบระดับความสัมพันธ์ ดังจะได้อธิบายในหัวข้อต่อไป

4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับพฤติกรรมเรียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 4.5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

ตารางที่ 4.5 : ระดับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

ลำดับ	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำ	r	Sig (1-tailed)
1.	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติเชิงบูรณาการกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ	0.378**	0.01
2.	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	0.352**	0.01
3.	ความสัมพันธ์ในภาพรวมระหว่างทัศนคติกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	0.389**	0.01

งานวิจัยนี้พบว่าทัศนคติเชิงบูรณาการและเชิงใช้ประโยชน์ของนักศึกษาโดยภาพอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 4.2: $\bar{X}=3.89$ และตารางที่ 4.3 : $\bar{X} =4.00$ ตามลำดับ) ส่วนพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยภาพรวมอยู่ที่ระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.4 $\bar{X}=3.32$) ซึ่งเมื่อศึกษาต่อมาถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในภาพรวมพบว่ามีความสัมพันธ์ในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ 0.01 โดยมีค่าความสัมพันธ์อยู่ที่ 0.389** และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติเชิงบูรณาการกับพฤติกรรมและทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์กับพฤติกรรม พบความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำเช่นกัน (0.378** และ 0.352** ตามลำดับ) ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าสำหรับผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษน้อย การมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นแรงจูงใจหรือเป็นสิ่งบ่งชี้ถึงพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีแต่อย่างใด สอดคล้องกับการให้ความเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ตามที่ได้แสดงในตัวอย่างในหัวข้อ 4.2 และ 4.3 และจะได้อภิปรายผลในบทถัดไป

บทที่ 5

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2554 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยใช้เครื่องมือคือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามถามนักศึกษาจำนวน 322 คน สัมภาษณ์นักศึกษา 20 คน และสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชา Preparatory English for University Study จำนวน 11 คน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

5.1 ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งทัศนคติเชิงบูรณาการและเชิงใช้ประโยชน์ทั้งในภาพรวมและรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากการที่ประเทศไทยกำลังจะก้าวเข้าสู่การเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จึงทำให้นักศึกษาเล็งเห็นความสำคัญและคำนึงถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น สอดคล้องกับ Schneider (2001) ซึ่งให้ความเห็นว่าปัจจัยสำคัญซึ่งส่งผลต่อการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาของผู้เรียนเกิดจากการมีทัศนคติเชิงบวกต่อกลุ่มชนภาษาเป้าหมาย รวมถึงการคำนึงถึงประโยชน์ที่จะได้รับในด้านโอกาสในการทำงานที่ดีกว่าหรือได้รับเงินเดือนที่สูงกว่า

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่านักศึกษามีทัศนคติที่ดีทั้งในเชิงบูรณาการและเชิงการนำไปใช้ประโยชน์ สอดคล้องกับ Falk (1978) และ Finegan (1999) ที่ได้ชี้ถึงทัศนคติของผู้เรียนในเชิงบูรณาการต่อการเรียนว่าช่วยพัฒนาระดับความสามารถทางภาษาแก่ผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จได้ เนื่องจากผู้เรียนมีความต้องการที่จะสร้างความคุ้นเคยและเป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือชุมชนเจ้าของภาษาเพื่อประโยชน์ในการมีปฏิสัมพันธ์กันทางสังคมและเพื่อให้การดำเนินงานทางสังคมในชุมชนดังกล่าวสำเร็จได้ และในงานวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่านักศึกษามีความต้องการที่จะใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ โดยนักศึกษาบางส่วนเล่าว่ารู้สึกสนุกและตื่นเต้นหากมีโอกาสสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติเพราะไม่ต้องกังวลเรื่องหลักไวยากรณ์ ทำให้อย่างน้อยได้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับข้อมูลการสัมภาษณ์อาจารย์ซึ่งแสดงให้เห็นว่า

นักศึกษาส่วนใหญ่ชื่นชอบและต้องการที่จะสื่อสารกับชาวต่างชาติ อาจกล่าวได้ว่าความรู้สึกดังกล่าวก่อให้เกิดแรงจูงใจในการพัฒนา ดังที่ Koiso (2003) ได้ย้่าว่าผู้เรียนที่ได้รับการกระตุ้นแรงจูงใจในการใช้ภาษาหรือได้รับการกระตุ้นให้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษานั้นจะสามารถช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาได้เนื่องจากแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการพัฒนาภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่าทัศนคติต่อภาษาอังกฤษในเชิงใช้ประโยชน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อก็อยู่ในระดับมากอีกเช่นกัน โดยเฉพาะทัศนคติเชิงใช้ประโยชน์ในการทำงานและการศึกษา สอดคล้องกับ Hudson (2000) ที่กล่าวถึงแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์ของผู้เรียนภาษาที่ 2 ว่าสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย การสมัครงาน การได้รับค่าตอบแทนที่สูงกว่าในการทำงาน หรือยกระดับฐานะทางสังคม เป็นต้น นอกจากนี้ นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสื่อสารเมื่อเดินทางไปต่างประเทศ ใช้ค้นคว้าข้อมูล เข้าถึงเทคโนโลยี และการรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้มีโอกาสได้รับทุนการศึกษาในต่างประเทศมากขึ้นอีกด้วย การวิจัยครั้งนี้ยังแสดงให้เห็นด้วยว่านักศึกษาส่วนใหญ่ได้ระบุตรงกันเกี่ยวกับการเห็นความสำคัญของการรู้ภาษาอังกฤษในแง่ประโยชน์ในการทำงานและการศึกษา และเชื่อมั่นว่าการรู้ภาษาอังกฤษจะนำไปสู่ความก้าวหน้าหรือความสำเร็จทั้งในการทำงานและการศึกษา เช่น จะได้รับการพิจารณาให้เข้าทำงานมากขึ้น ทำงานได้สะดวกขึ้นและสำเร็จมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปีพุทธศักราช 2558 สอดคล้องกับงานวิจัยหลายชิ้นในประเทศจีนเช่น Hao, Liu และ Hao (2004); Liu(2007a); Yang et al.(2010); Zhang และ Hu (2008) ที่แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชาวจีนมีทัศนคติเชิงบวกต่อภาษาอังกฤษในแง่การมีแรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ Gardner และ Lambert (1972) ได้สรุปความสามารถในการเรียนภาษาที่ 2 ให้สำเร็จว่าไม่เพียงแต่องค์ประกอบทางด้านความสามารถทางทักษะภาษาเท่านั้น แต่รวมถึงทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อภาษาเป้าหมายซึ่งจะส่งผลต่อพฤติกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษานั้นๆ ให้ประสบความสำเร็จ อย่างไรก็ตามผลการวิจัยครั้งนี้พบด้วยว่า ผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ได้ฝึกฝนหรือมีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษมากเท่าใดนัก และสาเหตุดังกล่าวอาจเป็นที่มาของการที่อาจารย์ผู้สอนระบุว่านักศึกษาจำนวนมากอาจจะยังไม่เห็นความสำคัญหรือความจำเป็นของภาษาอังกฤษในขณะนี้ ดังจะได้อภิปรายในหัวข้อต่อไป

5.2 พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ นักศึกษาปฏิบัติบ้างเป็นบางเรื่องเท่านั้น สอดคล้องกับ Pengnate (2012) ซึ่งศึกษาพบว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำนั้นมีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ในงานวิจัยนี้พบว่าพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษที่นักศึกษาปฏิบัติบ่อยกว่าพฤติกรรมอื่นๆ เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนในห้องเรียนมากกว่าพฤติกรรมการเรียนด้วยตนเองนอกเวลาเรียน ได้แก่ การพยายามเข้าเรียนสม่ำเสมอ การให้ความสนใจและตั้งใจในชั้นเรียน การใส่ใจในการจดบันทึก รวมถึงการส่งการบ้านหรือรายงานตามเวลาที่กำหนด ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สอดคล้องกับการศึกษาของประจักษ์ เค้าฉิม (2549) และ Littlewood (1996) ที่ให้ความเห็นว่าการมีพฤติกรรมการเรียนที่ถูกต้อง หรือการเลือกใช้เทคนิควิธีหรือกลยุทธ์การเรียนที่เหมาะสมในการเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยผู้เรียนให้เป็นผู้เรียนที่สามารถพึ่งพาตนเองได้และประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษา ในทำนองเดียวกัน Rubin (1975) ได้ชี้ว่าปัจจัยสนับสนุนความสำเร็จในการเรียนภาษาที่ 2 หรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียนคือการที่ผู้เรียนสามารถเลือกใช้พฤติกรรมหรือกลยุทธ์การเรียนที่เหมาะสมกับตนเอง ผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาจำนวนมากนั้นมาจากการมีพฤติกรรมการเรียนหรือการใช้เทคนิควิธีในการเรียนได้เหมาะสม อย่างไรก็ตามพฤติกรรมดังที่กล่าวมาไม่พบมากนักในกลุ่มผู้เรียนในการศึกษาครั้งนี้

ยิ่งไปกว่านั้น ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่ากรณีที่นักศึกษาเข้าเรียนทุกครั้งมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความต้องการให้สอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษเตรียมความพร้อมเพื่อไปเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงต่อไป เพราะเป็นวิชาแกนบังคับของมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Lanara (1999) ที่ศึกษาจากกลุ่มนักศึกษาญี่ปุ่นและพบว่านักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากต้องการให้ผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษนั้นๆ นักศึกษาต้องการได้เพียงคะแนนเพื่อที่จะสามารถไปเรียนภาษาอังกฤษในรายวิชาที่สูงขึ้นต่อไป

เมื่อพิจารณารายละเอียดพฤติกรรมที่นักศึกษาปฏิบัติในระดับบ่อยกว่าพฤติกรรมอื่นๆ พบว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจภายนอกตัวผู้เรียน ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่อาจเกิดจากการคาดหวังสิ่งตอบแทนจากการปฏิบัติพฤติกรรมนั้นๆ เช่น การได้รับคำชมเชยหรือการได้รับคะแนนหรือผลการเรียนที่สูงขึ้น (Pintrich and Schunk, 1996) ในงานวิจัยนี้อาจารย์ผู้สอนได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการที่นักศึกษามีแรงจูงใจเกี่ยวกับคะแนนหรือผลการเรียน สอดคล้องกับ

Harackiewicz, Barron, Pintrich, Elliot and Thrash (2002) ซึ่งศึกษาพบว่านักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่มีแรงจูงใจภายนอกมีความตั้งใจที่จะบรรลุเป้าหมายในการเรียน และสามารถทำให้ตนเองเป็นผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จได้ และสำหรับนักศึกษาในงานวิจัยนี้จุดมุ่งหมายส่วนหนึ่งคือการสอบผ่าน

นอกจากนี้ในงานวิจัยครั้งนี้ยังพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเรียนที่ยังไม่เหมาะสมนัก เช่นยังไม่ทุ่มเทสำหรับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากพอ นักศึกษาอาจเข้าเรียนแต่ไม่รับรู้ในสิ่งที่อาจารย์สอน ไม่กล้าถามอาจารย์เมื่อมีปัญหาการเรียน นั่งนิ่งไม่ค่อยกล้าโต้ตอบกับอาจารย์ส่งผลทำให้สอบไม่ผ่านต้องลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานซ้ำ สอดคล้องกับ Chang, Chiu & Lee (2000), McLaughlin & Vacha (1992) และ Slavin (1989) ที่พบว่าพฤติกรรมของผู้เรียนที่มีความสามารถต่ำส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการขาดการใช้กลยุทธ์การเรียนที่ดี สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Tayar (2003) ซึ่งพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ในการประกอบอาชีพ ไม่รู้วิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพ ไม่มีการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษา อีกทั้งไม่มีความสามารถในการพึ่งพาตนเองในการเรียนรู้ และอาศัยการเพียงการสอนของอาจารย์ ดังนั้นเมื่อจำเป็นต้องนำภาษาไปใช้จริงนอกห้องเรียน นักศึกษาจึงไม่สามารถถ่ายโอนทักษะเพื่อการใช้งานได้

5.3 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษาอังกฤษกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าในภาพรวม ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ กล่าวคือทัศนคติที่ดีไม่ได้เป็นปัจจัยบ่งชี้พฤติกรรมการเรียนที่ดีได้ อีกทั้งผลวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์อาจารย์พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มาเรียนเพื่อให้สอบผ่านเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยบังคับ ซึ่งไม่สอดคล้องกับที่ Maree (1997) ได้อธิบายไว้ว่า ทัศนคติต่อการเรียนเปรียบเสมือนแรงขับเคลื่อนที่มีต่อนิสัยการเรียนซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีผลการเรียนดีขึ้นหรือต่ำลงได้ ทั้งนี้อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้ระบุว่านักศึกษาบางส่วนเท่านั้นที่แสดงออกถึงความสนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยแสดงพฤติกรรม เช่น การตั้งใจเรียน การตอบคำถามหรือการตั้งคำถาม การจดบันทึกในขณะที่อาจารย์สอน การให้ความร่วมมือต่อกิจกรรมในห้องเรียน เป็นต้น ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าทัศนคติเชิงบวกอาจส่งผลต่อพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักศึกษาบางส่วนเท่านั้น และสำหรับนักศึกษาที่มีทัศนคติและพฤติกรรม

เหมาะสมดังกล่าว เป็นผู้เรียนที่มีความกระตือรือร้นในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนของตน รวมถึงการหมั่นค้นคว้าหาข้อมูลและทักษะที่เป็นประโยชน์เพื่อสามารถนำไปในชีวิตประจำวันได้ (Kara, 2009) สอดคล้องกับ Chamot และ Kupper (1989) ที่ได้กล่าวถึงผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาว่าเนื่องจากรู้และเข้าใจวิธีการใช้พฤติกรรมหรือกลยุทธ์การเรียนที่ถูกต้อง ขณะที่ผู้เรียนซึ่งประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาน้อยกว่าไม่ชำนาญการเลือกใช้กลยุทธ์ในการเรียนมากนัก สอดคล้องกับ Oxford (1990) ซึ่งแสดงความเห็นว่าเนื่องจากผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นได้เลือกใช้ความหลากหลายของพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้มากกว่าและเหมาะสมกว่า จึงช่วยส่งเสริมให้มีความสามารถและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

ถึงแม้ว่า Harackiewicz, Barron, Elliot, Carter, และ Lehto (1997) ได้ให้ความเห็นว่าแรงจูงใจเป็นตัวขับเคลื่อนพฤติกรรมซึ่งเป็นผลมาจากความจำเป็นและความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน แต่อาจเป็นไปได้ว่านักศึกษาในกลุ่มวิจัยนี้อาจจะยังไม่มีความจำเป็นเร่งด่วนหรือความต้องการแท้จริงในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ ดังนั้นทัศนคติที่ดีที่นักศึกษามีนั้นจึงไม่อาจช่วยขับเคลื่อนหรือจูงใจนักศึกษาที่จะพัฒนาพฤติกรรมเรียนไปสู่ความสำเร็จได้

5.4 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินบทบาทของผู้สอนภาษาอังกฤษ ผู้บริหาร ตลอดจนนักศึกษาทั่วไป ดังนี้

1.1 บทบาทของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเนื่องจากเล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การทำงาน เป็นต้น โดยเฉพาะบทบาทการเป็นภาษาที่ใช้ในการทำงานในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่จะเริ่มในปี 2015 แต่ในทางปฏิบัติกลับพบว่าพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ไม่เป็นที่น่าพึงพอใจ และพฤติกรรมที่นักศึกษปฏิบัตินั้นมักจะเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเฉพาะในห้องเรียนเป็นส่วนใหญ่ ผู้สอนจึงควรวิเคราะห์กระตุ้นพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดีขึ้น ดังนี้

การที่นักศึกษามีทัศนคติทั้งเชิงบูรณาการและเชิงใช้ประโยชน์ต่อภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากนั้นจะช่วยเอื้อให้การจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนมีความง่ายและสะดวกขึ้น เพราะผู้เรียนมีความพร้อมในแง่ทัศนคติหรือการเห็นความสำคัญ ทั้งนี้ผู้สอนอาจจะฝึกฝน กระตุ้น หรือส่งเสริมให้นักศึกษาให้มีการเลือกใช้พฤติกรรมการเรียนภาษาที่เหมาะสม หรือแนะนำวิธีการใช้กลยุทธ์ทางการเรียนภาษาที่ตรงกับความสามารถ ความถนัด และพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้วยการเลือกใช้กิจกรรมการเรียนการสอนหรืออุปกรณ์การเรียนการสอนที่ช่วยกระตุ้นแรงจูงใจให้นำไปสู่การปฏิบัติเพิ่มขึ้น เพื่อว่านักศึกษายจะได้ปรับปรุงและพัฒนาเทคนิคหรือทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองให้ประสบความสำเร็จมากขึ้น เป็นผู้เรียนที่สามารถพึ่งพาตนเองได้มากขึ้น

นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นผู้สอนควรปรับเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษให้เน้นการสื่อสารหรือเน้นการนำไปใช้มากขึ้น บูรณาการวิธีการสอนหลายๆ วิธี ใช้สื่อการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อทำให้การเรียนการสอนน่าสนใจขึ้น รวมถึงอาจต้องใช้เทคโนโลยีให้เข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนการสอนด้วยเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้มากขึ้น นอกจากนี้ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศการสอนที่เป็นกันเอง สนุกสนาน เพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้อยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นการพัฒนาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มากยิ่งขึ้น ให้ผู้เรียนรู้สึกที่ภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป

นักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำขาดการเอาใจใส่ในการฝึกฝนหรือค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน ด้วยเหตุนี้ผู้สอนควรหาวิธีส่งเสริมให้นักศึกษาเรียนรู้ ฝึกฝนและพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเองนอกเวลาเรียนให้มากขึ้น ซึ่งผู้สอนอาจทำการศึกษาด้วยตนเองให้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน มีการติดตามและประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาเป็นระยะๆ เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาให้พัฒนาในทางที่ดีขึ้น

นอกจากนี้ผู้สอนควรใกล้ชิด เอาใจใส่และให้เวลากับนักศึกษาทั้งในและนอกห้องเรียนมากขึ้นเพื่อทำความรู้จักหรือทำความคุ้นเคยกับนักศึกษาเพื่อเป็นประโยชน์ในการปรับทัศนคติของตนเองในฐานะผู้สอนให้เข้ากับนักศึกษาได้ง่ายขึ้น เพื่อให้ นักศึกษาจะได้กล้าขอคำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวในการเรียน ตลอดจนวิธีการพัฒนาหรือฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและเหมาะสมมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

บทบาทของผู้บริหารมหาวิทยาลัย

เนื่องจากนักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีและเห็นประโยชน์ในการสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แต่นักศึกษายังขาดพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมและเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาด้วยตนเองนอกเหนือจากในชั่วโมงเรียน ผู้บริหารมหาวิทยาลัยควรส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้วยการจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียนเช่น เช่น สนับสนุนสื่อในการเรียนการสอนให้เพียงพอสำหรับอาจารย์และนักศึกษา การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง การมีห้องปฏิบัติการทางภาษา โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ จัดโครงการอบรมหรือติวภาษาอังกฤษ จัดโครงการทัศนศึกษาต่างประเทศ จัดหาอาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษา เป็นต้น เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษามีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น อีกทั้งควรส่งเสริมอาจารย์ผู้สอนได้มีโอกาสในการพัฒนาการสอนเพิ่มเติม เช่น ส่งเสริมให้ผู้สอนได้เข้าร่วมประชุมวิชาการ การรับการอบรมหรือสัมมนาเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีหรือเทคนิคการสอนใหม่ๆ ที่จะเอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

5.5 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษากลุ่มของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำถึงสาเหตุของการขาดพฤติกรรมการเรียนที่ดี
2. ศึกษาปัญหาและความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ
3. ศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับดี
4. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับดีกับนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ
5. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อครูผู้สอน กิจกรรมการสอนและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

เอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย

งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา. (2554). *งานทะเบียน* [จุลสาร]. ปีตตานี:

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี.

กรมวิชาการ.(2542). *สภาพการจัดการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.

กระทรวงศึกษาธิการ.(2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพมหานครพัฒนาคุณภาพวิชาการ(พว).

กรมวิชาการ.(2545). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.พ.ส.).

กึ่งกาญจน์ ปานทอง. (2545). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำ (กศ.บป.) คณะวิทยาการจัดการ โปรแกรมวิชานิเทศศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร. ปรินญา นิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

- ชัยพร วิชาวุธ. (2541). การทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในความรู้. เอกสารการฝึกอบรมการประชุม
เชิงปฏิบัติการทักษะการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
มหาวิทยาลัยยังลัยลักษณ์: หน้า 73-74.
- ชลิศรา รัตตสาร. บทความวิจัยเรื่องทัศนคติต่อการเรียนในรายวิชาการตลาดระหว่างประเทศ. *สยาม
วิชาการ* 7, 7 (กุมภาพันธ์ – เมษายน 2549): 7-13.
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยม
ต้น สังกัด กรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี*. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธงทอง จันทรางศุ. (2552). *ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่ 2 (พ.ศ. 2552-2561)*.
กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- นุชนาฏ วรยศศรี. (2544). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พระนครใต้*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การอุดมศึกษา)
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อุดมศึกษา.
- นฤมล โคตรสมบัติ. (2546). *กรณีศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ
บัณฑิตศึกษาคณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อใช้ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.
วิทยานิพนธ์*.
- ประณต เค้าฉิม. (2549). *ปัจจัยด้านพฤติกรรมในการเรียนและการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
วารสารพฤติกรรมศาสตร์*. ปีที่ 12 ฉบับที่ 1 กันยายน 2549:-79-93.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2538). *การทดสอบทางจิตวิทยา*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีน
ครินทรวิโรฒ, คณะศึกษาศาสตร์,ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว.

- พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช. (2547). *ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัย กรุงเทพ. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- พิทยา คงยุทธ์. (2548). *การศึกษารายกรณีของนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรัชฎา จังหวัดศรีสะเกษ. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- รุ่งศิริจันทร์ จันทร์หอม. (2549). *สภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษาของ ภาคใต้ : มุมมองผู้บริหารและครูสอน. เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2552 จาก <http://huso.pn.psu. ac.th/ojs/index.php/eJHUSO/article/viewFile/12/24>*
- วิษชุดา เตียวสกุล. (2529). *ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวกลุ่มต่อนิสัยในการเรียนและทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. จิตวิทยา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สุดฤทัย มุขวงศา. (2533). *ผลการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยใช้แนวความคิดแบบพิจารณาความเป็นจริงที่มีต่อนิสัย และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. จิตวิทยา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สามารถ เลิศโอภาส. (2539). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ แรงจูงใจ กิจนิสัยในการเรียนพฤติกรรมกล้าแสดงออกและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.*
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์.*

- สุทัศน์ สีแก้วเขียว. (2548). พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชา
การศึกษาชั้นสูงวิชาเอกพลศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในเขตภาคใต้ ปีการศึกษา 2547.
ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สัมพันธ์ พันธุ์พุกภัย. (2553). สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพฯ:
กระทรวงศึกษาธิการ.
- ศิริภรณ์ เทพฉิม. (2541). การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบ
เผชิญความจริงที่มีต่อยุทธวิธีการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกุนนทีรุ
ทธารามวิทยาคมกรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. จิตวิทยาแนะ
แนว. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริรัตน์ ภู่อกลเจริญศักดิ์. (2529). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีของโรเจอร์สที่มีต่อ
ทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์.
ปริญญาานิพนธ์ กศ. ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อเนก เพิ่มวงศ์เสนีย์ (2555). สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพฯ:
กระทรวงศึกษาธิการ.
- อฉนันทน์ ทินกระโทก. (2547). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีเผชิญความจริง
ด้วยวิธี WDEP ต่อความรับผิดชอบด้านการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี
ที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. (การแนะแนวและให้คำปรึกษา) ขอนแก่น :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ

- Alhmali, J. (2007). *Student attitudes in the context of the curriculum in Libyan education in middle and highschool*. PhD Thesis, University of Glasgow.
- Arani, J. (2004). Issues of learning EMP at university: An analysis of students' perspectives. *Karan's Linguistics Issues*. (Online) Retrieved 11 August, 2009 from <http://www3.telus.net/linguisticsissues/emp>
- Best, J.W. (1970). *Research in Education*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.
- Broussard, S. C., & Garrison, M. E. B. (2004). The relationship between classroom motivation and academic achievement in elementary school-aged children. *Family and Consumer Sciences Research Journal*, 33(2), 106–120.
- Brown, H. D. (1994). *Principles of Language Learning and Teaching*. Prentice Hall, Inc. Englewood Cliffs, New Jersey 07632.
- Brown, H.D. (2000). *Principle of language learning and teaching*. 4 th ed. White Plain, NY: Addison Wesley Longman.
- Chang, H.R., Chiu, S.C., & Lee, S.H. (2000). A study on the effect of remedial course on unsuccessful English learners at junior high school. *Education Journal*, 16, 163–191.

- Chang, S.J. and S.C. Huang. (1999). *Language learning motivation and language strategies of Taiwanese EFL students*. Washington, DC: Department of Education. [ERIC: Document Reproduction Service No. ED371589]
- Chamot, A.U. (1987). The learning strategies of ESL students. In A. Wenden & J. Rubin (Eds.). *Learner Strategies in Language Learning*. Cambridge: Prentice- Hall. 71-84.
- Chamot, A.U. & Kupper, L.(1989). Learning strategies in foreign language instruction. *Foreign Language Annual*, 22, 13-14.
- Chen, I., & Huang, S. (2003). Language learning strategy use differences between high and low proficiency learners – an example from a technology college in Taiwan. *Journal of Humanities of Changhua Teachers College*, 2, 301–321.
- Chamot, A. U. (2005). Language learning strategy instruction: Current issues and research. *Annual Review of Applied Linguistics*, 25, 112-130.
- Chang, C. Y., Liu, S. C., and Lee, Y. N. (2007). *A Study of Language Learning Strategies Used by college IFL Learners in Taiwan*. Web site: <http://www.mdu.edu.tw/~ged/other%20download/bulletin/20070319/11.pdf>
- Crede, M., Kuncel, N. (2008). Study Habits Meta-Analysis. *Perspectives on Psychological Science In Press*, (3), 6, 425-453.

- Csizer, K., & Donyei, Z. (2005). The internal structure of language learning motivation and its relationship with language choice and learning effort. *Modern Language Journal*, 89, 19-36.
- Degang, M. (2010). *Motivation towards English language learning of the second year undergraduate Thai students majoring in business English at an English-medium university*. M.A. thesis. Srinakharinwirot University, Bangkok: Thailand.
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (1995). Human autonomy: The basis for true self-esteem. In M. Kernis (Ed.), *Efficacy, agency, and self-esteem* (pp. 31-49). New York: Plenum Publishing Co.
- Longman Dictionary of Contemporary English (2003). London: Longman.
- Ellis, R. (1994). *The study of second language acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Ellis, R. (1997). *The study of second language acquisition*. Oxford University Press.
- Embi, M. A., Long, J., & Hamzah, M. I. (2001). Language learning strategies used by Malaysian secondary school students: A preliminary studies. *Jurnal Pendidikan*, 26, 3-20.
- Eysenck, M. W. (1979). Anxiety, learning and memory. *A reconceptualization*. *Journal of Research in Personality*, 13, 363-385.
- Falk, J. (1978). *Linguistics and language: A survey of basic concepts and implications* (2nd ed.). John Wiley and Sons.

- Fayeke, D. (2010). Students' Personal Variables as of Academic Achievement in English as a Second Language in Nigeria. *Journal of Social Sciences*, 22(3), 205-211.
- Finegan, E. (1999). *Language: Its structure and use* (3rd ed.). Harcourt Brace.
- Gan, Z., Humphreys, G., & Hamp-Lyons, L. (2004). Understanding successful and unsuccessful EFL students in chinese universities. *The Modern Language Journal*, 88(2), 229-244.
- Gardner, R. C. (1975). Motivational variables in second language learning. *Proceedings of the Canadian Association of Applied Linguistics*, 45-73.
- Gardner, R.C. (1985). *Social psychology and Second language learning: The roles of attitudes and motivation*. London: Edward Arnold.
- Gardner, R.C.& Lambert, W.(1972). *Attitudes and Motivations in second language learning*. Rowley, Massachusettes: Newbury House.
- Gardner, R.C. (2001). Language Learning Motivation: the Student, the Teacher, and the Researcher. *Texas Papers in Foreign Language Education*, 6, 1–18.
- Gettinger, M., & Seibert, J.K. (2002). Contributions of study skills to academic competence. *School Psychology Review*, 31, 350–365.
- Gottfried, A. E. (1990). Academic intrinsic motivation in young elementary school children. *Journal of Educational Psychology*, 82, 525–538.

- Green, J., & Oxford, R.L. (1995). A closer look at learning strategies, L2 proficiency and gender. *TESOL Quarterly*, 29(2), 261-297.
- Hao, M., Liu, M., and Hao, R.P. (2004). An Empirical Study on Anxiety and Motivation in English as a Foreign Language. *Asian Journal of English Language Teaching*, 14, 89- 104.
- Harackiewicz, J.M., Barron, K.E., Elliot, A.J., Carter, S.M., & Lehto, A. (1997). Predictors and consequences of achievement goals in the college classroom: Maintaining interest in making the grade. *J. Personality Soc. Psychol*, 73, 1284 -1295.
- Harackiewicz, J. M., Barron, K. E., Pintrich, P. R., Elliot, A. J., & Thrash, T. M. (2002). Revision of achievement goal theory: Necessary and illuminating. *Journal of Educational Psychology*, 94, 638–645.
- Henderlong, J., & Lepper, M. R. (1997). Conceptions of intelligence and children's motivational orientations: A developmental perspective. Paper presented at the biennial meeting of the *Society for Research in Child Development*, Washington, DC.
- Hinkle, D.E, William, W., & Stephen, G. J. (1998). *Applied Linguistics for the Behavioral Science*. 4th ed. New York: Houghton Mifflin.

- Ho, Y.P. (1999). Relationships between motivation/attitude, effort, and English proficiency and Taiwan technological university students' English learning strategy use. *Journal of National Taipei University of Technology*, 32(1), 611– 674.
- Horwitz, E. K. (1987). *Surveying student belief about language learning*. London: Prentice Hall.
- Horwitz, E. K. (1990). *Attending to the affective domain in the foreign language classroom: Shifting the instructional focus to the learner*. Middlebury, VT: Northeast Conference of foreign language teachers.
- Horwitz, E. K. (2001). Language anxiety and achievement. *Annual Review of Applied Linguistics*, 21, 112-126.
- Hudson, G. (2000). *Essential introductory linguistics*. Blackwell Publishers.
- Intaraprasert, C. (2000). *Language learning strategies employed by engineering students learning English at the tertiary level in Thailand*. Doctoral dissertation. School of Education. University of Leeds, the United Kingdom.
- Kara, A.(2009). The Effect of a “Learning Theory” Unit on Students towards Learning. *Australian Journal of Teacher Education*, 34(3), 100-113.
- Karahan, F. (2007).Language attitudes of Turkish students towards the English language and its use in Turkish context. *Journal of Arts and Sciences*. 73-87.

- Klein, J. I. (1990). Feasibility theory: A resource-munificence model of work motivation and behavior. *Academy of Management Review*, 15, 646–665.
- Koiso, K. 2003. *The characteristics of motivation of Japanese adult English learners*. General Social Surveys from JGSS-2003Data. Retrieved January 15, 2012 from http://jgss.daishodai.ac.jp/japanese/5research/monographs/jgssm5pdf/jgssm5_8.pdf[7]
- Krejcie, F.V., & Morgan, W.D. (1970). *Determining sample size for research activities: Education and psychological measurement*. New York: Harper and Row.
- Lee, K.R. and Oxford, R.L. (2008). Understanding EFL Learner's Strategy Use and Strategy Awareness. *Asian EFL Journal*, 10 (11), 7-32.
- Lanara, S. (1999), Attitudes and motivation of Japanese Students Studying English at Asia University. *CELE Journal 10th Anniversary Anthology*, 55-64.
- Littlewood, W. (1984). *Foreign and second language learning: language acquisition research and its implications for the classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Littlewood, W. (1996). Autonomy: An anatomy and a framework, *System*, 24(4), 427- 435.
- Liu, M. (2007a). Chinese Students' Motivation to Learn English at the tertiary level. *Asian EFL Journal*, 9, 126-146.

- Lui, M.(2007). Chinese Students' motivation to learn English at the tertiary level. *Asian EFL Journal*, 9.
- Maddox, H. (1965). *How to study*. London : The English Language Book Society.
- Maree, K. (1997). *Study habits and attitude crucial to achievement in Mathematics*. Retrieved June 20, 2006, from <http://scholar.lib.vt.edu/thesis/available/etd-04232001-161143/>
- Masgoret, A. M. & Gardner, R. C. (2003). Attitudes, Motivation, and Second Language Learning: A Meta-Analysis of Studies Conducted By Gardner and Associates. *Language Learning*, 53:1, 123-163.
- McLaughlin, T.F., & Vacha, E.F. (1992). The at-risk student: A proposal for action. *Journal Instructional Psychology*, 19, 66-68.
- Macnamara, J. (1973). *Attitudes and Learning a second Language*. Editors: Roger W. Shuy and Ralph W. Fasold. Washington, D.C. 2007. Georgetown University Press,
- McCombs, B. (1997). *The learner-centered classroom and school*. San Francisco, California: Jossey-Bass, Inc.
- Mantle-Bromley, Corinne. (1995). Positive Attitudes and Realistic Beliefs: Links to Proficiency. *The Modern Language Journal*, 79 (3).

- Matsuda, A. (2000). *Japanese attitudes towards English: A case study of high school students*. Unpublished doctoral dissertation, Purdue University.
- Montano, D. E. & Kasprzyk, D. (2008). Theory of reasoned action, theory of planned behavior, and the integrated behavioral model. In K. Glanz, B. Rimer & K. Viswanath (Eds.), *Health behavior and health education: Theory, research, and practice*. San Francisco, CA: Jossey-Bass, 67-96.
- Nuchnoi, R. (2006). A survey of the motivation of the Rangsit University English major students towards learning English. *Journal of Humanities and Social Sciences*, 5(9), 93-116.
- Oller, J.W., Hudson, A. and Liu, P. (1977) Attitudes and attained proficiency in ESL: A sociolinguistic study of native speakers of Chinese in the United States. *Language Learning*, 27, 1-27.
- O'Mally, J.M. & Chamot, A.U. (1990). *Learning Strategies in Second Language Acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.
- O'Malley, J.M. (1987). The effects of training in the use of learning strategies on learning English as a second language. In A. Wenden & J. Rubin (Eds.). *Learner Strategies in Language Learning*. Cambridge: Prentice-Hall. 133-43.
- Oxford, R.L. and Nyikos, M. (1989), Variables affecting choice of language learning strategies by university students. *Modern Language Journal*, 75, 292-300.

- Oxford, R.L. (1990). *Language Learning Strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House/ Harper Collins.
- Oxford, R., & Shearin, J. (1994). Language learning motivation: Expanding the theoretical framework. *The Modern Language Journal*, 78(1), 12-28.
- Oxford, R. L. (2003). Language learning styles and strategies: Concepts and relationships. *International Review of Applied Linguistics in Language Teaching Journal*, 41(4), 271-278.
- Padwick, A. (2010). *Attitudes towards English and Varieties of English in Globalizing India*. University of Groningen. Newcastle, England. [Online] Available:<http://scripties.let.eldoc.ub.rug.nl/FILES/root/Master/DoorstroomMasters/Euroculture/2009/a.m.j.padwick/MA-2802445-A.Padwick.pdf> (August 9, 2011)
- Pearson, W. E. (1996). *A study of donor predictability among graduates of a school of education within a research I, public university*. (Doctoral Dissertation, University of Virginia).
- Pedtrides, J.R. (2006). Attitudes and Motivation and their impact on the performance of young English Language Learners. *Journal of Language and Learning*, 5(1), 1-20.
- Porte, G. (1988). Poor language learners and their strategies for dealing with new vocabulary. *ELT Journal*, 42 (3), 167-71.

- Pengnate, W. (2012). Motivation, Attitude and English Learning Behaviours of the low-graded Students. *International Conference on Business and Industrial Research* ©ICBIR 2012 Thai- Nichi Institute of Technology, Bangkok, Thailand, 177-181.
- Pintrich, P. R., & Schunk, D. H. (2002). *Motivation in education: Theory, research, and application*. (2nd ed.). Upper Saddle River, NJ: Merrill Prentice Hall.
- Pruksashewa, N. (2008). *Motivation: The learner's affective factor for learning English*. M.A. thesis. Naresuan University Ritsanuloak: Thailand.
- Ratchadavisetkul, K. (2001). *A study of psychological factors and social background influencing English learning achievement of first-year engineering students at private metropolis university in Bangkok*. M.A. Thesis. Chulalongkorn University, Bangkok: Thailand.
- Rattanayart, W. (2007). *A study of attitudes and problems in teaching and learning English in Islamic Religious school in Yala*. M.A. Thesis. Prince of Songkla University, Songkla: Thailand.
- Reid, N. (2003). *Getting started in pedagogical research in the physical sciences*. LTSN Physical Sciences Centre, University of Hull, Hull. [Online] Available: http://hlst.ltsn.ac.uk/assets/ps/documents/practice_guides/ps0076_getting_started_in_pedagogic_research_in_the_physical_sciences_aug_2004.pdf (August 9, 2011)

- Reimann, A. (2001). Motivation for acquiring English as a second language: An investigation of Chinese and German native speakers. Tokoha Gakuen University. Faculty of foreign studies.
- Richards, J. & Platt, J. 1992. *Longman Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics*. Essex: Longman.
- Rubin, J. (1975). What the “good language learner” can teach us. *TESOL Quarterly*, 9, 41-51.
- Rubin, J. (1987). Learner strategies: Theoretical assumptions, research history and typology. In A.Wenden & J. Rubin (Eds.), *Learner strategies in language learning* (pp.15-30). Englewood, NJ: Prentice/Hall International.
- Savignon, S. J. (1983). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice. Texts and Contexts in Second Language Learning*. Reading, Massachusetts at all: Addison-Wesley Publishing Company.
- Schneider, P. H. (2001). Pair taping: Increasing motivation and achievement with a fluency practice. *TEST-EJ, Teaching English as a second or foreign language*, 5 (2A-2).
- Sedaghat, M. (2001). *The Effect of Attitude and Motivation (Instrumental and Integrative), and Proficiency Level on the Use Listening Comprehension Strategies by Iranian Female EFL Students*. Unpublished master’s thesis, Shiraz University, Shiraz.

- Slavin, R.E. (1989). Student at-risk for school failure. In R.E. Slavin, N.L. Karweit, & N.E Madden (Eds.), *Effective programs for students at-risk* (pp. 3–19). Boston: Allyn & Bacon.
- Snow, D. (2007). Sustaining self-directed language learning in the Chinese context. In J. Liu(Ed),*English language teaching in China* (pp. 211-230). London: Continuum International Publishing Group
- Spratt, M., Humphreys,G., & Chan, V. (2002). Autonomy and motivation: which Comes first? *Language Teaching Research*,6, 245-266.
- Spraat, M. Pulvemess, A., William, M. (2005). *The TKT teaching knowledge test course*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Srikrai, P.S. (2008). Project - based learning in EFL classroom. *Journal of humanity and sociology of Khonkaen University*, 25(1), 53-79.
- Starks, D and Paltridge, B. (1996). A note on using sociolinguistic methods on study non-native attitudes towards English. *World Englishes*, 15(2), 217-224.
- Su, M. (2005). *A Study of EFL Technological and Vocational college Students' Language Learning Strategies and their Self-Perceived English proficiency*. Retrieved on May 20, 2005, from Electronic Journal of Foreign Language Teaching. Web site: <http://e-flt.nus.edu.sg/v2n12005/su.htm>

- Tamada, Y. (1996). The relationship between Japanese learners' personal factors and their choices of language learning strategies. *Modern Language Journal*, 80, 120-131.
- Tayar, A. B. (2003). *A Survey on Learner Autonomy and Motivation in ESP in a Turkish Context*. Unpublished MA thesis, Uludağ Üniversitesi, Bursa: Turkey.
- Tragant, E. and Muñoz, C. (2000) La motivación y su relación con la edad en un contexto escolar de aprendizaje de una lengua extranjera. In C. Muñoz (ed) *Segundas Lenguas. Adquisición en el Aula* (pp. 81–105). Barcelona: Ariel.
- Tudor, I. (1996). *Learner-centredness as Language Education*. Cambridge University Press: Cambridge.
- Triandis, H. C. (1971). *Attitude and attitude change*. New York: John Wiley & Sons Inc.
- Vaezi, Z. (2008). Language Learning Motivation among Iranian undergraduate students. *World Applied Sciences Journal*, 5(1), 54-61.
- Visser, P. S., Holbrook, A. L., & Krosnick, J. A., (2008). Knowledge and Attitudes. In Wonsbach & M. W. Traugott (Ed.s), *Handbook of Public Opinion Research*. Thousand Oaks, CA: Sage Publications
- Walberg, H. J. (1989). *The Effective Teacher*. New York : McGraw-Hill.

- Wang, S. (1997). A study of Chinese college English majors' beliefs about language learning and their learning strategies. *Dissertation Abstracts International*, 57, (12), 5021-A. (UMI No. 1244568).
- Watcharajinda, A. (2009). *A study of management satisfaction and problems of the English program in schools under the Office of Education Inspector, region 11, Thailand*. M.A. thesis. Prince of Songkla University, Songkla: Thailand.
- Wenden, A. and Rubin, J. (1987). *Learner Strategies in Language Learning*. New Jersey: Prentice Hall.
- Wenden, A.L. (1991). *Learner strategies for learner autonomy*. London: Prentice-Hall international.
- Weinburgh, M. H. (1998). Gender, Ethnicity, And Grade Level As Predictors Of Middle School Students' Attitudes Toward Science. www.ed.psu.edu/ci/journals/1998aets/S5_1_Weinburgh.Rtf (accessed time: 23.02.2004)
- Weinstein, Claire E. Palmer, R. David and Schulte, Ann C. (1987). *Learning and Study Strategies Inventory (LASSI)*. Florida: H&H.
- Weinstein, C.E. & Palmer, R. David. (2002). *Learning and Study Strategies Inventory (LASSI): Second Edition*. Texas : H & H Publishing Company, Inc.
- Willing, K. (1989). *Teaching how to learn Learning in ESL*. Sydney: National Centre for English Language Teaching and Research

- Wu, M.M.F. (2008). Language learning strategy use of Chinese ESL learners of Hong Kong- findings from a qualitative study. *Electronic Journal of Foreign Language Teaching*,5(1), 68–83.
- Yang, N. D. (1993). Understanding Chinese Students' Language Beliefs and Learning Strategy Use. A paper presented at the annual meeting of the teachers of English to speakers of other languages (Abstract).
- Yang, L., Liu, M., & Wu, W. (2010). An investigation of Chinese undergraduate non-English majors' English learning motivation. In Z. Lv, W. Zhang, & P. Adams (Eds.), *ELT at tertiary level in Asian context: issues and researches* (pp. 48-62). Beijing: Tsinghua University.
- Young, M. (2006). Macao students' attitudes toward English: a post-1999 survey. *World Englishes*, 25, (3/4), 479-490.
- Yu, Z. (2006). Acquisition of early literacy. *Early Childhood Education*, 322,19-23. (in Chinese)
- Zhang, W., & Hu, G. (2008). Research note: second language learners' attitudes English varieties. *Language Awareness*,17, 324-347.

ภาคผนวก 1
แบบสอบถามและค่า IOC

แบบสอบถามทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้ คือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา
- ตอนที่ 2 ทัศนคติของนักศึกษาต่อภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 3 พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
- ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อมูลและผลของแบบสอบถามจะนำมาใช้สำหรับการวิจัยในครั้งนี้เท่านั้นและไม่มีผลกระทบต่อนักศึกษา

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

นายดีเด่น เบ็ญฮาวัน

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / หรือระบุข้อความ

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ

ระหว่าง 18-20 ปี มากกว่า 20 ปี

3. ระดับชั้นที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

อนุบาล ประถมศึกษาตอนต้น ประถมศึกษาตอนปลาย อื่นๆ (โปรดระบุ).....

4. ท่านจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากสถาบันใด

โรงเรียนเอกชนทั่วไป โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม โรงเรียนรัฐบาล

5. เกรดเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษเมื่อท่านจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ที่ระดับใด

ต่ำกว่า 2.5 ระหว่าง 2.5- 2.99 ระหว่าง 3.0-3.50 มากกว่า 3.50

6. คณะและสาขาวิชาที่เรียนในปัจจุบัน

คณะ.....

วิชาเอก.....

7. ท่านเคยเดินทางไปต่างประเทศและใช้ภาษาอังกฤษในประเทศนั้นหรือไม่

เคย ระบุประเทศ.....

ระยะเวลา.....

เพื่อ ศึกษาภาคฤดูร้อน

ทักษะศึกษา

ร่วมโครงการนักเรียนทุนแลกเปลี่ยน

อื่นๆ.....

ไม่เคย

ตอนที่ 2 ทักษะติดต่อภาษาอังกฤษ

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย / ลงในช่องคำตอบทางขวามือตามความเป็นจริง

- 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก
 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง
 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด
 0 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง/ ไม่จำเป็น

ข้อ	ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น					
		5	4	3	2	1	0
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง/ ไม่จำเป็น
1.	ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลสำหรับพลเมืองในยุคโลกาภิวัตน์						
2.	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีทัศนคติและมุมมองของชีวิตที่กว้างขึ้น						
3.	ข้าพเจ้าอยากไปใช้ชีวิตในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก						
4.	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้เรียนรู้วัฒนธรรมด้านต่างๆของเจ้าของภาษา						
5.	ข้าพเจ้าอยากมีเพื่อนเป็นชาวต่างชาติเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาอังกฤษ						
6.	ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจหากได้ใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ						
7.	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจขึ้นเมื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ						
8.	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าบุคคลนั้นๆเป็นผู้มีการศึกษา						
9.	ข้าพเจ้าจะมีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้นถ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้						
10.	ข้าพเจ้าชื่นชอบชาวอเมริกัน ออสเตรเลีย อังกฤษ แคนาดา และนิวซีแลนด์ในฐานะเจ้าของภาษา						

ข้อ	ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น					
		5	4	3	2	1	0
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่เห็นด้วย/ ไม่จำเป็น
11.	ข้าพเจ้าอยากคิดแบบอย่างวิถีการดำเนินชีวิตบางประการของประชาชนเจ้าของภาษามาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การมีระเบียบวินัย						
12.	การเรียนภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยให้ข้าพเจ้าพัฒนาตนเองไปสู่สังคมโลก						
13.	การรู้ภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มพูนและส่งเสริมความเข้าใจรวมทั้งช่วยรักษาความสัมพันธ์อันดีกับประเทศและประชาชนของเจ้าของภาษา						
14.	ภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากขึ้น						
15.	ภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการศึกษา						
16.	ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้รับทุนศึกษาต่อในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร						
17.	ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือช่วยให้เข้าใจการใช้เทคโนโลยีประเภทต่างๆ เช่น อ่านข้อปฏิบัติเรื่องวิธีการดูแลรักษาโทรศัพท์มือถือ						
18.	ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้าค้นคว้าหาข้อมูลเช่นจากอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ หรือวารสารต่างๆที่เป็นภาษาอังกฤษได้						
19.	ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้และติดตามเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นรอบโลกได้โดยผ่านภาษาอังกฤษ						
20.	ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ตลอดชีวิต						
21.	ภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มพูนความรู้ในสาขาวิชาต่างๆแก่ข้าพเจ้า						

ข้อ	ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น					
		5	4	3	2	1	0
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง/ ไม่เป็น
22	ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถเดินทางไปต่างประเทศได้สะดวกและง่ายขึ้น						
23	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ได้รับความบันเทิงจากภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ หรือ นิตยสารภาษาอังกฤษมากกว่าคนที่ไม่ได้เรียน						
24	ภาษาอังกฤษช่วยส่งเสริมความสำเร็จในการติดต่อค้าขายกับประชาชนเจ้าของภาษาหรือประเทศอื่นๆที่ใช้ภาษาอังกฤษ						
25	ภาษาอังกฤษช่วยให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านต่างๆ เช่น ด้าน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา เป็นต้น						

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย / ลงในช่องคำตอบทางขวามือตามความเป็นจริง

- 5 หมายถึง ปฏิบัติเป็นประจำ/ สม่ำเสมอ
- 4 หมายถึง ปฏิบัติบ่อยครั้ง
- 3 หมายถึง ปฏิบัติบางครั้ง
- 2 หมายถึง ปฏิบัติน้อยครั้ง
- 1 หมายถึง แทบจะไม่ปฏิบัติ
- 0 หมายถึง ไม่เคยปฏิบัติ

ข้อ	พฤติกรรม	ระดับพฤติกรรม					
		5	4	3	2	1	0
		เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	แทบจะไม่ปฏิบัติ	ไม่เคยปฏิบัติ
1.	ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น ทำตารางอ่านหนังสือ ทำรายงานหรือทำการบ้านภาษาอังกฤษในแต่ละวันและได้ทำตามนั้น						
2.	ข้าพเจ้าฝึกฝนการสร้างสมาธิในการเรียนภาษาอังกฤษ						
3.	ข้าพเจ้าเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เช่น คำศัพท์ อ่านบทเรียนล่วงหน้า						
4.	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นเมื่อถึงเวลาเรียนภาษาอังกฤษ						
5.	ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้ง						
6.	ข้าพเจ้าให้ความสนใจและตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษในขณะที่อาจารย์สอน						
7.	ข้าพเจ้าชอบนั่งใกล้เพื่อนๆ ที่ตั้งใจเรียน						
8.	ข้าพเจ้าจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน						
9.	ข้าพเจ้ามักตอบคำถามในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ						
10.	ข้าพเจ้าถามอาจารย์ในขณะที่เรียนทันทีเมื่อไม่เข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษ						
11.	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียน						
12.	ข้าพเจ้าทำการบ้านหรือทำรายงานภาษาอังกฤษด้วยตนเอง						
13.	ข้าพเจ้าส่งการบ้านหรือรายงานภาษาอังกฤษตรงเวลาเสมอ						
14.	ข้าพเจ้าสรุปประเด็นภาษาอังกฤษที่อาจารย์สอนให้เป็นคำพูดของตนเอง						
15.	ข้าพเจ้าจับกลุ่มทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ เมื่อใกล้สอบ						
16.	ข้าพเจ้าศึกษาหรือค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษนอกเหนือจากที่อาจารย์สอน						

ข้อ	พฤติกรรม	ระดับพฤติกรรม					
		5	4	3	2	1	0
		เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	แทบจะไม่ปฏิบัติ	ไม่เคยปฏิบัติ
17.	ข้าพเจ้าเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ						
18.	ข้าพเจ้าทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาอังกฤษ						
19.	ข้าพเจ้าจดบันทึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษ						
20.	ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษทั้งสี่ทักษะด้วยตัวเอง						
21.	ข้าพเจ้าฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษจากสื่อประเภทต่างๆ เช่น CD หรือ เครื่องเล่นเทป						
22.	ข้าพเจ้าท่องกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษ						
23.	ข้าพเจ้าหาเพื่อนที่เป็นชาวต่างชาติทางอินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกใช้ทักษะภาษาอังกฤษ						
24.	ข้าพเจ้านำความรู้ภาษาอังกฤษจากการเรียน ไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน						

ตอนที่ 4 โปรดแสดงความคิดเห็นในประเด็นต่อไปนี้

1. ท่านชอบเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ เพราะเหตุใด (โปรดระบุ)

ชอบ เพราะ.....

.....

ไม่ชอบ เพราะ.....

.....

2. การเรียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์สำหรับท่านหรือไม่ อย่างไร (โปรดระบุ)

มีประโยชน์ เพราะ.....

.....

.....

ไม่มีประโยชน์ เพราะ.....

.....

3. ท่านคิดว่าพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษของท่านทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนเหมาะสมหรือไม่?

เพราะเหตุใด

.....
.....
.....
.....
.....

4. ท่านมีปัญหอะไรบ้างในการเรียนภาษาอังกฤษ

.....
.....
.....
.....
.....
.....

5. ท่านมีข้อเสนอแนะอย่างไรสำหรับวิชาภาษาอังกฤษ

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ขอขอบคุณสำหรับการสละเวลาตอบแบบสอบถามเป็นอย่างยิ่ง
(นายดีเด่น เบ็ญฮาวัน)

นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC)

ตารางที่ 1 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

ข้อ	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ความหมาย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.	ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นต่อพลเมืองในยุคโลกาภิวัตน์	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2.	ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีทัศนคติและมุมมองของชีวิตที่กว้างขึ้น	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3.	ข้าพเจ้าอยากไปใช้ชีวิตในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4.	ภาษาอังกฤษช่วยให้เรียนรู้วัฒนธรรมด้านต่างๆของเจ้าของภาษา	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5.	ข้าพเจ้าอยากมีเพื่อนเป็นชาวต่างชาติเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
6.	ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจหากได้ใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7.	การรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจขึ้นเมื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8.	การรู้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าบุคคลนั้นๆเป็นผู้มีการศึกษา	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
9.	ข้าพเจ้าจะมีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้นถ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10.	ข้าพเจ้าชื่นชอบชาวอเมริกัน ออสเตรเลีย อังกฤษ แคนาดา และนิวซีแลนด์ในฐานะเจ้าของภาษา	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
11.	ข้าพเจ้าอยากยึดแบบอย่างวิถีการดำเนินชีวิตบางประการของประชาชนเจ้าของภาษามาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การมีระเบียบวินัย	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ข้อ	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ความหมาย
		คนที่ ที่ 1	คนที่ ที่ 2	คนที่ ที่ 3			
12.	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยให้ข้าพเจ้าพัฒนาตนเองไปสู่สังคมโลก	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13.	ภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มพูนและส่งเสริมความเข้าใจรวมทั้งช่วยรักษาความสัมพันธ์อันดีกับประเทศและประชาชนของเจ้าของภาษา	+1	+1	0	2	0.6 7	ใช้ได้
14.	ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการทำงานมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
15.	ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้ามีโอกาสก้าวหน้าในการศึกษา	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
16.	ข้าพเจ้าอยากมีโอกาสได้รับทุนศึกษาต่อต่างประเทศที่เป็นประเทศเจ้าของภาษา	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17.	ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือให้เข้าใจการใช้เทคโนโลยีประเภทต่างๆ เช่น อ่านข้อปฏิบัติเรื่องวิธีการดูแลรักษา โทรศัพท์มือถือ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
18.	ภาษาอังกฤษสามารถช่วยให้ข้าพเจ้าค้นคว้าหาข้อมูลเช่นจาก อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ หรือวารสารต่างๆที่เป็นภาษาอังกฤษได้ง่าย	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
19.	ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้และติดตามเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นรอบโลกได้โดยผ่านภาษาอังกฤษ	+1	+1		2	0.67	ใช้ได้
20.	ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ตลอดชีวิต	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
21.	ภาษาอังกฤษช่วยเพิ่มพูนความรู้ในสาขาวิชาต่างๆแก่ข้าพเจ้า	+1	+1		2	0.67	ใช้ได้
22.	ภาษาอังกฤษช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถเดินทางไปต่างประเทศได้สะดวกและง่ายขึ้น	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
23.	การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้ได้รับความบันเทิงจากภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ หรือ นิตยสารภาษาอังกฤษมากกว่าคนที่ไม่ได้เรียน	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้

ข้อ	ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ความหมาย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
24.	การมีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษที่ดีช่วยส่งเสริมความสำเร็จในการติดต่อค้าขายกับประชาชนเจ้าของภาษาหรือประเทศอื่นๆที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ด้วย	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
25.	ภาษาอังกฤษช่วยให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านต่างๆเช่น ด้าน วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา เป็นต้น	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้

ตารางที่ 2 แสดงผลการประเมินความสอดคล้องของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ความหมาย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.	ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น ทำตารางอ่านหนังสือ ทำรายงานหรือทำการบ้านภาษาอังกฤษในแต่ละวันและได้ทำตามนั้น	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2.	ข้าพเจ้าฝึกฝนการสร้างสมาธิในการเรียนภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3.	ข้าพเจ้าเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4.	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นเมื่อถึงเวลาเรียนภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5.	ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกครั้ง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
6.	ข้าพเจ้าให้ความสนใจและตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษในขณะที่อาจารย์สอน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7.	ข้าพเจ้ามักทำความเข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8.	ข้าพเจ้าจดบันทึกประเด็นที่อาจารย์สอน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
9.	ข้าพเจ้ามักตอบคำถามในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10.	ข้าพเจ้าชอบศึกษาหรือค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษนอกเหนือจากที่อาจารย์สอน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
11.	ข้าพเจ้าเรียนพิเศษภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาหลังเวลาเลิกเรียน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
12.	ข้าพเจ้าฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษจากสื่อประเภทต่างๆ เช่น CD หรือเครื่องเล่นเทป	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13.	ข้าพเจ้าหาเพื่อนที่เป็นเจ้าของภาษาทางอินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกสนทนาภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
14.	ข้าพเจ้าถามอาจารย์ในขณะที่เรียนทันทีเมื่อไม่เข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
15.	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ข้อ	พฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IO C	ความหมาย
		คน ที่ 1	คน ที่ 2	คน ที่ 3			
16.	ข้าพเจ้าทำการบ้านหรือทำรายงานภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17.	ข้าพเจ้าส่งการบ้านหรือรายงานภาษาอังกฤษตรงเวลาเสมอ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
18.	ข้าพเจ้าสรุปประเด็นภาษาอังกฤษที่อาจารย์สอนให้เป็นคำพูดของตนเอง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
19.	ข้าพเจ้าชอบนั่งใกล้เพื่อนๆ ที่ตั้งใจเรียน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
20.	ข้าพเจ้าจับกลุ่มติวปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ เมื่อใกล้สอบ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
21.	ข้าพเจ้าจดบันทึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
22.	ข้าพเจ้าฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษทั้งสี่ทักษะด้วยตัวเองเสมอเท่าที่มีเวลา	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
23.	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนภาษาอังกฤษหลังเลิกเรียน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
24.	ข้าพเจ้าทุ่มเทให้กับการเรียนภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
25.	ข้าพเจ้านำความรู้ภาษาอังกฤษจากการเรียน ไปฝึกฝนในชีวิตประจำวัน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
26.	ข้าพเจ้าท่องกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ภาคผนวก 2
แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์นักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ

ทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ

1. คุณชอบภาษาอังกฤษหรือไม่ เพราะเหตุใด
2. คุณใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเพื่อสื่อสารกับผู้คนรอบข้าง เช่น เพื่อนๆ หรือ อาจารย์หรือไม่ อย่างไร
3. คุณคิดว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อคุณในแง่ใดบ้าง
4. คุณอยากเก่งภาษาอังกฤษหรือไม่ เพราะเหตุใด
5. คุณจะรู้สึกอย่างไรบ้างถ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษาได้
6. คุณอยากมีโอกาสเดินทางไปในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหรือไม่ เพราะเหตุใด
7. คุณคิดว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อการเรียนของคุณหรือไม่ เพราะเหตุใด
8. คุณคิดว่าภาษาอังกฤษจะช่วยเอื้อประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคตของคุณอย่างไรบ้าง
9. คุณตั้งใจจะพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้ถึงระดับใด (เช่น ต้องการแค่สอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษหรือใช้ได้ในระดับดีและใช้งานได้จริง)

พฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ

1. ก่อนถึงเวลาเรียนภาษาอังกฤษ คุณเตรียมตัวอย่างไรบ้าง
2. ในห้องเรียน คุณตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด
คุณคิดหรือทำอะไรบ้างในเวลาเรียน
3. คุณทำอะไรเมื่อไม่เข้าใจหรือตามบทเรียนไม่ทัน
4. คุณรับผิดชอบการบ้าน/ รายงานวิชาภาษาอังกฤษได้ดีเพียงใด
5. นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน คุณทำอะไรบ้างเพื่อฝึกฝน/ ทบทวนทักษะภาษาอังกฤษ

แบบสัมภาษณ์อาจารย์รายวิชา Preparatory English for University Study เกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ปีการศึกษา 2554 ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำ

1. อาจารย์คิดว่านักศึกษาเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด
2. อาจารย์คิดว่านักศึกษาคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากการเรียนภาษาอังกฤษ
3. นักศึกษาแสดงความชอบหรือความสนใจภาษาอังกฤษอย่างไรบ้างเมื่ออยู่ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ
4. นักศึกษาแสดงความรู้สึกรู้สึกหรือพฤติกรรมอะไรบ้างขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ
5. อาจารย์รู้สึกพอใจพฤติกรรมกรแสดงออกด้านใดของนักศึกษาในเวลาที่นักศึกษาเรียนวิชาที่อาจารย์สอน
6. พฤติกรรมอะไรบ้างของนักศึกษาที่เป็นการรบกวน/กระทบกรเรียนการสอนหรือการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา
7. โดยภาพรวม อาจารย์คิดว่าทัศนคติของนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำสัมพันธ์ กับพฤติกรรมกรเรียนหรือขัดแย้งกันอย่างไร

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล นายดีเด่น เบ็ญฮาวัน
 รหัสนักศึกษา 5311121020
 วุฒิการศึกษาระดับ

วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ศิลปศาสตรบัณฑิต	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	2542

การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน

ดีเด่น เบ็ญฮาวัน และ นิสากร จารุมณี. ทักษะคิดและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา
 ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ. (Proceedings: 659- 674) การประชุมวิชาการ
 เวทีวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 7 “ความเข้มแข็ง ทางวิชาการสู่
 ASEAN” วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2556. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยบูรพา.